MIGUEL
PEDRERO

Corupția marilor puteri.

Strategii și minciuni în politica mondială

INTERNATIONAL Bestseller

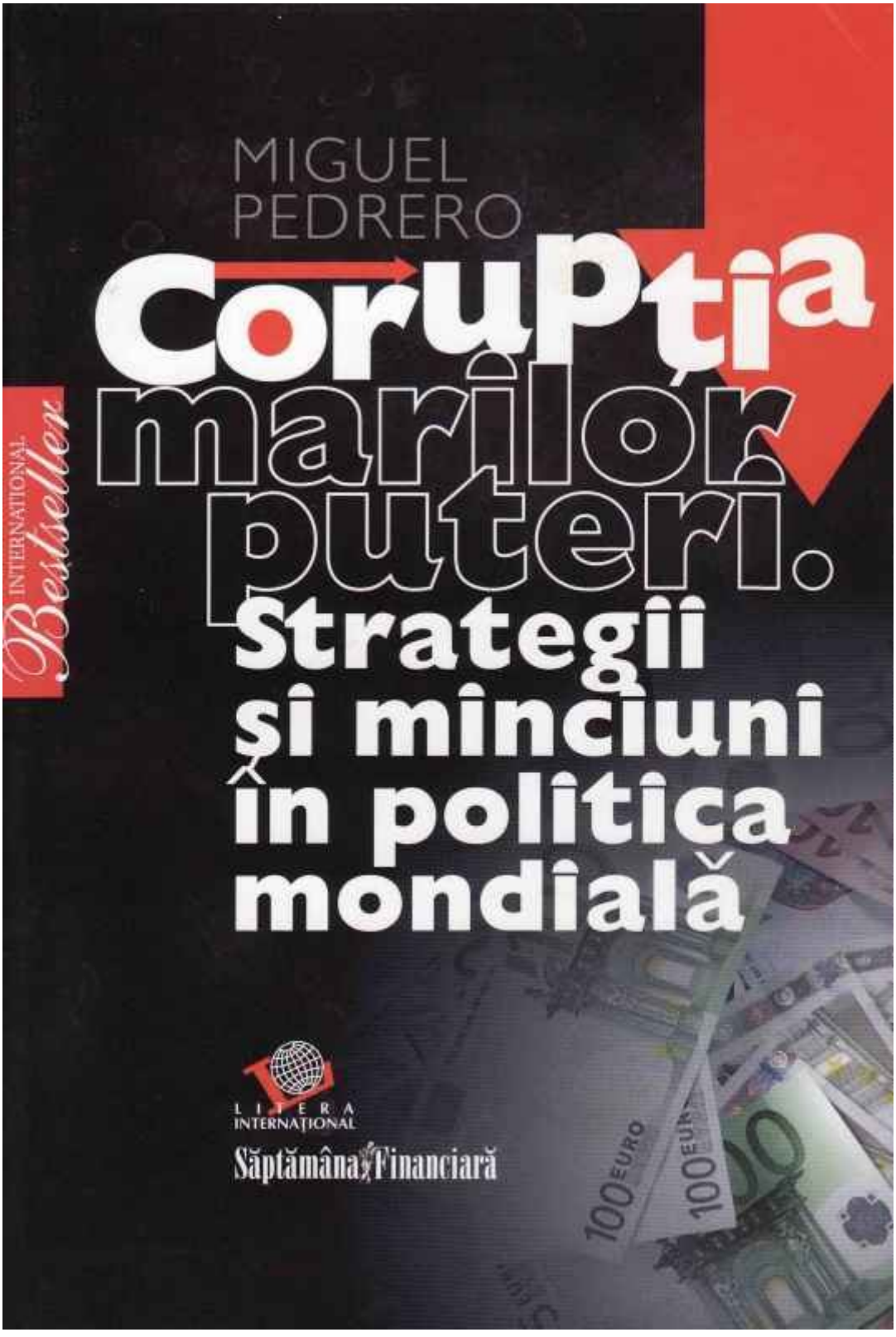

LITERA INTERNAȚIONAL

Săptămâna Financiară

MIGUEL PEDRERO

Corupția marilor puteri.

Strategii și minciuni în politica mondială

Ce instituții și guverne profită de pe urma comerțului cu droguri? Există probe că diferite servicii secrete finanțează și sprijină grupări teroriste? Ce companii multinaționale manipulează mișcarea antiglobalizare? De ce FMI sponsorizează mișcările revoluționare? Cine sunt cei care controlează multinaționalele din domeniul comunicării și cum ne manipulează ele? De ce guvernele folosesc ONG-urile în scopuri ilicite și cum fac acest lucru?...

Pe lângă răspunsurile la aceste întrebări, cartea de față dezvăluie intrigile secrete ale războaielor sau ale schimbărilor politice majore și analizează marile afaceri criminale, divulgând numele celor responsabili.

Hotărât, necenzurat, cu un limbaj clar și direct și o filosofie ce ignoră regulile de tipul *politically correct*, autorul redă realitatea într-un mod dur, tranșant, fără să omită nici un detaliu și eveniment, oricât de destabilizatoare ar fi ele pentru partidele politice, pentru guverne sau companii multinaționale.

Bestseller INTERNATIONAL

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-973-675-434-0

Săptămâna Financiară

Editura „Litera Internaţional” O. P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel/fax (021) 3196390; e-mail: comenzi@litera.ro

Traducere şi adaptare: Graal Soft SRL servicii specializate de traducere şi activităţi conexe www.graalsoft.ro

Copyright © Miguel Pedrero

Copyright © 2004, Ediciones Nowtilus, SL

Copyright © 2008, Litera Internaţional pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Ne puteţi vizita pe

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Andreea Stoica, Christian Ferencz Flatz Concepţia grafică şi coperta: Vladimir Zmeev Tehnoredactare şi prepress: Elena Dandara

Tipărit în Italia

3Ü? GRAFICA VENFTA ^

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PEDRERO, MIGUEL

Corupţia marilor puteri. Strategii şi minciuni în politica mondială / Miguel Pedrero; trad.: Graal Soft SRL – Bucureşti: Litera Internaţional, 2008
ISBN 978-973-675-434-0.
I. Graal Soft SRL (trad.)
II. Stoica, Andreea Ferencz Flatz (red.)
087.5:59
Corupţi

Introducere I
Capitolul I
Comunişti prin bunăvoinţa „zeului" bancă l
Conspiraţia băncii internaţionale. I
Interese economice şi războaie mondiale]
Finanţatorii Revoluţiei Ruse 1
Oligarhia financiară şi URSS-ul]
Secretul lui Karl Marx î
Adevărul care nu este pe placul nimănui *
Wall Street se aliază cu gherila columbiană ;
Sendero Luminoso şi datoria externă
a statului Peru 1
Hugo Chávez: revoluţionarul globalizării !
Capitolul 2
Sioniştii şi fundamentaliştii creştini: o alianţă „împotriva naturii"
„Revoluţia religioasă" în plină desfăşurare '
Radicali creştini la Casa Albă „
Uniţi de Apocalipsă [i]
Extrema dreaptă israeliană conduce politica externă americană '
Capitolul 3
SUA contra Chiria: cheia noului război rece
Dragonul adormit deschide un ochi
Arta războiului
I I septembrie: Conspiraţie împotriva Chinei
Jocul de spionaj
Capitolul 4
Organizaţii neguvernamentale?
Obiectivul: controlul asupra ONG-urilor
Indigenism şi resurse naturale
Armata „umanitară" a Unchiului Sam
Capitolul 5
Secretul mişcării antiglobalizare
Magnaţii în mişcarea antiglobalizare
Cei care ţes iţele
Legătura cu intriga financiară din spatele atacului

de la I I septembrie....
Speculant financiar, apărător al drepturilor omului
şi creator de sărăcie.
Antonio Negri: Marx în secolul al XXI-lea
Capitolul 6
Africa: biografia unui genocid
Războiul rece din Africa
Noii imperialişti
Adevărul cu privire la masacrele din Rwanda
Un plan de genocid împotriva Africii?
Capitolul 7
Traficul de droguri S.A
Banca Internaţională şi comerţul cu droguri
Traficanţii de droguri ai CIA
Şi comuniştii fac trafic
Capitolul 8
Teroriştii... depinde pentru cine
Şcoala de terorism a Statelor Unite
Genocidul din America Centrală
Războiul terorist împotriva Cubei
Masonerie, bombe şi servicii secrete
Teroarea „roşie”
Adevărata poveste a lui Carlos „Şacalul”
Războiul din Cecenia şi atentatele de la Moscova
Capitolul 9
Subtila artă a manipulării
Multinaţionalele din domeniul informaţiilor
şi comunicarea
Dezinformează şi îţi vei atinge scopul
Un minister al culturii numit CIA

Către L.
MI-A FOST BINE CÂT AM FOST PUTERNIC
Tuturor acelora care privesc realitatea cu ochi plini de curiozitate

Corupţi...

O am aici, alături, în spatele fotoliului meu, alături de altele care aşteaptă de luni întregi să le verific şi să le aşez pe perete. Este ciudat că, odată cu trecerea anilor, pe măsură ce acumulăm mai multe cunoştinţe şi mai multă experienţă, recunoaşterile academice şi diplomele sunt alungate în locuri din ce în ce mai puţin vizibile, până când, aşa cum este şi cazul meu, trec ani buni în aşteptarea momentului în care cineva, evident eu, să le aşeze într-un „birou”

nou. Totuşi, în această atitudine nu există nici urmă de dispreţ, căci fiecare dintre aceste bucăţi de carton încadrate în chenar reprezintă etape ale propriei vieţi, eforturi, insatisfacţii, mulţumiri şi, de bună seamă, multe anecdote. Cea la care mă refer în rândurile de mai sus este o diplomă, datată 3 decembrie 1965, prin care îmi este recunoscută absolvirea Cursului de Investigaţii Criminale susţinut la Şcoala de Medicină Legală a Universităţii din Madrid.

La ultimul etaj al vechii facultăţi San Carlos existau mai multe săli spaţioase care puteau să facă parte din decorul unui film al studiourilor Universal. Dacă aş fi căutat, probabil că aş fi găsit o uşă de acces secretă către laboratorul doctorului Frankenstein. Rafturi enorme se înălţau până la tavanul înalt, învăluit în permanenţă în întuneric. Pe aceste rafturi, închise în recipiente pline cu formol, erau numeroase părţi anatomice provenind de la asasini, sinucigaşi sau victime ale unor accidente, asemenea unei galerii de fetuşi monstruoşi purtând urmele tuturor malformaţiilor imaginabile. O sobă cu cărbuni, aflată în mijlocul uneia dintre încăperi, oferea destulă căldură pentru ca noi, cei care ne faceam practica aici, să nu îngheţăm; chiar şi aşa, atmosfera era mai plăcută decât cea din sala de autopsie, alt decor fabulos în care se derula o bună parte a cursului. Principalele noastre instrumente erau lupa, pensetele, microscopul şi lumina ultravioletă, însă profesorii noştri puneau cel mai mare preţ pe dezvoltarea capacităţii noastre de observaţie şi pe simplul bun-simţ, care continuă să fie cele mai eficiente arme în rezolvarea unei crime. Ar fi exagerat să spun că am devenit experţi criminalişti, dar noi, cei care am participat la acel curs, inspectori de poliţie, avocaţi şi studenţi în ultimii ani la Facultatea de Medicină, am răspuns cerinţelor cursului, dobândind o bază solidă în acest sens. În ceea ce mă priveşte, acea pregătire mi-a fost foarte utilă pentru a putea citi romane poliţiste ca un cunoscător, deoarece, după absolvirea studiilor universitare, m-am specializat în psihiatrie, pe parcursul ultimilor treizeci şi şase de ani dedicându-mă exclusiv acestei ramuri a medicinii.

Avantajul de a scrie un *cuvânt înainte* este acela că povara, dar şi meritul cărţii, revin autorului, iar semnatarul *cuvântului înainte* se poate pierde în divagaţii mai mult sau mai puţin utile, cu scopul de a introduce cititorul în temă, lucru pe care încă nu l-am făcut, dar pe care îl voi face imediat. În cadrul acelui curs de Investigaţii Criminale, de care îmi amintesc cu multă plăcere, obişnuiam, ca exerciţiu practic, să comentăm crimele publicate din când în când în ziare, analizând datele disponibile, traseele de investigaţie posibile etc. La începutul cursului, era încă proaspăt asasinatul din Dallas[1](22 noiembrie 1963). Văzuserăm de nenumărate ori imaginile cu asasinarea preşedintelui Kennedy şi uciderea presupusului său asasin, Lee H. Oswald, de către Jack Ruby, un mafiot local erijat în înger al răzbunării. A fost un incident care a impresionat lumea, dar pe care noi, ucenici în domeniul criminalisticii, eram

1 Referire la asasinarea lui John F. Kennedy, al treizeci şi cincilea preşedinte al SUA (196l-l963). (n.tr.)

hotărâţi să îl luăm în considerare ca pe un mister demn de a fi elucidat. Investigaţia efectuată, realizată fară îndoială de către cei mai buni şi mai experimentaţi poliţişti din America de Nord, avea să fie – aşa ne imaginam noi – un exemplu de minuţiozitate, de metodă şi rigoare: toate piesele urmau să îşi găsească locul şi să se facă lumină. Cititorul îşi poate imagina cu câtă nerăbdare aşteptam să intrăm în posesia celebrului „raport Warren”, tradus aşa cum se cuvine, pentru a învăţa cum se realizează o investigaţie.

A sosit şi acea zi şi am citit cu atenţie fiecare pagină care avea legătură cu materiile ce reprezentau obiectul nostru de studiu. Pentru a nu lungi povestea, de la stupoare am trecut la hohote de râs şi, în final, la indignare. Nimic nu se făcuse cum trebuie, începând de la alegerea chirurgilor care au efectuat necropsia, care nu erau nicidecum legişti cu experienţă, lucru pe care ar fi trebuit să îl ceară chiar şi cel mai stângaci judecător, şi terminând cu studiile balistice.

Povestea „glonţului magic” reprezintă cea mai mare absurditate care s-a publicat vreodată în analele criminalisticii. Era atât de evident că au fost mai mulţi trăgători şi că raportul nu avea alt scop decât să ascundă adevărul, oricare ar fi fost acesta, camuflându-l sub forma unei investigaţii şi a unor concluzii bune doar pentru imbecili, încât optzeci la sută din populaţia SUA de la acea vreme, altminteri un model de încredere naivă în instituţiile statului, nu a fost mulţumită. Ce este extraordinar sau, mai bine spus, ceea ce confirmă existenţa unui complot la cel mai înalt nivel cu scopul de a îl elimina pe JFK, este faptul că astăzi, după ce au trecut peste patruzeci de ani, „raportul Warren” continuă să fie versiunea oficială asupra incidentului.

Acele evenimente au marcat sfârşitul inocenţei. Versiunea simplă pe care cetăţeanul de rând o avea asupra unei lumi împărţite în „buni” şi „răi”, potrivit căreia atât unii cât şi ceilalţi se ghidau după principii, poate greşite, dar asumate cu sinceritate, a fost înlocuită de o alta, pe măsură ce ziarişti şi investigatori independenţi, pierzându-şi respectul faţă de cei care nu îl meritau, dezvăluiau faptul că „cei răi” şi „cei buni” încheiaseră acorduri între ei, că destinul popoarelor şi al naţiunilor se hotăra pe baza unor raţiuni strategice şi economice, cu o totală lipsă de consideraţie faţă de milioanele de vieţi care se pierdeau sau de libertăţile fundamentale care erau călcate în picioare, într-un cuvânt, ceea ce ni se oferă nouă, oamenilor de rând, simpli pioni şi, atunci când trebuie, victime convenabile, este, fară nici un ocoliş, nimic altceva decât o minciună sfruntată transformată în grandilocvenţă, patriotism şi mai ales în altruism şi nobleţe, calităţi pe care le venerăm cu toţii.

Nimic, dar absolut nimic, din ceea ce ne parvine din partea politicienilor, a instituţiilor şi a grupurilor mediatice nu merită, din capul locului, încredere. În acest moment, singura atitudine înţeleaptă este aceea de neîncredere şi singura armă la îndemâna noastră este să denunţăm ceea ce se întâmplă. Scoaterea în evidenţă a intereselor ilegale a celor care deţin puterea nu ajută

prea mult şi ascunde în sine riscuri pentru cei care investighează şi denunţă, dar, cel puţin, arată clar care sunt regulile jocului.

Ceea ce va găsi cititorul în această carte scrisă de Miguel Pedrero, care îşi propune să denunţe minciuna, nu constituie chiar un motiv de optimism. Ea este rezultatul unei munci de investigaţie lungi şi conştiincioase asupra diferitelor intrigi şi evenimente din trecutul recent şi a altora din cea mai fierbinte actualitate, care ne arată cum este în realitate lumea în care trăim, societatea pe care am construit-o cu toţii. Daca, după ce am cunoscut aceste fapte, considerăm că trebuie sau nu să adoptăm o atitudine, alta decât resemnarea, este un lucru pe care fiecare trebuie să-l hotărască singur.

Fernando Jiménez del Oso

Introducere

Un prieten, ziarist de investigaţii trecut prin multe, spune că în jurnalele de ştiri de la televiziune ar trebui să apară scris pe ecran cu litere mari ceva de genul *„orice asemănare cu fapte şi întâmplări reale este o pură coincidenţă.* „ Şi adevărul este că, dacă ne gândim puţin, ne dăm seama imediat că avem acces doar la „decupaje” din realitate. Suntem obişnuiţi să vedem la televizor, să ascultăm la radio sau să citim în ziare informaţii referitoare la terorism, războaie, masacre, trafic de droguri, proteste sociale, corupţie etc., însă informaţia pe care o primim este de moment şi concentrată doar pe faptul în sine, fară nici o aprofundare mai serioasă. Dacă facem exerciţiul de a ne „scufunda” în fiecare dintre aceste ştiri, încercând să ne informăm din diverse surse, ne dăm seama de adevărata realitate a evenimentului respectiv şi de relaţia lui cu alte circumstanţe politice, sociale sau economice pe care nu le-am fi bănuit niciodată.

Acesta este scopul cărţii de faţă, de a merge mai departe, de a aprofunda aceste subiecte spinoase, fară eufemisme şi fară acele „corectitudini politice”, atât de la modă în presa actuală. Astfel, eliberaţi de îngrădiri ce ţin de ideologie sau doar de interes, ne apare în faţa ochilor lumea, lumea serviciilor de informaţii secrete, cea a marilor corporaţii internaţionale, a înfruntărilor geopolitice dintre puteri sau a alianţelor politice şi economice nerecunoscute dintre diversele grupuri; o lume în care ideologiile politice, orientările de dreapta şi de stânga sau diferenţele dintre guvernanţi şi criminali se estompează. Este lumea reală: nedreaptă, sălbatică, competiţională, în care viaţa umană este subordonată unor interese mai „importante”.

Însă adevărul este că, în pofida tuturor acestor aspecte, nu trebuie să ne pierdem optimismul; din fericire, la toate nivelurile încă mai există milioane de oameni cu suflet bun, idealişti care luptă în fiecare zi pentru o lume mai bună. Da, lumea a fost mereu nedreaptă şi, în acelaşi timp, pasionantă şi misterioasă. Merită să trăim, să ne bucurăm de existenţă, să lăsăm la o parte ranchiunele

noastre prosteşti, să ne ajutăm semenii şi, mai presus de toate, să nu ne pierdem niciodată speranţa şi curiozitatea. Există atâtea lucruri pe care le putem descoperi şi atâtea lucruri de care ne putem bucura...

„În spatele Revoluţiei din Octombrie există personaje mult mai influente decât cei care au gândit şi au pus în practica marxismul „

Capitolul 1

Comunişti prin bunăvoinţa „zeului" bancă

Despre felul cum marile cercuri de interese bancare au finanţat Revoluţia Bolşevică şi alte mişcări revoluţionare.

Învăţăm de obicei că Revoluţia Rusă a fost înfăptuită de nişte comunişti care au preluat puterea cu forţa, că URSS şi Statele Unite s-au confruntat de-a lungul câtorva decenii în conflictul numit Războiul Rece, sau că mişcările revoluţionare luptă împotriva capitalismului. Cu toate acestea, citind acest capitol, veţi vedea că lucrurile nu sunt atât de clare.

V. I. Lenin, liderul Revoluţiei Bolşevice şi preşedintele URSS în perioada 1917-l924.

Carrol Quigley este cu siguranţă unul dintre cei mai insistenţi cercetători ai influenţei pe care o exercită enorma putere a marilor bancheri; în calitate de profesor la Harvard, Princeton şi Georgetown, el a fost mentorul unei pleiade de politicieni şi intelectuali americani, ajunşi în posturi de răspundere în administraţia SUA, printre care se numără şi fostul preşedinte Bill Clinton, care i-a fost student la Georgetown. Profesorul Quigley scria: „Cunosc operaţiunile acestei conspiraţii, pentru că am studiat-o timp de douăzeci de ani, iar la începutul anilor i60 mi s-a permis, timp de doi ani, să cercetez documentele şi registrele lor secrete... Acum, ca şi în trecut, mă opun unora dintre politicile sale. Dar, în general, punctul principal asupra căruia nu sunt de acord este dorinţa lor de a păstra secretul asupra organizaţiei, căci eu consider că rolul pe care l-a jucat în istorie este suficient de semnificativ încât să fie făcut public. „

Conspiraţia băncii **internaţionale**

Adevăratul iniţiator al conspiraţiei bancare nu este o societate secretă, ci un personaj ingenios numit Meyer Amschel Rothschild (1743-l812). Spre deosebire de alţi colegi de breaslă, bancherul german şi-a dat seama că cea mai bună metodă de a face avere era aceea de a împrumuta diferitelor puteri europene sume mari de bani, cu o dobândă ridicată. Singura problemă o constituia felul în care aceste ţări puteau fi făcute să restituie împrumuturile. Rothschild era conştient de posibilitatea ca marii regi şi guvernanţi să refuze să plătească şi chiar să încerce să-l ucidă. O modalitate prin care se putea asigura de returnarea împrumutului era aceea de a obţine o anumită putere în interiorul acelor guverne pentru ca, astfel, să aibă capacitatea de a interveni în

politica lor naţională. Capcana consta în finanţarea duşmanului, în cazul în care regele sau guvernul încerca să se îndepărteze de la linia trasată de către marele bancher. Altfel spus, orice naţiune trebuie să aibă un duşman; dacă acesta nu exista, Rothschild avea grijă să-l inventeze.

Pentru a-şi duce la îndeplinire planul, bancherul şi-a răspândit fiii prin Europa, creând diverse sucursale ale societăţii sale. Se poate aprecia că, de-a lungul secolului al XJX-lea, familia Rothschild a influenţat mare parte din conflictele europene. Profesorul de economie Stuart Crane scria: *„Dacă privim în urmă, ne dăm seama că fiecare război din Europa secolului alXIX-lea s-a încheiat prin realizarea unui echilibru de putere. De fiecare dată când se împărţeau cărţile, se realiza un astfel de echilibru în interiorul unui grup din jurul Casei Rothschild din Anglia, Franţa sau Austria... Analiza situaţiei naţiunilor pe timp de război arăta, în general, cine va fi cel care va pierde*Ulterior şi alte familii de bancheri şi-au îndreptat atenţia în direcţia aceluiaşi joc de influenţe ce implica state şi naţiuni. Ne referim în special la familiile Warburg, Schiff, Morgan, Kuhn, Loeb sau Rockefeller care, alături de clanul Rothschild, au fost adevăraţii arhitecţi ai istoriei secolelor al XlX-lea şialXX-lea.

u

Printre avantajele acordate în schimbul împrumuturilor către naţiuni se numărau concesionarea exploatărilor de resurse naturale, facilităţi în cadrul diferitelor sectoare industriale etc.; în realitate însă, marile familii de bancheri aspirau la controlul monedei naţionale. Pentru realizarea acestui scop, au obţinut de la principalele puteri europene controlul asupra băncilor centrale, ca plată a împrumuturilor. Astfel au luat fiinţă băncile centrale din Germania, Anglia sau Franţa. Cu privire la acest aspect, ediţia din 26 septembrie 1921 a ziarului *London Financial Times* publica informaţia potrivit căreia „o *mână de oameni, aflaţi la cel mai înalt nivel în cadrul celor cinci mari bănci, ar putea anihila întreaga activitate financiară a guvernului*În Statele Unite, temându-se de ceea ce se prefigura, preşedintele Thomas Jefferson scria într-o epistolă adresată lui John Adams: *„La fel ca şi tine, cred sincer că instituţiile bancare sunt mai periculoase decât o armată pusă pe atac.”*

Un număr din ce în ce mai mare de politicieni îşi dădeau seama că, în loc să lupte între ele, marile familii de bancheri erau interesate să formeze alianţe spre a-şi duce la îndeplinire planul comun de acţiune. Aceste alianţe nu erau realizate prin fuziuni bancare, aşa cum ar putea crede unii cititori, ci cu ajutorul unor legături mult mai puternice. Ne referim la legăturile matrimoniale. Astfel, odată cu uniunile de sânge, începe adevărata istorie a puterii mondiale şi a globalizării. Iată câteva exemple: Paul Warburg s-a căsătorit cu Nina Loeb, Felix Warburg cu Fiedra Schiff; fiica lui Nelson Aldrich, agent al băncii Morgan, a devenit soţia lui John D. Rockefeller etc.

Odată cucerită puterea în Europa, conspiratorii şi-au aţintit privirea asupra Statelor Unite, o piesă fundamentală în obţinerea puterii absolute. Planul lor era să sprijine crearea unei bănci centrale în SUA, pe care să o controleze în totalitate, la fel cum făceau cu marile bănci europene. Să reţinem faptul că senatorul Nelson Aldrich, agent al familiei Morgan, a promovat împreună cu Paul Warburg ideea unei „reforme bancare" în Statele Unite. În 1907 se produce o însemnată cădere bancară, susţinută de banca Morgan, în urma căreia Aldrich obţine sprijinul Senatului pentru a prezida Comisia Monetară Naţională din Senat. La sfârşitul anului 1910, aflat în această poziţie privilegiată, Aldrich a organizat cea mai importantă reuniune secretă din istoria Statelor Unite şi, probabil, a lumii. Pe insula Jekyl s-au reunit Paul Warburg; Benjamin Strong, preşedintele Bankers Trust, proprietate a familiei Morgan; Henry P. Davinson, membru al companiei J.P. Morgan; Frank A. Vandelip, preşedinte al National City Bank, proprietatea Rocke feiler şi P. Piatt Andrew, adjunctul secretarului trezoreriei Statelor Unite. După cum mărturisea Vanderlip în memoriile sale, aici s-a hotărât crearea Băncii Centrale a SUA. Participanţii au căzut de acord să evite acest nume pentru a nu ridica suspiciuni din partea publicului şi au hotărât să denumească instituţia Rezerva Federală. În timpul aceleaşi reuniuni au fost elaborate şi raportul Comisiei Monetare şi legea de funcţionare a Rezervei Federale.

Cu toate acestea, legea Aldrich nu a fost aprobată de către Congres şi conspiratorii au fost nevoiţi să mai aştepte câţiva ani pentru a îşi duce la îndeplinire planurile. Problema a fost rezolvată la alegerile prezidenţiale la care au candidat T. Roosevelt, Wilson şi Taft. Primii doi au fost sprijiniţi în campanie de către cei care au conceput legea privind Rezerva Federală. Imediat ce Wilson a câştigat alegerile, el a obţinut aprobarea legii în Congres. „Conspiratorii" controlau deja Banca Centrală a Statelor Unite. Wright Patman, preşedintele Comisiei Bancare a Congresului, atrăgea atenţia în privinţa creării Rezervei Federale: *„În prezent, în Statele Unite avem de fapt două guverne... Unul legal constituit şi altul independent, care nu poate fi nici controlat, nici coordonat; acesta este sistemul Rezervei Federale"* La rândul său, senatorul C.A. Lindberg afirma: *„acest act bune bazele celui mai puternic trust de pe planetă... Când preşedintele va semna acest act, guvernul invizibil al puterii monetare va intra în legalitate."* Astfel, toate crizele economice au fost de fapt bine plănuite dinainte, inclusiv faimosul „crah" din 1926, după cum a recunoscut Louis MacFadden, preşedintele Comisiei Bancare şi al Comitetului pentru Capital Circulant din Congres.

Conspiratorii au reuşit, prin crearea Rezervei Federale, să ridice datoria externă a Statelor Unite la miliarde de dolari pe care poporul american trebuia să îi plătească marilor familii de bancheri, adevăraţii stăpâni ai marii puteri.

Interese **economice şi** războaie **mondiale**

În 1916, Wilson a fost reales preşedinte al Statelor Unite. Unul dintre sloganurile sale era: *„El ne-a ţinut departe de război”* Adevărul este că, dimpotrivă, intenţiile lui erau complet diferite. Colonelul House, agent al marii bănci internaţionale, mâna dreaptă a lui Wilson şi preşedintele din umbră al SUA, avea ordin să aranjeze intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial (1914-l918). Pe fond, motivele pentru care a izbucnit marele război european erau strict comerciale. Banca împrumutase Marea Britanie cu importante sume de bani, implicându-se enorm în industria şi comerţul acesteia. Totuşi, interesele comerciale britanice se vedeau ameninţate de o concurenţă din ce în ce mai dură din partea Germaniei. Banca era interesată de un război pentru a-şi proteja interesele din Marea Britanie. În plus, era nevoie urgentă de ajutorul militar al Statelor Unite. În acest scop, au fost folosiţi toţi agenţii americani, în special colonelul House, şi întreaga putere mediatică a acestora. La fel cum se întâmplă şi în prezent, majoritatea ziarelor influente ale epocii se aflau în mâna marii bănci.

Pretextul perfect pentru a intra în război în sprijinul britanicilor a fost oferit de scufundarea vasului *Lusitania* de către submarinele germane. Moartea unor cetăţeni americani în acest incident a fost exploatată până la refuz de presa americană pentru a crea un curent de opinie favorabil participării la război. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, adevărul referitor la scufundarea vasului *Lusitania* a fost complet diferit de cel vehiculat prin intermediul presei. Marea Britanie şi Germania erau implicate într-o confruntare dură între submarine, cu scopul de a nu lăsa muniţia transportată pe mare să ajungă în mâinile taberei adverse. Vasul *Lusitania* transporta o încărcătură de muniţie pentru tabăra britanică. În fapt, guvernul german publicase numeroase anunţuri în presa americană avertizând cetăţenii americani să nu călătorească la bordul *Lusitaniei*, argumentând că acest vas va fi scufundat, deoarece, după cum s-a demonstrat ulterior, transporta muniţie. În cele din urmă, în 1917, sub deviza *„Război pentru a pune capăt tuturor războaielor',* Statele Unite au intrat în conflict. În acelaşi timp, conspiratorii obţineau beneficii enorme de pe urma industriei de război, îndatorând în acelaşi timp şi mai mult naţiunile implicate în conflict şi sporindu-şi propria putere. Însuşi Winston Churchill a mărturisit că, dacă Statele Unite nu intrau în război, *„s-ar fi încheiat pacea cu Germania, colapsul în urma căruia Rusia a optat pentru comunism nu ar fi avut loc, nici căderea guvernului în Italia,, urmată de fascism, iar nazismul nu ar fi cunoscut niciodată ascensiunea în Germania,*.” Fără comentarii..

Tot conspiratorii au fost în bună măsură cei responsabili de ascensiunea la putere a lui Hitler şi a întregii sale echipe de fanatici. Partidul nazist a obţinut diferite ajutoare din partea marilor puteri financiare. Marii bancheri credeau că numai cu Hitler la putere se putea evita realizarea planului de refacere economică, plan conceput de către doctorul Wilhem Lauterbach.

Principalul agent al conspiratorilor în această acţiune era Greeley Schacht, preşedintele Băncii Centrale a Germaniei, întotdeauna legat de interesele băncii Morgan. Prin controversata sa demisie din funcţie, Schacht a provocat o profundă instabilitate politică, ceea ce a condus la situaţia ca în doar patru ani în Germania să se succeadă tot atâtea guverne. Ultimul dintre acestea, condus de către Von Schleicher, a obţinut o anumită stabilitate, fapt care a provocat o tulburare imensă în rândurile conspiratorilor.

Cu sprijinul lui Schacht, bancherii internaţionali au reuşit să îl îndepărteze pe Von Schleicher din postul de cancelar şi să îl numească în locul acestuia pe Hider, sprijinit puternic de către marea bancă cu sediul pe Wall Street. În 1933, Hitler a obţinut sprijinul a peste 90% din populaţie, erijându-se în Führer – conducătorul suprem. Bineînţeles că în timpul faimoasei „nopţi a cuţitelor lungi", unul dintre cei asasinaţi a fost Von Schleicher, singura persoană care se mai putea opune intereselor oligarhice, care, conjugate cu nerăbdarea unui psihopat de a ajunge la putere, au provocat Al Doilea Război Mondial.

Contrar aşteptărilor centrelor financiare, Hitler nu a urmat instrucţiunile primite de la conspiratori şi a provocat un război fară precedent. Totul a reprezentat o eroare de calcul a marilor cercuri de interese bancare, eroare care s-a soldat cu milioane de morţi.

Finanţatorii Revoluţiei **Ruse**

Faimosul anarhist Bakunin a declarat că „,*adepţii lui Karl Marx stau cu un picior în bancă, iar cu celălalt în mişcarea socialistă*De bună seamă că nu se înşela. Este ştiut faptul că Revoluţia Bolşevică care l-a adus pe Lenin la putere a fost finanţată de banca internaţională. Animaţi de dorinţa de a-şi extinde puterea, reprezentanţii băncii au remarcat imediat posibilitatea de a pune stăpânire pe vechiul imperiu ţarist. Erau nerăbdători să controleze banca rusă şi să pătrundă cu interesele lor industriale într-un teritoriu nou, vast şi încă neexploatat.

În timp ce Primul Război Mondial era în plină desfăşurare, Lenin a străbătut Europa având în posesie peste şase milioane de dolari destinaţi finanţării revoluţionarilor ruşi. Cea mai mare parte a acestei sume de bani provenea de la Max Warburg. Să ne amintim că fratele său, Paul, era unul dintre conspiratorii care au făcut posibilă înfiinţarea Rezervei Federale americane. Al treilea frate, Felix Warburg, era căsătorit cu fiica lui Jacob Schiff, care, potrivit declaraţiei nepotului său, John Schiff, a contribuit cu o sumă de aproximativ 20 milioane de dolari la succesul Revoluţiei Bolşevice.

Alt revoluţionar cunoscut, Lev Troţki, a primit şi el ajutorul conspiratorilor. Troţki a fost luat prizonier de către armata canadiană în timp ce se îndrepta către Rusia, împreună cu 275 de oameni pregătiţi de acţiune. Troţki a fost eliberat cu ajutorul colonelului House, principalul agent al băncii internaţionale în Statele Unite şi, folosind un paşaport american, i s-a alăturat lui Lenin.

În cartea lui Ţarismul şi Revoluţia, Arsene De Goulevitch, un fost general rus implicat în Revoluţie, afirma că principalii ei finanţatori erau „,anumite cercuri britanice şi americane care sprijiniseră cauza revoluţionară rusă o lungă perioadă de timp... Rolul important pe care l-a jucat înstăritul bancher american Jacob Schiff în evenimentele din Rusia nu mai reprezintă deja un secret pentru nimeni, deşi pentru moment lucrurile nu sunt pe deplin lămuriteDe Goulevitch confirmă şi el că a fost informat de către autorităţile epocii cu privire la faptul că „peste douăzeci şi unu de milioane de ruble au fost folosite de către LordMilner pentru finanţarea Revoluţiei Ruse”

Milner, o persoană apropiată familiei Rotschild, a fost preşedinte al organizaţiei secrete *Mesa de Rhodes* creată de multimilionarul Cecil Rhodes cu scopul de a asigura primatul britanic în lume. La moartea sa, Rhodes i-a lăsat o bună parte din avere şi conducerea organizaţiei

sale lordului Rotschild care, oferind burse celor mai buni studenti

>

britanici, sponsorizând carierele oamenilor politici şi creând diverse organizaţii de presiune, a reuşit să creeze un guvern din umbră, paralel cu cel care guvernează Marea Britanie.

Filiala din Statele Unite a organizaţiei, creată de Rhodes, este Consiliul Relaţiilor Externe (CFR)[2], o organizaţie semiclandestină din care au făcut parte un mare număr de preşedinţi şi alţi oameni politici americani cu funcţii înalte. Nu este întâmplător faptul că CFR este legat de marile organizaţii de tip „think-tanks” americane, precum fundaţiile Ford şi Rockefeller sau Rand Corporation. În plus, averile celor mai importanţi bancheri şi industriaşi sunt reprezentate şi ele în CFR prin intermediul trusturilor de presă, de care depind ziare, posturi de televiziune, studiouri cinematografice, staţii de radio etc.

*La rândul lui, fostul general ţarist Janin a consemnat în jurnalul său faptul că un informator i-a spus că Revoluţia Bolşevică „era condusă de către englezi> mai exact de Sir George Buchanan şi Lord Milner”. Acelaşi informator l-a asigurat că „ Oraşul Sankt-Petersburg era plin de englezi. El putea enumera străzile şi adresele la care erau găzduiţi agenţii britanici,. În timpul revoltei, aceştia au primit ordin să dea bani soldaţilor pentru a îi face să se răzvrătească*Cu privire la acelaşi aspect, doctorul George A. Simons, preot creştin detaşat la Petrograd în timpul Revoluţiei, afirma că a văzut „sute de agitatori venind din cartierele sărace ale acestui New York şi care faceau parte dintre acoliţii

lui Trotki.” >

Un alt fost general rus, Alexander Nechvolodov, a declarat şi el public în primăvara anului 1917, că „Jacob Schiff a început sâ-l subvenţioneze pe Troţki... În acelaşi timp, Troţki şi compania erau subvenţionaţi şi de Max Warburg şi Olaf Aschberg, de filiala Nye Banken din Stockholm, de Sindicatul

2 Council of Foreign Relations (n.tr.)

din Rhenania Westfalia şi de Jivotovsky, un bogat om de afaceri a cărui fiică tocmai se căsătorise cu Troţki

Potrivit ultimului ambasador rus în Statele Unite de dinaintea izbucnirii conflictului, după triumful revoluţiei, bolşevicii au transferat sute de milioane de ruble în aur către banca Kuhn-Leob. Referitor la acelaşi aspect, ediţiile ziarelor americane susţinătoare ale tezei conspiraţiei, precum *Washington Post*, au informat că familiile Morgan şi Rockefeller i-au finanţat şi ele pe revoluţionari. De fapt, în anul 1964, însuşi David Rockefeller şi-a petrecut vacanţa în Uniunea Sovietică, la invitaţia guvernului comunist. De-a lungul vieţii sale va repeta experienţa cu diferite ocazii. Este paradoxal faptul că unul dintre marii capitalişti ai lumii a menţinut relaţii cu liderii „dictaturii proletariatului". Rockefeller l-a însărcinat personal pe unul dintre consilierii săi pe probleme de relaţii publice, Ivy Lee, să insufle americanilor ideea că bolşevicii erau pur şi simplu nişte idealişti neînţeleşi aflaţi în căutarea binelui pentru poporul lor.

Este un fapt sigur că în arhivele Departamentului Apărării din Statele Unite există o misivă adresată unui bancher şi datată Stockholm 21 septembrie 1917, cu câteva săptămâni înaintea revoluţiei, în care se poate citi: „Banca M. Warburg a deschis ca urmare a unei telegrame din partea preşedintelui sindicatului din Rhenania Westfalia un cont curent pentru acţiunea tovarăşului Troţki. Un avocat, probabil domnul Kestroff a recepţionat muniţia pe care a trimis-o cu un transport împreună cu banii destinaţi tovarăşului Troţki...

În anul 1919, într-un raport trimis guvernului său de către serviciul de spionaj francez din Statele Unite, se afirma că, în anul 1916,,spionii francezi au aflat pentru prima dată că se punea la cale o revoluţie în Rusia, acţiune în care erau implicate băncile Schiff, Kuhn Loeb, Warburg şi altele. În acelaşi document se afirma: „*în primăvara anului 1917, Jacob Schiff i-a cerut ajutorul evreului Troţki pentru a realiza revoluţia socială în Rusia...* Max Warburg îi controla pe Troţki şi pe ceilalţi... „

Oligarhia financiară şi URSS-ul

Există numeroase date care consemnează faptul că, pe lângă finanţarea bolşevicilor, conspiratorii au ajutat şi susţinut URSS-ul atât din punct de vedere economic, cât şi tehnologic, prin transmiterea de brevete şi informaţii tehnice. În timp ce puterile occidentale cheltuiau mii de milioane de dolari pentru înarmarea împotriva inamicului sovietic, conspiratorii controlau ambele tabere. Tactica lor era infailibilă. Oricine ar fi câştigat, ei nu aveau cum să iasă în pierdere. Să vedem câteva exemple concrete referitoare la această problemă:

1. Potrivit unui raport al Departamentului de Stat american, banca Kuhn a finanţat în primii cinci ani planurile economice ale lui Stalin. Cu privire la acelaşi aspect, profesorul Sutton citează, în lucrarea sa în trei volume având ca subiect dezvoltarea tehnologică sovietică, un raport al Departamentului de Stat american la care a avut acces şi în care se poate citi: „*Stalin a plătit tribut*

ajutorului oferit de către Statele Unite înainte şi în timpul războiului. El afirmă că aproape două treimi din marele organism industrial al Uniunii Sovietice au fost construite cu ajutorul sau cu asistenţa tehnică a Statelor Unite."

2. Chase Manhattan Bank – bancă proprietate a familiilor Warburg şi Rockeffeler – a facilitat crearea Camerei de Comerţ Ruso-Americane în anul 1922, care a făcut posibilă supravieţuirea fragilei economii ruse. În legătură cu această problemă, congresmenul american Louis MacFadden, preşedintele comitetului Comisiei Bancare din Senatul Statelor Unite, a declarat într-un discurs susţinut în faţa acestei comisii: *„guvernul sovietic a primit fonduri din partea trezoreriei State Io* Unite prin consiliul Rezervei Federale şi prin băncile aflate în sub^ nea Rezervei Federale», care au acţionat prin intermediul Chase ^a- Guaranty Trust Company şi al altor bănci din oraşul New* [T]

3. În anul 1927, compania Standard Oii din New York a construit o imensă rafinărie în Rusia, fapt care a ajutat enorm la refacerea economică a acesteia. După puţin timp, aceeaşi companie a realizat, prin intermediul uneia dintre firmele subsidiare, o înţelegere având ca scop trimiterea petrolului sovietic pe pieţele europene şi, în plus, acordarea unui împrumut de 75 milioane de dolari guvernului bolşevic.

4. După Revoluţia Bolşevică, compania Standard Oii, susţinătoare a intereselor casei Rockeffeler, a investit în URSS milioane de dolari în domeniul comerţului. Printre achiziţii se numără jumătate din câmpurile petrolifere din Caucaz.

5. Chase Manhattan Bank a fost implicată în vânzarea de bunuri ruseşti către Statele Unite începând din anul 1928, prin intermediul consiliului Rezervei Federale, după cum informează preşedintele Comisiei Bancare a Congresului, Louis MacFadden.

6. Conform celor publicate de *New York Times*, corporaţia IBEC, controlată de către familiile Rockeffeler şi Rothschild, a investit mii de milioane de dolari în URSS.

7. Fostul director însărcinat cu schimburi internaţionale în cadrul Rezervei Federale a recunoscut, într-o conferinţă ţinută la data de 5 decembrie 1984, că banca sovietică exercita o influenţă enormă asupra pieţei interbancare prin intermediul unor organizaţii bancare americane.

8. În 1980, sovieticii s-au aliat cu întreprinderi occidentale pentru a controla piaţa mondială a aurului.

9. După cum rezultă din documentele FBI şi ale Departamentului de Stat american, susţinute şi de documente de la Kremlin apărute după căderea URSS, magnatul multimilionar american Armand Hammer a finanţat Revoluţia Bolşevică şi a colaborat încă din primii ani ai acesteia la instalarea Uniunii Sovietice. Albert Gore, tatăl fostului candidat democrat la preşedinţia Statelor Unite, a lucrat o mare parte din viaţă pentru Hammer. Folosindu-se de postul său în cadrul Comisiei pentru Relaţii Externe a Senatului, Albert Gore a

împiedicat mai multe investigaţii federale vizând relaţiile lui Hammer cu URSS-ul. În plus, multimilionarul a finanţat cariera politică a lui Albert Gore Jr., contracandidatul democrat în alegerile prezidenţiale câştigate de către George Bush-fiul.

Comitetul Reece din Congresul Statelor Unite, însărcinat cu investigarea operaţiunilor fundaţiilor scutite de impozit, a descoperit implicarea acestor fundaţii, subordonate marii bănci, în finanţarea mişcărilor revoluţionare din întreaga lume.

Henry Kissinger, aprigul om politic şi conspirator, s-a văzut implicat

Într-un mare scandal atunci când autoritătile americane l-au retinut

•> >

pe unul dintre asociaţii săi din cadrul unei anumite organizaţii, acuzându-l de implicare în afaceri necurate cu URSS.

10. Ziarul *New York Times* a publicat o informaţie potrivit căreia marii bancheri au exportat de-a lungul mai multor ani produse „nestrategice" către URSS. Trucul consta în catalogarea tuturor produselor ca fiind nestrategice, incluzând pe această listă instrumente ştiinţifice, produse chimice şi metalurgice etc.

11. Tot *New York Times* a publicat informaţia conform căreia, împreună cu Rockeffeler, cunoscutul magnat Cyrus Eaton a încheiat acorduri cu sovieticii în scopul trimiterii din Statele Unite a mai multor tipuri de brevete. Cu alte cuvinte, de-a lungul anilor, conspiratorii au facilitat accesul URSS la tehnologia americană.

Secretul lui Karl Marx

Dacă cele scrise anterior ar putea fi catalogate ca simple informaţii surprinzătoare, posibilitatea ca apariţia comunismului să fi fost şi ea strâns legată de anumite interese financiare este şi mai uimitoare. Şi, în mod ciudat, apar mereu la lumină aceleaşi nume. Este arhicunoscut faptul că revoluţionarul Karl Marx, autorul *Manifestului comunist* - o carte care a schimbat indubitabil istoria secolului al XX-lea – şi-a scris operele cu sprijinul financiar al bancherului Nathan Rothschild, ale cărui cecuri destinate lui Marx pot fi văzute la Muzeul Britanic.

Şi de parcă toate acestea nu ar fi destul, se poate proba din punct de vedere istoric faptul că Marx facea parte dintr-o societate secretă numită *Liga celor Drepţi* care, după părerea mai multor istorici, reprezenta o societate afiliată Ordinului *Illuminati,* organizaţie de factură luciferică al cărei scop era instaurarea guvernului mondial... Dar să luăm lucrurile pe rând.

În noaptea de 30 aprilie 1776, noaptea Walpurgiei[3], Adam Weishaupt, profesor de drept la Universitatea bavareză din Ingolstad, a înfiinţat împreună cu câţiva adepţi Ordinul *IlluminatL* Membrii acestei societăţi secrete se închinau lui Lucifer, îngerul căzut din cauza orgoliului. Axitimonarhişti şi atei convinşi,

3 Numită şi Noaptea Vrăjitoarelor când, conform tradiţiei germane, vrăjitoarele organizează o mare petrece în aşteptarea primăverii (n.tr.).

scopul lor era formarea unui guvern mondial condus de către un grup de „iluminaţi”. Astfel, ei au decis să se infiltreze în toate organizaţiile politice, inclusiv în masonerie. În scurt timp, din rândurile Ordinului *Illuminati* făceau parte unii dintre cei mai influenţi membri ai societăţii bavareze şi, după câţiva ani, ordinul s-a extins în mare parte din Europa, menţinând contacte şi pătrunzând peste tot, de la bănci şi biserici până la curţile nobiliare de pe bătrânul continent. Vasta reţea de agenţi informa consiliul organizaţiei despre cele mai importante evenimente care se petreceau pe continent şi, uneori, acţiona în conformitate cu ordinele emise de „nucleul central”.

Ordinul a participat activ la planificarea Revoluţiei Franceze, iar unii dintre liderii iacobinilor, precum Mirabeau, Saint-Juste, Danton, Hebert sau Marat, faceau parte dintre *Illuminati.*

Cu toate acestea, conspiraţia urzită de către Weishaupt a fost descoperită când un curier care transporta documente importante referitoare la planurile Ordinului a căzut răpus de un fulger, în anul 1785. Poliţia bavareză a predat documentele guvernului şi astfel împăratul Francisc al Austriei a aflat că organizaţia *Illuminati* dorea să-l elimine pe el şi pe fiica sa, Maria Antoaneta, regină a Franţei la vremea aceea. Documentele scoteau la lumină şi o conspiraţie menită să creeze o mişcare subversivă în rândul înaltei societăţi. Cu alte cuvinte, respectivele scrieri indicau cât se poate de vădit planurile de înfăptuire a Revoluţiei Franceze.

În acel moment, Weishaupt a fost arestat şi organizaţia lui dezmembrată. Asta cel puţin în aparenţă, căci agenţii organizaţiei *Illuminati* se aflau deja în poziţii-cheie în cadrul celor mai influente cercuri de putere din Europa. La fel ca şi în cazul celorlalte societăţi secrete ale căror planuri au fost descoperite, Ordinul a continuat să funcţioneze sub alte denumiri, influenţând activ cele mai importante evenimente care au avut loc în secolele următoare.

Fostul agent secret britanic William Guy Carr afirma, în cartea sa *Pioni în jocul cel mare*, publicată în anul 1967, că guvernul Marii Britanii păstrează corespondenţa întreţinută între anii 1870 şi 1871 de către liderii Ordinului: generalul confederat american Albert S. Pike şi Giuseppe Mazzini, liderul mişcării revoluţionare italiene a carbonarilor. Potrivit lui Guy Carr, prin intermediul respectivei corespondenţe s-au planificat următoarele trei războaie mondiale şi crearea unui imperiu ateist în Rusia. Ultimul război mondial, care ar permite consiliului Ordinului să preia controlul asupra lumii, se va realiza în momentul în care agenţii iluminaţi vor reuşi să creeze divergenţe insurmontabile între puterea sionistă internaţională şi conducătorii lumii musulmane. Nu există nici un dubiu că ultimele întâmplări de la nivel mondial aduc în actualitate descoperirile publicate de către fostul agent britanic.

Illuminati au participat şi la revoluţia americană care a condus la înfiinţarea Statelor Unite ale Americii de Nord. De fapt, emblema cea mare aflată în colţul din stânga pe aversul dolarului american este un simbol evident

al *Ordinului*. Aceasta reprezintă o piramidă străbătută de trei linii, la a cărei bază apare numărul 1776 scris cu cifre romane. În vârful piramidei se află un ochi încadrat într-un triunghi înconjurat de raze, simbol care apare pe coperta textelor iacobine din timpul Revoluţiei Franceze şi prin care se identifică Ordinul *Illuminati*. Deasupra ochiului apare dictonul*,,Anniut Coeptis*ceea ce înseamnă: „*El ne-a înlesnit acţiunea* făcând referire probabil la puterile oculte din spatele celor mai importante evenimente politice. În partea inferioară a piramidei apare alt dicton: *„.Novus Ordo Seculorum*", care ne trimite la noua ordine mondială, pe care doreau să o realizeze iluminaţii, sau la cea proclamată de către George Bush-tatăl, după căderea imperiului sovietic şi după primul Război din Golf. Cele trei linii ale piramidei făceau referire la cele trei cercuri concentrice ale *iluminaţilor*, iar anul 1776 este cel al înfiinţării Statelor Unite şi al creării Ordinului *Illuminati.*

Una dintre filialele organizaţiei create de către Weishaupt era o societate secretă, adeptă a ideologiei revoluţionare, cunoscută sub numele de *Liga celor Drepţi*. Marx a făcut parte din această societate secretă, după cum informează un raport al poliţiei prusace, care îi urmărea pe toţi membrii Ligii celor Drepţi. În însemnările lui Marx apar laude la adresa misterioasei organizaţii: „.*Pentru ei* – se referă la membrii Ligii – *noţiunea de fraternitate nu era un cuvânt gol, ci o realitate, şi întreaga noblеţe a umanităţii iradia din acei oameni căliţi de muncă"*

După intrarea autorului *Manifestului comunist* în această societate secretă, la sugestia lui Marx, s-a înlocuit vechea lozincă: „ *Toţi oamenii sunt fraţi"* cu una nouă: *„Proletari din toate ţările, uniţi-vă,*|"; mai mult, a început să se editeze o revistă denumită *Revista comunistă. Î*ntrebările sunt clare: În ce a constat influenţa Ligii celor Drepţi asupra ideologiei marxiste? Dar cea a familiei Rothschild?

Adevărul **care** nu este **pe** placul **nimănui**

În prezent, situaţia nu diferă prea mult de cea descrisă mai sus. Banca şi marile cercuri de interese financiare continuă să susţină gherilele comuniste sau mişcările revoluţionare, cu care teoretic ar trebui să se lupte, şi încheie acorduri cu acestea. Dar realitatea depăşeşte întotdeauna ficţiunea.

În continuare, ne vom concentra atenţia asupra unei serii de evenimente pe care nici unul dintre regizorii celebri de la Hollywood nu ar îndrăzni vreodată să le ecranizeze. Ele sunt considerate incorecte din punct de vedere politic, atât pentru forţele de stânga, cât şi pentru cele de dreapta, şi par izvorâte din mintea unui scenarist cu prea multă imaginaţie şi prea puţină credibilitate.

Wall Street se aliază cu gherila columbiană

Orice cititor, care acordă o minimă atenţie avenimentelor zilei, a auzit cu diferite ocazii şi prin intermediul diverselor mijloace de informare de FARC (Forţele Armate Revoluţionare din Columbia), în fapt, aceasta nu este o simplă grupare de gherilă, ci o adevărată armată insurgenţă formată din zeci de mii de

oameni bine pregătiţi din punct de vedere militar, care deţin suficient armament pentru a face faţă armatei columbiene. Teoretic, FARC luptă împotriva imperialismului, a capitalismului şi a nedreptăţilor sociale din Columbia, asemenea unei alte grupări militare columbiene, ELN[4], de inspiraţie guevaristă. Ele încearcă să înfrângă armata şi guvernul pentru a crea un stat socialist asemănător celui cubanez. În acest scop, recurg la terorism, şantaj, sechestrări de persoană, răpiri de minori, destinaţi să îngroaşe rândurile organizaţiei, şi la orice fel de acţiune militară împotriva instituţiilor, a forţelor de securitate şi a armatei.

Bineînţeles că nu trebuie să uităm de traficul de droguri, principala sursă de finanţare a acestor organizaţii. De bună seamă că traficul internaţional de stupefiante nu reprezintă o activitate tocmai „revoluţionară", dar liderii FARC se justifică afirmând că în acest fel reuşesc să obţină fondurile necesare luptei împotriva imperialismului, căci umplând străzile oraşelor capitaliste cu droguri ei slăbesc respectivele societăţi.

În războiul pe care ELN şi FARC îl desfăşoară *de facto* împotriva instituţiilor columbiene, pe care cartelurile drogurilor au reuşit să le corupă, intervine şi un alt actor. Ne referim la grupările paramilitare, de ideologie fascistă, având un sistem de organizare asemănător cu al gherilelor, finanţate de asemenea în mare parte cu bani obţinuţi din traficul de droguri. Paramilitarii luptă împotriva gherilelor, dar utilizează propriile metode şi forme de finanţare. Singurul care suferă de pe urma tuturor acestora este aproape întotdeauna omul obişnuit. În cele din urmă, Columbia este literalmente devorată de acest parazit, de pe urma căruia marile cercuri de interese financiare nu ezită să profite, după cum vom vedea în continuare.

În luna iunie a anului 1999, Richard Grasso, preşedintele bursei din New York, mai cunoscută sub denumirea de Wall Street, s-a întâlnit în selva[5] columbiană cu comandantul FARC Raul Rayes, însărcinatul cu probleme financiare al armatei de gherilă. Grasso era însoţit de şeful pe probleme de securitate al bursei, James Esposito şi de vicepreşedintele pentru relaţii publice al Wall Street, Alan Yves Morvan, alături de care se afla şi ministrul de finanţe columbian, care a jucat rolul de traducător. După întoarcerea sa, Grasso a oferit în cadrul unei conferinţe de presă câteva detalii referitoare la întâlnirea cu comandantul Reyes. A început prin a-i califica drept „extraordinari" pe liderii gherilei şi a specificat că au analizat împreună problema „*unui schimb reciproc de capitaluri*". Grasso s-a declarat mulţumit de negocierile cu FARC, deoarece el consideră că „*trebuie să fim foarte agresivi când căutăm pieţe şi oportunităţi internaţionale*." Referindu-se la Reyes, a afirmat că *Jn ciuda felului în care arată, îmbrăcat în uniformă de camuflaj şi purtând pe umăr arma de tip M-l6, deţine suficiente cunoştinţe despre investiţii şi pieţe de capital şi este conştient de necesitatea stimulării intrărilor de capital străin în Columbia...* „ La final, a

4 Ajército de Liberacion Nacional – Armata de Eliberare Naţională (n.tr.)

5 Selva = pădure intertropicală cu vegetaţie exuberantă (n.tr.)

declarat că l-a invitat pe comandantul suprem – Manuel Marulanda, alias „Tirofijo” (ţintă fixă) şi pe alţi lideri ai FARC să viziteze bursa newyorkeză pentru a *„face împreună o plimbare prin ring*\ marele salon unde au loc tranzacţiile societăţii.

Cu alte cuvinte, directorul bursei din New York, sprijinit de Departamentul de Stat american, i-a invitat personal pe liderii FARC să-şi investească la bursă narcodolarii[6]*. Şi trebuie să avem în vedere faptul că Grasso, ca simplu angajat, nu ar fi avut niciodată o întâlnire de acest gen fără consimţământul „şefilor” lui: reprezentanţii oligarhiei financiare mondiale. Un raport pe tema informaţiilor secrete, realizat de către EIR {Executive Inteligence Review), publicaţie exclusivistă specializată în probleme de informaţii secrete, explică astfel motivele acestei întâlniri surprinzătoare: „În momentul de faţă, prin sistemul financiar circulă o sumă de aproximativ 300 miliarde de dolari sub forma derivatelor financiare şi altor instrumente de credit care nu pot fi recuperate. Oligarhia a hotărât că trebuie să înlăture cu orice preţ acest cancer... Fluxul de bani proveniţi din traficul de droguri — peste jumătate de miliard de dolari, potrivit calculelor EIR — este considerat un stâlp de susţinere indispensabil pentru sistemul oligarhiei financiare, care, deşi este menit pierzaniei, mai poate fi ajutat să persiste un timp... Indicele Dow a conţinut întotdeauna o sumă importantă de bani murdari; de fapt, se poate spune că pieţele financiare de pe Wall Street şi din Londra sunt la fel de dependente de narcodolari precum sunt drogaţii de cocaină sau de heroină.”*

Este ciudat faptul că în aceeaşi lună iunie a anului 1999, în timp ce se negocia încheierea unui acord între FARC şi Wall Street, Fondul Monetar Internaţional (FMI), instituţie supranaţională care instrumentează procesul de globalizare'economică, sub controlul marii bănci, facea unele recomandări „drastice” guvernului columbian: începând din acel moment, guvernul trebuia să treacă la „*includerea producţiei agricole provenite din culturi ilicite”* în produsul său intern brut. În acest sens, îndemnul FMI era ca de această problemă să se ocupe o serie de „firme specializate”. Cu alte cuvinte, FMI doreşte să legalizeze o economie bazată pe traficul de droguri. Şi, în treacăt fie spus, „recomandările” sale nu reprezintă altceva decât ordine pe care trebuie să le îndeplinească orice naţiune care nu vrea să piardă trenul globalizării.

Generalul columbian Harold Bedoya, candidat la alegerile prezidenţiale din anul 1998, a criticat timp de mai mulţi ani în cadrul forurilor internaţionale, acordurile dintre oligarhia financiară şi FARC. Într-o conferinţă susţinută la Agenţia de Informaţii a Statelor Unite (USIA)[7]*în data de 10 septembrie 1999, acesta a susţinut că: „Nu trebuie să transmitem mesajul potrivit căruia cocaina este bună, aşa cum ne-a spus domnul de pe Wall Street, domnul Grosso... Nimeni nu înţelege ce face Wall Street, nici ce face Fondul Monetar Internaţional când solicită Columbiei să introducă banii obţinuţi din culturile de*

6 Narcodolari = dolarii obţinuţi din traficul de droguri (n.tr.)

7 United States Information Agency (n.tr.)

coca în Produsul Intern Brut (PIB). Acest fapt ne transformă într-o narcodemocraţie şi practic legalizează acest drog în Columbia şi în toată lumea." într-o altă conferinţă de presă, el a mers chiar mai departe, afirmând:,Mă întreb care este legătura ilicită dintre Fondul Monetar şi aceste mafii? Care este legătura ilicită dintre Fondul Monetar şi domnul Grasso? Care este legătura ilicită dintre crima organizată şi guvernul columbianr>„

Este posibil ca una dintre cheile acestor legături ilicite să se afle în mâna cunoscutului traficant de arme numit Sarkis Soghanalian, implicat într-o operaţiune de aprovizionare a FARC cu armament, care a fost descoperită de către serviciul secret peruan în data de 21 august 2000. Soghanalian este o mai veche cunoştinţă a CIA şi a lui George Bush-tatăl, care pe lângă funcţiile de preşedinte şi vicepreşedinte al Statelor Unite, a ocupat-o şi pe cea de director al agenţiei de spionaj. Nu degeaba traficantul a fost implicat într-o mulţime de operaţiuni clandestine ale CIA, atât în America de Sud, cât şi în Orientul Mijlociu, iar în cercurile de informaţii secrete se bănuieşte că este agent al serviciului secret american.

Conform dezvăluirilor guvernului peruan, avioanele încărcate cu arme decolau din Rusia sau Ucraina şi aterizau pentru realimentare cu combustibil în capitala Iordaniei, cu acordul unor lucrători corupţi ai serviciilor vamale. Apoi avioanele se îndreptau în direcţia Iquitos (Peru), trecând prin insulele Canare şi Guayana. Înainte de aterizarea avioanelor în Peru, armele erau lansate cu paraşute în zona columbiană în care opera FARC. Într-una dintre fotografiile obţinute de către serviciile secrete peruane pot fi observaţi mai mulţi oficiali iordanieni care s-au întâlnit cu Soghanalian şi cu alţi traficanţi peruani. Întrebarea pe care şi-o pun numeroşi ziarişti este dacă CIA are vreo legătură cu aprovizionarea cu arme a FARC.

Sendero Luminoso **şi**

ia externă a statului Peru

Sendere Luminoso[8] este o grupare de gherilă cu o ideologie asemănătoare celei a FARC, dar mai radicală. De inspiraţie maoistă, ea a fost înfiinţată în anii '60 în apropierea Universităţii Huamanga, centru situat în regiunea peruană Ayacucho, una dintre cele mai importante zone producătoare de coca din lume.

În perioada în care Abimael Guzmân, profesor la Huamanga şi lider al grupării – în prezent, aflat în închisoare – începea să-şi organizeze gherila, el a iniţiat contacte cu un profesor american de la aceeaşi universitate, David Scott Palmer, care se va transforma în scurt timp într-unui dintre cei mai aprigi apărători ai grupării de gherilă pe teritoriul Statelor Unite. În aparenţă, Palmer lucra la nişte planuri de reîmpădurire. Între anii 1970 şi 1972 s-a întors în zonă pentru a efectua „studii agrare". În acea perioadă, Guzmân îndeplinea, pe

8 Sendero Luminoso este un grup terorist care acţionează în Peru (n.tr.)

lângă funcţia de lider al grupului Sendero Luminoso, şi pe aceea de şef de personal în cadrul Universităţii Huamanga. Guzmân nu era

0 persoană oarecare; el fusese în China de două ori în timpul aşa-numitelor Revoluţii Culturale, fiind ales de către liderul chinez de atunci, Mao Zedong, să conducă cea de a doua revoluţie culturală, însă în final Guzmân s-a hotărât să revină în ţara lui pentru a aduce

revoluţia maoistă în Peru. >

Palmer nu era nici el un simplu „academician". A lucrat vreme de un deceniu pentru Departamentul de Stat şi pentru Departamentul de Informaţii al Statelor Unite (USIS)[9]. De la mijlocul anilor '70 s-a ocupat de direcţia Departamentului de Studii despre America Latină, aparţinând Serviciului Extern al Departamentului de Stat, şi, potrivit unor surse, a fost consilier pe probleme de planificare a contrainsurgenţei în Peru, în timpul guvernării lui George Bush-tatăl. Cel puţin o dată, Palmer a depus mărturie cu privire la situaţia din Peru în faţa Congresului american. Pentru aceasta a primit ajutorul lui Luigi Einaudi, care lucra deja alături de „profesor" la unele din cărţile sale. Einaudi este un expert în probleme referitoare la America Latină care a lucrat pentru Rand Corporation – organizaţie aflată în subordinea serviciilor secrete americane – ocupându-se cu analiza poziţiilor ideologice ale militarilor şi clericilor latino-americani. În plus, a fost ambasador al guvernării conduse de Bush-tatăl la Organizaţia Statelor Americane (OEA)[10]. Apoi, Einaudi a condus Biroul de Planificare Politică pentru America Latină al Departamentului de Stat.

Este ciudat faptul că Departamentul de Stat şi alte organisme americane au făcut tot posibilul pentru a evita ca Sendero să fie considerată o grupare teroristă, încercând chiar să minimalizeze situaţia din Peru. Care este motivul acestei atitudini ciudate? Potrivit informaţiilor noastre, cheia ar putea fi datoria externă a statului Peru, care sufocă ţara şi îi împiedică dezvoltarea, la fel cum se întâmplă şi în cazul altor naţiuni latino-americane şi africane. Cu cât o naţiune este mai puţin dezvoltată, cu atât mai mare este controlul pe care puterea americană îl deţine asupra deciziilor sale politice, militare şi economice. Şi este cert faptul că, până la jumătatea anilor '80, Sendero cauzase statului Peru, prin sabotajele sale, pierderi economice în valoare de aproape 25000 milioane de dolari. În acea perioadă, datoria externă a ţării se apropia de 20000 milioane de dolari. Trageţi dumneavoastră concluziile.

Hugo Châvez:

revoluţionarul globalizării

În urmă cu cincisprezece ani, preşedintele venezuelean de tristă amintire, Carlos Andrés Pérez, aflat atunci în funcţie, a început să pună în aplicare în ţară o serie de măsuri economice având ca scop integrarea Venezuelei în procesul de globalizare, după cum solicita FMI. Rezultatul acestor politici a fost pur şi simplu un haos total: dezintegrarea industriei, falimentul

9 United States Investigation Services (n.tr.)

10 Organizaciön de Estados Americanos (n.tr.)

agriculturii, creşterea ratei şomajului şi a delincvenţei şi falimentul sistemului economic al ţării. Această situaţie a implicat un val de privatizări ale întreprinderilor publice, care explică faptul că o bună parte din industria şi sistemul bancar al ţării au încăput pe mâinile reprezentanţilor marilor interese multinaţionale. Totuşi, Pérez nu şi-a putut definitiva „experimentul” din cauza a două încercări de lovitură de stat — una avându-l ca protagonist pe Hugo Châvez – şi a destituirii sale, ca rezultat al gestionării frauduloase a fondurilor publice.

După o scurtă perioadă în care la conducere s-a aflat un guvern interimar, funcţia de preşedinte a fost ocupată de Rafaël Caldera, care a încercat să facă totul invers decât Pérez: să pună în practică o politică protectionistă şi să nu ia în seamă „cântecul de sirenă” al FMI. Încă din primele momente, guvernul Caldera a fost atacat de către instituţiile financiare internaţionale, de guvernele occidentale şi de influentele mijloace de informare, supuse întotdeauna ordinelor oligarhiei financiare.

În cele din urmă, fostul militar şi revoluţionar Hugo Châvez, susţinător al tezelor lui Fidel Castro şi al gherilelor latino-americane, reuşeşte să se impună în alegeri promiţând o schimbare de „regim” şi desfăşurarea unei lupte necruţătoare împotriva sărăciei, a nedreptăţii sociale şi a colonialismului occidental. Cu toate acestea, la puţin timp după instalarea sa în fotoliul prezidenţial, el a semnat o serie de acorduri cu FMI referitoare la derularea unei politici economice foarte asemănătoare celei a lui Carlos Andrés Pérez. De fapt, când nu era încă preşedinte, Châvez s-a întâlnit deseori în secret cu ambasadorul britanic în Venezuela şi cu alţi înalţi funcţionari politici şi militari ai aceleaşi ambasade. Aceste întâlniri secrete au fost dezvăluite în presă. John Flinn, ambasadorul britanic, a încercat să îi aranjeze lui Cliâvez o călătorie la Londra, dar aceasta s-a anulat în cele din urmă, ca urmare a protestelor guvernului Caldera.

Cu câteva zile înainte de a prelua funcţia de preşedinte, Châvez a călătorit în Statele Unite pentru a se întâlni cu Michael Camdessus, pe atunci director al FMI, şi cu directorul Consiliului pentru Securitate Naţională al Statelor Unite. Ca urmare a acestei călătorii, preşedintele venezuelean a acceptat să respecte indicaţiile economice ale FMI, lucru de aşteptat încă din momentul în care, înaintea periplului său american, el a afirmat că FMI este o institutie care nu trebuie acuzată.

[7] >

Cu prilejul unei alte călătorii a lui Chavez în Statele Unite, acesta a fost primit de nimeni altul decât Henry A. Kissinger, fostul secretar de stat american implicat în lupta anticomunistă la nivel mondial şi fost consilier al lui Carlos Andrés Pérez. Chavez l-a invitat pe Kissinger să viziteze Venezuela, iar acesta a afirmat că „ *Venezuela îşi poate aduce contribuţia la democratizarea şi la*

*progresul Americii Latine şi al întregului continent*De bună seamă că lumea s-a întors pe dos.

Programul de lucru al lui Hugo Chavez în Statele Unite a fost elaborat în mare parte de către reprezentanţii grupului financiar J.P. Morgan, care i-au organizat o întâlnire cu liderii presei economice americane. Mai târziu urma să întâlnească un grup important de oameni de afaceri la sediul Camerei Americane de Comerţ, unde a oferit garanţii că, atâta timp cât se va afla la guvernare, Venezuela nu se va abate de la calea cea dreaptă a globalizării. Aceste atitudini proglobalizare şi pro-FMl au provocat dispute între Chavez şi unul dintre partidele sale aliate, Mişcarea către Socialism – care a reuşit să introducă în cabinet doi dintre membrii săi.

Însuşi preşedintele a declarat în anul 2000 că „*datoria externă este sfântă"* şi că se va plăti la timp, în ciuda faptului că în faţa plenului Adunării Naţionale Constituante – parlamentul venezuelean, cu majoritate chavistă – aprobase o hotărâre prin care sugera creditorilor să reducă datoria.

„Ştiţi deja că am avut probleme cu alcoolul În acest moment ar trebui sä fiu într-un bar din Texas, în loc sâ mâ aflu în Biroul Oval Există un singur motiv pentru care sunt în Biroul Oval şi nu într-un bar: Am descoperit speranţa. L-am întâlnit pe Dumnezeu. Sunt aici datorită puterii rugăciunii

George Bush Jr., actualul preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Capitolul 2

Sionistii şi fundamentalştii

creştini: o alianţă,,împotriva naturii'[1]

Despre felul în care o alianţă ciudată poate provoca o catastrofa cu consecinţe grave la nivel mondial

Extrema dreaptă israeliană şi radicalii creştini americani şi-au unit forţele de mulţi ani în lupta pentru atingerea aceloraşi obiective, înspăimântător cu privire la acest subiect este faptul că respectiva alianţă se bazează pe credinţe apocaliptice iraţionale, pe care actualii membri ai administraţiei Bush - le pun în practică.

Unul dintre evenimentele-cheie care explică succesul lui George Bush în încercarea de a convinge poporul american să accepte deciziile sale sinucigaşe, mai ales pe cele de politică externă, o reprezintă faptul că preşedintele celei mai puternice naţiuni de pe planetă reprezintă ceea ce mulţi istorici au denumit „a treia revoluţie religioasă din Statele Unite". Prima s-a desfăşurat la începuturile naţiunii americane, iar cea de a doua a avut loc după încheierea Războiului de Secesiune, creând condiţiile necesare expansiunii unor mişcări precum cea a adventiştilor, a Martorilor lui Iehova sau a mormonilor, printre multe altele.

În prezent triumfa secta creştinilor „renăscuţi", persoane care se îndepărtaseră total de religie, dar care, într-un anumit moment al vieţii lor, au simţit influenţa directă a lui Dumnezeu sau pe cea a lui lisus Hristos, eveniment

care le-a schimbat complet existenţa. Un element de luat în seamă este faptul că 94% dintre americani se consideră credincioşi, iar din acest procent, 87% se declară creştini. Surprinzător este că jumătate dintre creştini sunt creştini „renăscuţi”, la fel cum este şi preşedintele George Bush. Aceştia din urmă cred că Apocalipsa urmează să aibă loc în curând. Toate relele care devastează lumea sunt interpretate de către aceşti fundamentalişti creştini dintr-o perspectivă catastrofică. Altfel spus, jumătate din populaţia celei mai puternice naţiuni a lumii este animată de respectivele credinţe şi printre ei însuşi preşedintele şi cei mai apropiaţi colaboratori ai săi, responsabili de războaiele din Irak şi Afganistan.

„Revoluţia religioasă” în plină desfăşurare

Pentru a înţelege caracteristicile şi forţele implicate în aşa-numita „a treia revoluţie religioasă”, trebuie mai întâi să aruncăm o privire în trecut şi să călătorim la începutul anilor '70, perioadă în care începea mişcarea ideologică numită „noul conservatorism”, care îşi va atinge apogeul în timpul preşedinţiei lui Ronald Reagan.

În anul 1971, avocatul Lewis Powell, care mai târziu avea să devină judecător la Curtea Supremă, redacta un manifest destinat Camerei de Comerţ, document pe care această instituţie l-a făcut să circule printre cei mai puternici oameni de afaceri din tară. Powell apăra unitatea de acţiune a forţelor conservatoare menite să lupte împotriva ideologiei de stânga care devasta ţara. El credea că doar marile medii economice puteau câştiga „războiul ideilor” împotriva stângii. Powell îndemna la crearea unor grupuri de presiune importante care să influenţeze clasa politică în mod direct şi agresiv. În acelaşi timp, diverse fundaţii, proprietate a acestor grupuri de presiune, urmau să preia controlul mijloacelor de informare, să creeze lideri de opinie şi să finanţeze publicarea de cărţi şi studii în conformitate cu interesele lor.

Oameni extrem de puternici, cu averi imense, au fost fascinaţi de cuvintele viitorului judecător şi au dat o mână de ajutor la realizarea operei sale. Unul dintre aceste personaje, Richard Scciffe Mellon, considerat cel mai bogat om din Statele Unite, după John D. Rockeffeler, a luat foarte în serios recomandările lui Powell şi a început să lucreze în această direcţie. Mellon controla direct diverse fundaţii

> y

de orientare ultraconservatoare, ale căror active se apropiau de 600 milioane de dolari. De exemplu, Mellon este proprietarul Institutului Hoover din cadrul Universităţii Standford, a cărui responsabilă a fost Condoleeza Rice, actuala consilieră pe probleme de securitate a lui George Bush, şi al Institutului American pentru Afaceri, ai cărui directori sunt înalţii funcţionari de la Pentagon Richard Perle şi Lynne Cheney, soţia actualului vicepreşedinte al Statelor Unite. Totuşi, niciuna dintre aceste fundaţii nu a reuşit să aibă un impact

major asupra politicii americane, cu excepţia Fundaţiei Heritage, care reprezintă adevărata mândrie a lui Scciffe Mellon. Heritage propunea soluţii, proiecte şi puncte de vedere noi pentru fiecare lege sau acţiune de vot importantă care urma să fie adusă în faţa Senatului sau a Camerei Reprezentanţilor. Cu câteva zile înaintea votului, toţi senatorii primeau atât un scurt raport care le explica subiectul, cât şi ceea se considera a fi cea mai bună soluţie, evident din perspectiva conservatoare a Fundaţiei Heritage.

Dar, dacă este să dăm numele unui personaj a cărui influenţă se remarcă în mod deosebit la vârful extremei drepte, acesta este Charles Murray. Necunoscutul scriitor din statul Iowa a trimis într-o zi un pamflet revistei conservatoare *National Interest*, al cărei director, Irving Kristol, a rămas uimit de conţinutul paginilor respective. I-a propus imediat lui Murray să scrie o carte împreună, pentru care a reuşit să obţină finanţare din partea a două fundaţii de dreapta: Fundaţia Olin şi Institutul Manhattan, al cărui fondator era William Casey, fost director CIA în timpul guvernului Reagan. Promovată prin intermediul unor importante campanii publicitare plătite de către aceste organizaţii, cartea lui Murray şi Kristol s-a transformat într-un relativ succes. Dar Murray a devenit cu adevărat faimos abia după apariţia operei *The Bell Curve*, care s-a transformat în scurt timp în cartea de căpătâi a mişcării „noul conservatorism”, ai cărei ideologi l-au ajutat pe Reagan să acceadă la putere. În cartea *The Bell Curve*, Murray susţinea că inteligenţa depinde în principal de rasă şi că cei din clasele sărace nu ar trebui să primească nici un tip de ajutor guvernamental pentru a se integra în societate, ci, dimpotrivă, ar trebui să fie supuşi unor măsuri coercitive dure, îndreptate în direcţia schimbării comportamentului lor. Căci pentru Murray sărăcia reprezenta doar consecinţa incapacităţii individului şi a trăsăturilor sale genetice inferioare. Factorii economici şi sociali nu aveau nimic de a face cu sărăcia.

Ronald Reagan a dat formă conservatorismului american pornind de la patru idei fundamentale: cultul întreprinzătorului şi al omului de afaceri în calitate de creatori ai bogăţiei; încrederea în micşorarea impozitelor ca formă de stimulare a economiei şi reducerea influenţei guvernului federal în problema cheltuielilor sociale; sprijinul acordat grupărilor religioase care se vedeau ameninţate de schimbările din ultimele decenii; transformarea credinţei şi a Evangheliei în termeni politici la ordinea zilei. În prezent, liderii Partidului Republican sunt „moştenitorii” revoluţiei conservatoare a lui Reagan. Electoratul republican este format, pe de o parte, din muncitori săraci care nu vor să ştie nimic despre guvern şi care privesc restul lumii cu ostilitate, iar pe de altă parte, din cei mai bogaţi oameni ai unei societăţi prospere. Nucleul partidului este format din mişcarea evanghelică albă, compusă din fundamentalişti, calvinişti şi, mai ales, din creştini „renăscuţi”. În această mişcare evanghelică, cel care simte că valorile creştine sunt ameninţate de o

societate coruptă moral, ştie că Partidul Republican reprezintă o voce puternică cu ajutorul cărei pot fi reinstaurate aceste valori în sânul societăţii americane.

Radicali creştini la Casa Albă

George Bush Jr. era nerăbdător să devină, asemenea tatălui său, un om de afaceri şi un politician de succes, dar realitatea se dovedea potrivnică. Nu avusese noroc în afaceri şi dăduse faliment cu toate companiile la conducerea cărora se aflase. Cu toate acestea, Bush Jr. a fost mereu salvat *in extremis* de către tatăl lui sau de prietenii influenţi ai acestuia. Nici în direcţia carierei lui politice nu se întrevedea vreo perspectivă, iar căsătoria sa nu era nici ea deosebit de reuşită. Lipsit de perspective la nivel profesional, fară nici o dorinţă de a continua să lupte în viaţă, Bush a început să consume alcool. Fără îndoială că ceea ce ura cel mai mult nu era eşecul său profesional, ci nenumăratele comparaţii care se făceau cu tatăl lui. În ciuda sfaturilor familiei şi, în special, ale soţiei sale, Bush îşi continua drumul către autodistrugere prin beţii care durau uneori zile întregi.

La un moment dat, pe când avea 39 de ani şi trecea printr-o criză profundă, Bush a stat de vorbă cu bunul său prieten Bob Evans, în prezent secretar de stat pe probleme de comerţ, care se confrunta şi el în aceeaşi perioadă cu grave probleme personale. Evans se alăturase unui grup de studiu al Bibliei. Timp de un an, membrii acestui grup studiau una dintre cărţile Vechiului Testament în cadrul unor întâlniri săptămânale. La început, viitorul preşedinte al Statelor Unite nu a acordat prea mare atenţie ideii, dar la insistenţele lui Evans a hotărât să îl însoţească la una dintre întâlniri. După numai câteva săptămâni, Bush era deja unul dintre cei mai pasionaţi învăţăcei ai Bibliei din cadrul acestui grup de fundamentalişti creştini.

După câteva luni de la alegerea sa ca preşedinte, Bush afirma: *„Credinţa m-a susţinut în momentele de succes şi în cele de decepţie. Fără ea, aş fi altul decât cel care sunt. Fără ea, cu siguranţă nu aş fi astăzi aici”* Radicalismul creştin manifestat de el, precum şi simplitatea exasperantă care îl caracterizează şi pentru care este atât de criticat, transpar din afirmaţiile sale: „*Doar cei care cred în Iisus vor merge în Ceruri.* „ Şi adevărul este că, odată cu trecerea timpului, Bush a început să se considere un instrument prin care Dumnezeu îşi îndeplineşte scopurile pe Pământ. La puţin timp după prima lui victorie electorală în cursa de guvernator al statului Texas, a afirmat, spre stupoarea celor prezenţi, că „*nu aş fi devenit guvernator dacă nu aş fi crezut într-un plan divin care răzbate în ciuda tuturor planurilor omeneşti.”*

În anul 1987, Bush s-a alăturat echipei care se ocupa cu campania electorală a tatălui său. El a primit însărcinarea de a asigura comunicarea între această echipă şi mişcările şi organizaţiile dreptei religioase din ţară. Bush a intrat în contact în special cu organizaţia numită Coaliţia Creştină, creată de către Pat Robertson, un cunoscut telepredicator a cărui avere personală se ridică la 150 milioane de dolari. Pe durata întregului proces electoral, George

Bush a încercat să insereze maximum de citate biblice în discursurile tatălui său, dar consilierii campaniei au făcut astfel încât fiul candidatului să nu îşi atingă obiectivele.

În 1993, când a hotărât să candideze pentru postul de guvernator al statului Texas, Bush a studiat în detaliu alături de consilierii săi motivele pentru care tatăl lui pierduse alegerile prezidenţiale din anul 1992 împotriva lui Bill Clinton. Concluzia a fost că, în timpul campaniei, Bush-tatăl nu ţinuse cont de imensa masă electorală care era reprezentată de dreapta religioasă.

Pe durata mandatului său de guvernator al statului Texas, viitorul preşedinte i-a susţinut pe principalii telepredicatori şi principalele organizaţii creştine fundamentaliste ale statului. Era deja un lucru obişnuit ca Bush să fie văzut în „show-urile" de televiziune ale telepredicatorilor importanţi. După ce a fost reales guvernator pentru a doua oară, l-a invitat pe telepredicatorul James Robinson să ia cuvântul în timpul unui „prânz de rugăciune". Robinson a început să vorbească fară nici o jenă despre o conversaţie pe care o avusese cu Dumnezeu în timp ce mergea pe autostrada dintre Arlington şi Dallas.

La începutul anului 1999, Bush a îmbrăţişat ideea de a candida la preşedinţie. A vorbit mai întâi cu mama lui, alături de care participa la o slujbă religioasă. După terminarea slujbei, Bush s-a întors acasă şi de aici l-a sunat pe un bun prieten al familiei sale care îi servea uneori şi drept consilier în probleme spirituale: celebrul telepredicator Billy Graham. Acesta, consilier pe probleme religioase al mai multor preşedinţi americani, începând cu Richard Nixon, l-a încurajat pe Bush să candideze şi i-a promis că îşi va folosi toate relaţiile din cadrul dreptei religioase pentru a-l sprijini. Câteva săptămâni mai târziu, viitorul preşedinte i-a reunit la reşedinţa lui pe principalii conducători ai dreptei creştine şi le-a împărtăşit planurile sale. După ce l-au ascultat spunând că fusese chemat de forţe spirituale să ocupe cele mai înalte funcţii din stat, toţi au hotărât să îl sprijine. *„Este de-al nostru*a afirmat Charles Colson, unul dintre cei care l-au sprijinit cel mai mult în cadrul mişcărilor religioase de extremă dreptă.

Bush se folosea în discursurile sale de trei aspecte pentru a câştiga încrederea dreptei religioase: îşi manifesta fervoarea într-o manieră explicită; insista în mod sâcâitor pe puterea rugăciunii; şi, în cele din urmă, folosea zilnic un limbaj impregnat cu fraze şi imagini biblice.

După atentatele din 11 septembrie, declaraţiile lui George Bush au început să conţină şi mai multe referiri biblice. La trei zile după pră*buşirea turnurilor gemene, Bush a promis într-un discurs „*o cruciadă împotriva unei noi forme a răului \ *iar în alocuţiunea sa către naţiunea americană, din data de 7 octombrie 2001, el a folosit, pentru a anunţa atacul împotriva Afganistanului, citate din Isaia, Iov, Matei, Ieremia şi din Apocalipsa lui Ioan. Conform anumitor cercetători, între care se numără şi profesorul de istorie de la Universitatea din Wisconsin, Paul S. Boyer,* „preşedintele se folosea de amintirea evenimentelor

din data de 11 septembrie utilizând un vocabular apocaliptic învechit şi menit să înşele, care, pentru milioane de adepţi ai profeţiilor creştine, conţinea un mesaj specific şi impresionant, prin care se anunţa un final apropiat, nu doar cel al lui Saddam Hussein, ci şi cel al istoriei omenirii, aşa cum era ea cunoscută până în prezent.”

Executivul american este dominat de un climat ultrareligios străin tuturor administraţiilor anterioare. Astfel, soţia secretarului general al preşedinţiei, Andrew Card, este pastor al cultului metodist; tatăl puternicei Condoleezza Rice, consiliera pe probleme de securitate naţională, este predicator în statul Alabama; iar Michael Geerson, şeful echipei care îi pregăteşte discursurile lui Bush, este un cunoscut extremist catolic, care crede în apropierea Apocalipsei, în apariţia unui Antihrist şi în venirea lui Mesia însuşi. În consecinţă, nu este de mirare că întregul personal de la Casa Albă participă zilnic la sesiuni dedicate studiului Bibliei.

Pe de altă parte, telepredicatorii şi liderii extremei drepte religioase au un puternic aliat căruia să îi solicite bani atunci când situaţia o cere. Acest aliat ciudat al fundamentaliştilor creştini este reverendul Moon, autointitulat „împăratul Universului”, lider mondial al unei secte de origine coreeană şi un duşman înfocat al stângii. Moon, care controlează ziarul *The Washington Post*, mijlocul de informare cheie cu ajutorul căruia Reagan a câştigat alegerile, l-a sprijinit atât pe Bush-tatăl, cât şi pe actualul preşedinte. Ca şi cum acest lucru nu ar fi suficient, Moon donează sume enorme de bani Partidului Republican şi organizaţiilor creştine extremiste.

Unul dintre organismele care beneficiază din plin de sprijinul respectivului reverend este Consiliul pentru Politica Naţională, creat în anul 1981 de către scriitorul ultrareligios Tim Lahaye. Sub umbrela acestui organism acţionează cele mai cunoscute stele mediatice din panoplia fundamentalist-creştină a Statelor Unite, în rândul cărora se remarcă Jerry Falwell, Pat Robertson, Paul Weyrich – director al Fundaţiei Heritage, James Donson – mentor al lui George Bush, James Robinson – unul dintre telepredicatorii preferaţi ai preşedintelui şi Bob Jones II – responsabil al universităţii ultraconservatoare din Carolina de Sud, care îi poartă numele, instituţie cunoscută pentru atitudinea îndrăzneaţă faţă de clerul de la Roma, despre care crede că are o viziune de stânga exagerată. În timpul campaniei prezidenţiale din anul 2002, această universitate convertită a primit vizita lui George Bush, care a evidenţiat astfel sprijinul lui faţă de mişcările fondamentaliste creştine ale ţării.

La mijlocul anilor '90, telepredicatorul Jerry Falwell se confrunta cu dificultăţi economice grave. În urma unei lungi întrevederi cu administratorii Bisericii Unificării, condusă de reverendul Moon, telepredicatorul a primit 2,5 milioane de dolari în schimbul închirierii instituţiei sale de învăţământ, Universitatea Liberty din Virginia. Începând din acel moment, Falwell a devenit

unul dintre cei mai mari aliaţi ai „împăratului Universului”, pe care l-a calificat drept „*erou necunoscut al cauzei libertăţii”.*

Printre alţii, au mai beneficiat de donaţiile făcute de Moon: evan-

i 7 y

ghelistul Tim Lahaye, autor al unui bestseller, care a primit un milion de dolari de la Bo Hi Park,.mâna dreaptă a lui Moon şi fost funcţionar de rang înalt în cadrul serviciului de spionaj sud-coreean; Ralph Reed, unul dintre responsabilii Fundaţiei Heritage; şi telepredicatorul Robert Schuller.

Un personaj foarte apropiat preşedintelui şi militant în favoarea celor mai vechi tradiţii creştine americane este procurorul general John Ashcroft, filofascist care a folosit atacurile teroriste din 11 septembrie pentru a îşi pune în practică unul dintre proiectele sale de suflet: limitarea libertăţilor cetăţenilor şi creşterea nivelului controlului, de orice tip, asupra populaţiei.

Ashcroft face parte din mişcarea numită Adunarea lui Dumnezeu, cea mai importantă mişcare penticostală din lume, care numără peste două milioane de adepţi în Statele Unite şi circa treizeci de milioane în întreaga lume. Tatăl lui era ministrul culturii şi responsabil cu educaţia al filialei Adunarea lui Dumnezeu din oraşul Springfield.

Ashcroft este cunoscut şi pentru faptul că foloseşte pasaje biblice în discursurile sale, în care rescrie istoria Statelor Unite dintr-o perspectivă religioasă. În anul 1999, într-o conferinţă susţinută la Universitatea din Carolina de Sud, a afirmat că răscoala coloniştilor împotriva Angliei a avut loc din motive religioase: *„Cei care colectau impozitele veneau cerând ceea ce i se cuvenea regeluiy dar coloniştii le răspundeau adesea: 'Nu avem alt rege decât pe Usus.*

Guvernator şi mai apoi senator al statului Missouri, Ashcroft şi-a depus candidatura pentru preşedinţia Partidului Republican, însă sprijinul obţinut de el din partea dreptei creştine a fost mai redus decât cel acordat lui George Bush. Liderul Coaliţiei Creştine, Pat Robertson, i-a donat doar 10000 de dolari pentru campania sa, o sumă derizorie faţă de donaţiile făcute lui George Bush. Pe de altă parte, reverendul Moon a hotărât să susţină şi el candidatura lui Bush, ceea ce l-a împiedicat pe fiul pastorului penticostal să meargă mai departe. După sosirea lui Bush la Casa Albă, dreapta creştină a făcut presiuni asupra preşedintelui insistând ca răsplata pentru sprijinul acordat lui, în defavoarea lui Ashcroft, să constea în numirea acestuia în funcţia de procuror general, ceea ce s-a şi întâmplat.

Uniţi de Apocalipsă

Multe dintre mişcările fundamentaliste creştine din Statele Unite vin în prelungirea predicilor lui John Darby, un pastor protestant din secolul al XIX-lea, care credea că înainte de sfârşitul lumii urmau să apară o serie de semne, precum: înfiinţarea unui ordin politic şi economic mondial, începutul unor războaie crâncene şi întoarcerea poporului iudeu în Ţara Sfântă. Ziaristul Eric Laurent, autor al lucrării *Lumea secretă a lui Bush*, remarcă următorul fapt:

„conform, profeţiilor lui Darby, Dumnezeu s-a îndepărtat de Israel\ care La respins pe Mesia, pentru a construi şi apoi a salva, în mod miraculos,

Biserica înaintea marelui zbucium. Sfârşitul lumii va fi precedat de mai multe faze. În timpul înălţării, adevăraţii credincioşi i se vor alătura lui Hristos în ceruri. Zbuciumul va anunţa sosirea Antihristului, care va prelua puterea asupra lumii; un episod marcat prin lupta din Apocalipsă, care va avea loc înainte de a doua întoarcere a lui Hristos şi de instaurarea împărăţiei lui Dumnezeu. Acestfinal depinde de convertirea evreilor. Şi toate acestea vor fi posibile dacă evreii îşi vor recăpăta ţinuturile dăruite lor de Dumnezeu... Alianţa dintre administraţia Bush şi actualul guvern israelian nu poate ascunde latura îngrijorătoare a tezei lui Darby, conform căreia creştinii extremişti cred că la sfârşitul Apocalipsei, reprezentată de această confruntare decisivă dintre bine şi rău, mulţi evrei se vor converti la creştinism, iar necredincioşii, printre care se numără evreii şi musulmanii, vor fi condamnaţi să dispară. Apoi Mesia îi va conduce pe cei drepţi în ParadisAceastă doctrină este îmbrăţişată şi de Michael Geerson, cel care îi scrie discursurile lui George Bush şi al cărui birou de la Casa Albă se află în imediata vecinătate a biroului preşedintelui.

Aspectele expuse anterior explică motivul care îi determină pe fundamentaliştii creştini americani să sprijine Israelul şi în special extrema dreaptă religioasă iudaică, aflată în prezent la putere în urma alegerilor câştigate de către fostul militar Ariel Sharon[1] şi de partidul Likud condus de el. Scriitorul evreu Gershom Gorenberg explică în mod clar problema: „.*Nu le place adevăratul popor evreu... Le suntem pe plac în calitate de personaje ale poveştii şi ale jocului lor, însă noi nu reprezentăm ceea ce susţin ei că reprezentăm. Dacă ascultaţi povestea spusă de ei, aceasta este în mare, o operă în cinci acte, în care evreii dispar în actul patru."* Cu alte cuvinte, recuperarea de către evrei a ţinuturilor promise de Dumnezeu reprezintă pentru aceste grupuri ultracreştine un element indispensabil producerii Apocalipsei, revenirii lui Mesia şi prosternării evreilor în faţa regelui creştinilor.

Pe baza acestei perspective, putem interpreta aşa cum se cuvine cuvintele pe care George Bush le-a rostit în faţa câtorva lideri ai sionis-

[1] La data publicării, 2004, Likud şi Ariel Sharon erau la putere în Israel (n.tr.).

mului mondial: „Cei mai buni prieteni pe care se poate baza Israelul sunt cei care cred că Biblia nu conţine cuvântul lui Dumnezeu, ci că Biblia este cuvântul lui DumnezeuFaimosul telepredicator Jerry Falwell a afirma, la rândul sau: „Cel mai devotat prieten pe care îl poate avea poporul evreu, atât în Israel cât şi în întreaga lume, este Jerry FalwellÎn anul 1985, în timpul unui banchet din Israel, organizat în onoarea lui Moshé Arens, ministrul israelian al apărării şi membru al Likud, un martor l-a auzit pe Jerry Falwell cum îi spunea ministrului: „ Vreau să vă mulţumesc din nou pentru avionul pe care mi l-aţi dăruit■ „

Nelson Bell, redactor la publicaţia Cristianity Today şi socrul celebrului predicator Billy Graham, scria referindu-se la aceasta: „.Faptul că pentru prima dată după mai mult de două mii de ani, Ierusalimul se află din nou în mâinile evreilor le provoacă celor care studiază Biblia o tresărire şi o credinţă reînnoită în exactitatea şi validitatea cuvântului biblicînsuşi Billy Graham întăreşte cuvintele rudei sale, într-un mod chiar mai crud şi mai direct. Intr-o conversaţie avută cu preşedintele de atunci, Richard Nixon, a cărei înregistrare s-a păstrat, Graham – să se amintim că el este consilierul spiritual al unei mâini bune de preşedinţi – afirma: „Mulţi evrei îmi sunt foarte buni prieteni. Mişună în jurul meu şi se arată prietenoşi pentru că ştiu că eu manifest prietenie faţă de Israel. Dar ei nu ştiu ce simt eu legat de acţiunile lor în această ţară... Cu un alt prilej, Graham critică „dominaţia pe care o exercită evreii asupra mijloacelor de informare

Alianţa dintre creştinii radicali şi aripa de extremă dreaptă a partidului israelian Likud se realizează în anul 1977, când acest partid politic câştigă prima dată în istoria sa alegerile în Israel. Preşedintele aflat în funcţie în acel moment, Menahem Begin, s-a apropiat de creştinii fundamentalişti, care aveau deja o influenţă însemnată în deciziile guvernului, pentru a evita ca preşedintele american Jimmy Carter să îşi pună în aplicare planul de pace, menit să recunoască dreptul palestinienilor de a avea o patrie.

Astfel, nu este surprinzător faptul că în timpul întâlnirilor anuale ale Coaliţiei Creştine din Statele Unite, mii de oameni îşi manifestă sprijinul faţă de Israel. În ediţia din 28 octombrie 2002 a cotidia*nului britanic* The Guardian*, Matthew Engel scria următoarele, referindu-se la Coaliţia Creştină: „...* Aţi putea crede că aceşti militanţi creştini reprezintă forma cea mai accentuată a delirului politic şi religios ce caracterizează Statele Unite. Politicienii nu cred însă acest lucru. Conferinţa a început cu proiectarea unor imagini video conţinând o binecuvântare venită direct din Biroul Oval — din partea preşedintelui Statelor Unite. Câţiva dintre cei mai influenţi republicani din Congres s-au adresat audienţei... «Sunteţi sătui de toate acestea? Da?», a strigat senatorul republican Tom De Lay. NuuuuuV, au răspuns ei. Desigur că nu, căci vă rugaţi atât pentru evrei cât şi pentru Iisus\ a replicat el. Evreii nu se mai roagă pentru Usus. Majoritatea liderilor evrei au hotărât să îşi adune oamenii, să accepte sprijinul creştin şi să îi lase în continuare să vorbească despre convertirea lor. Alţi lideri mai chibzuiţi sunt cel puţin neliniştiţi. 'Voi accepta acest sprijin pentru că Israelul are nevoie de el[3], a spus rabinul ferome Epstein, vicepreşedintele United Synagogue, organizaţia evreiască de orientare conservatoare din Statele Unite. 'Teologia lor este o lume aparte. Să acceptăm asta. Dacă vă conving să nu sprijiniţi Israelul, vor renunţa reprezentanţii lui la tentativele de a îi converti pe evrei? Nu, a asigurat Epstein*Fostul responsabil al Coaliţiei Creştine, Ralph Reed, scria în acelaşi sens:* „Astăzi nu o există probă mai puternică privind conducerea providenţială a lumii decât supravieţuirea

evreilor şi existenţa statului Israel... Acest adevăr explică în parte motivul pentru care creştinii şi ceilalţi conservatori animaţi de credinţă rămân atât de hotărâţi să sprijine statul Israel*Sprijinul interesat acordat poporului israelian de către creştinii fundamentalişti îi determină pe mulţi dintre senatorii americani să apere mereu interesele poporului iudeu în defavoarea intereselor palestinienilor.*

Importanţa enormă pe care liderii guvernului din Israel o acordă sprijinului creştinilor fundamentalişti este uşor de înţeles, cunoscut fiind faptul că, în anul 1981, Menahem Begin a luat legătura mai întâi cu Jerry Falwell şi nu cu preşedintele Statelor Unite pentru a îi comunica faptul că avioane militare israeliene distruseseră centrul nuclear irakian din Osirak. Iar în anul 1982, când Begin a hotărât să invadeze Libanul, ministrul de atunci al apărării, Ariel Sharon, a primit sarcina de a merge în Statele Unite pentru a se asigura de sprijinul creştinilor fundamentalişti. În anul 1998, când prim-ministrul israelian de la acea dată, Benjamin Netanyahu, a sosit în grabă la Washington, el nu s-a întâlnit mai întâi cu Bill Clinton, ci cu Jerry Falwell şi cu cei două mii de creştini fundamentalişti reuniţi cu această ocazie.

Extrema cfrGspta israeliană conduce politica externă americană

Extrema dreaptă israeliană are aliaţi puternici în cadrul administraţiei Bush. Aceştia sunt numiţi „şoimii”, susţinători ai politicii agresive de apărare cunoscută drept „război preventiv”. Iată câteva dintre numele acestor personaje:

Richard Perle: director al grupului de investigaţii militare, aflat în subordinea Pentagonului. Poreclit „principele tenebrelor”, acestuia îi place să conducă din umbră. Alături de Paul Wolfowitz şi de Donald Rumsfeld, el este în fapt unul dintre şefii Pentagonului. Dârz apărător al Israelului, Perle face parte din JISMA (Institutul Evreiesc pentru Probleme de Securitate Naţională), un grup de presiune destinat blocării vânzărilor de armament către statele arabe şi stimulării sprijinului militar acordat de Statele Unite Israelului. Înainte de asta, el a lucrat pentru Soltam, o fabrică israeliană de armament. Zvonuri anterioare venite din partea NSA (Agenţia de Securitate Naţională) îl acuzau de facilitarea unor scurgeri de informaţii secrete ale Statelor Unite către Israel.

Paul Wolfowitz: asemenea lui Perle, el este un membru marcant al JISMA.

Douglas Feith: subsecretar de stat pentru apărare. Este un personaj apropiat de organizaţia evreiască de extremă dreaptă Zionist Organization of America, în cadrul şedinţelor căreia ţine discursuri. Tatăi lui este membru al unei organizaţii evreieşti extrem de radicale, înainte de intrarea în administraţia Bush, Feith a fost reprezentantul unei fabrici israeliene de armament şi director al Center for Security Police (CSP), organizaţie condusă multă vreme de către Frank Gaffney, cel care realiza legătura între creştinii radicali americani şi extrema dreaptă israeliană. Feith a elaborat lista neagră a duşmanilor Statelor Unite. În fruntea acesteia se situează Siria, o importantă

putere militară din zonă şi principalul duşman al Israelului, potrivit strategiei partidului israelian Likud.

Dov Zakheim: trezorierul Pentagonului. Rabin ortodox de New York.

Elliot Abrams: director pentru Orientul Apropiat al Consiliului de Securitate Naţională de la Casa Aibă. Apărător furibund al Israelului, pentru George Bush el reprezintă principala sursă de informaţii referitoare la conflictul arabo-israelian. A fost unul dintre cei care au pus la cale genocidul politic al administraţiei Reagan în America Latină.

Ari Fleischer: purtător de cuvânt la Casa Albă. Copreşedinte al Chabad's Capitol Jewish Forum, organism subordonat sectei evreieşti Jabad Lubavich.

O probă incontestabilă a alianţei dintre dreapta fundamentalistă americană şi partidul israelian de extremă dreaptă Likud o constituie faptul că organizaţiile ultracreştine au finanţat masiv acest partid, prin intermediul unor fundaţii nonprofit. One Jerusalem sau New Jerusalem, fondată de către Douglas Feith, reprezintă doar câteva dintre aceste organizaţii americane care finanţează partidul actualului prim-ministru israelian, Ariel Sharon.

Richard Perle şi Douglas Feith sunt doi dintre cei trei autori ai unui raport strict secret intitulat *Clean Break.* Redactat în anul 1996 şi înmânat primului ministru al Israelului de la acea vreme, Benjamin Netanyahu, înscrisul se concentra pe două puncte principale, concepute în interesul Israelului: dezmembrarea Irakului şi neutralizarea Siriei. Documentul ataşat îi recomanda primului ministru israelian să folosească un limbaj adecvat mentalităţii poporului american, de fiecare dată când dorea să îşi formuleze obiectivele politice în faţa marelui public. Este ciudat faptul că Perle, Feith şi alţi „şoimi” de la Pentagon, toţi membri ai extremei drepte şi simpatizanţi ai partidului Likud, au redactat în anul 2000 un raport sub egida Project for New America Century (PNAC), fundaţie tradiţionalistă ultra-conservatoare. Acest raport este cel înmânat cu câţiva ani înainte lui Netanyahu, adaptat de data aceasta mentalităţii şi circumstanţelor actuale din Statele Unite şi conceput, bineînţeles, pe baza viziunii de dreapta a Partidului Republican.

Cei care au redactat raportul PNAC ocupă în prezent posturi-cheie în cadrul administraţiei Bush, în special la Pentagon, fapt care ne duce tocmai la legătura dintre actuala politică externă a Statelor Unite şi planurile expuse în raportul menţionat anterior, în cuprinsul căruia găsim proiectul declanşării unui război împotriva Irakului prin care „şoimii” să obţină controlul absolut în Orientul Mijlociu. Pentru atingerea acestui scop, ei intenţionau să invoce existenţa unor arme „fantomă” de distrugere în masă şi să îl acuze pe Hussein că menţine legături cu Osama Bin Laden, aspecte utilizate ulterior de către administraţia Bush pentru a justifica războiul împotriva Irakului.

Întrebarea pe care şi-o pun mulţi este dacă politica externă nebunească pe care o desfăşoară „şoimii” în numele Statelor Unite apără cu adevărat interesul Americii sau, mai degrabă, pe acela al Israelului. Nu cumva aceşti

oameni pun în practică în Orientul Mijlociu o politică menită să-l apere pe Ariel Sharon şi partidul său, Likud? Sunt credinţele religioase ale „şoimilor” şi sprijinul pe care ei îl acordă intereselor extremei drepte israeliene cele care le modelează viziunea referitoare la situaţia din Orientul Mijlociu? Din datele extrase din acest capitol pare limpede că răspunsul la aceste întrebări este un da răspicat. Cu alte cuvinte, credinţele religioase ale unui grup de persoane, aflat în prezent la conducerea celei mai puternice naţiuni din lume, pot genera o situaţie intolerabilă în Orientul Mijlociu, ceea ce ar putea reprezenta începutul unui conflict cu consecinţe groaznice între „blocuri”.

„Naţiunea noastră, naţiunea chinezăy are curajul de a lupta cu duşmanul până la ultima picătură de sânge, hotărârea de a recupera prin forţe proprii tot ceea ce s-a pierdut, precum şi capacitatea de a se evidenţia printre celelalte naţiuni

MAO ZEDONG, Cartea roşie.

Capitolul 3

SUA **contra** China: **cheia** noului război **rece**

Despre felul în care cele mai groaznice evenimente din ultimii ani nu fac decât să susţină teoria acestui război secret

China se îndreaptă în direcţia transformării într-o mare superputere având capacitatea de a lupta împotriva Statelor Unite pentru cucerirea hegemoniei mondiale. Această nouă situaţie geopolitică provoacă o confruntare între cele două puteri pe terenuri dintre cele mai diferite: militar, cultural, economic, spaţial sau cel al serviciilor secrete. Dar marea competiţie are drept miză principală controlul asupra enormelor rezerve energetice din Orientul Mijlociu. Astfel poate fi explicată conspiraţia din spatele atentatelor de la I I septembrie, demonstrând faptul că Statele Unite şi China se luptă pentru supremaţia mondială în secolul viitor tocmai în această zonă a planetei.

Gordon Thomas, unul dintre cei mai prestigioşi ziarişti de investigaţie din lume, a avut acces la un raport strict secret, elaborat în anul 2000 de către George Tenet, pe atunci director al CIA, şi consilierii lui. Raportul era destinat noului preşedinte George Bush şi celor mai importanţi membri ai administraţiei sale, concentrându-se pe provocările cărora trebuia să le facă faţă Statele Unite în următorii ani spre a îşi menţine poziţia hegemonică pe care o ocupă pe complicata tablă de şah a lumii. Tenet a spus lucrurilor pe nume: cel mai mare duşman al Statelor Unite era China şi, dacă situaţia continua ca până atunci, se întrevedea un conflict militar între cele două puteri încă înainte de anul 2015. În Raportul Tenet se poate citi: „,/V măsură ce se transformă în noua superputere a mileniului trei, China îşi va procura probabil armele chimice şi biologice, precum şi dispozitivele nucleare, necesare iniţierii unui război terorist împotriva Statelor Unite... Aceste arme vor fi capabile să ajungă în Statele Unite, transportând focoase nucleare, chimice şi biologice... Este posibil ca până în anul 2015 America să renunţe la rolul său de jandarm al lumii. Acest

fapt se va produce într-un moment de acutizare a tensiunilor din Orientul îndepărtat; potrivit informaţiilor actuale, China va ordona Japoniei să îşi desfiinţeze programul nuclear şi să lase Statele Unite fără nici o alternativă în ceea ce priveşte relaţiile cu Asia, în condiţii care ar putea provoca un important conflict armat, înainte de anul 2015. Protagonistele vor fi probabil China şi America"

Teza lui Tenet coincide perfect cu cea a „şoimilor" din noul guvern, ceea ce face să nu fie deloc surprinzător faptul că, la începutul mandatului său, preşedintele Bush declara el însuşi în mod public: China trebuie tratată ca un *„inamic strategic şi nu ca un partener strategic",* cuvinte care au declanşat alarma pentru guvernul chinez. Câţiva ani mai târziu, odată cu decizia de invadare a Irakului, strategii chinezi nu au mai avut nici un dubiu cu privire la faptul că maxima politicii externe americane era să „înece" colosul galben, câştigând poziţii în zone cu mari rezerve de petrol, zone care în viitor ar putea fi controlate de China, ca rezultat al apropierii geografice şi al anticipatei creşteri economice şi militare. Liderii chinezi au acuzat Washingtonul de „imperialism" şi, potrivit informaţiilor scurse prin diverse mijloace de informare, conducătorii Partidului Comunist Chinez s-au convins şi ei că o confruntare directă cu Statele Unite ar putea avea loc mai repede decât se aştepta.

Intre timp, devine tot mai evidentă confruntarea dintre cele două puteri în plan economic, spaţial, diplomatic, precum şi în planul serviciilor secrete. În diverse ocazii, tensiunea a fost pe punctul de a provoca un conflict greu de evitat, dar, după cum subliniază mai mulţi experţi, nu s-a ajuns încă într-un punct fară întoarcere datorită intereselor economice ale celor două naţiuni, ceea ce reprezintă un nou paradox în „Noul Război Rece".

Dragonul adormit deschide un ochi

Este incontestabil că ideologia comunistă nu a fost abandonată de China. În realitate, noul colos a hotărât să adopte total economia capitalistă, însă fară să îngroape sistemul partidului unic. Partidul Comunist Chinez, rebotezat în glumă de către miniştrii chinezi „Partidul Capitalist din China", a hotărât, în anul 1976, la moartea „liderului iubit" Mao Zedong, să înfăptuiască marea reformă economică. Doi ani mai târziu, noul conducător, Deng Xiaoping, şi-a dat seama că singurul mod în care se putea evita colapsul ţării era să deschidă un drum dureros către economia de piaţă, încercând, în acelaşi timp, să păstreze intact sistemul politic. A trebuit să aştepte până în anul 2002, pentru ca preşedintele Jiang Zemin să renunţe definitiv la viziunea marxistă asupra economiei. Partidul Comunist Chinez a aprobat cea mai mare reformă din istoria sa, apărând ceea ce s-a numit teoria celor „trei reprezentări", adică promitea să îşi deschidă porţile atât proletariatului, cât şi întreprinzătorilor capitalişti şi liber-profesioniştilor. Cea de a patra generaţie de conducători, comandaţi de către preşedintele Hu Jintao, nu a făcut altceva decât să

adâncească reformele. Astfel, dacă înainte se spunea despre China că este un dragon adormit, începând din acest moment se aşteaptă ca el să deschidă ambii ochi. Această situaţie se configura deja din anul 2001, când ţara a devenit membră a Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC), intrând astfel în însuşi „palatul” capitalismului.

Pentru a ne putea face o idee cu privire la importanţa pe care o presupune faptul că 1300 milioane de persoane pătrund dintr-odată în sistemul capitalist mondial, sunt suficiente câteva date şi puţină logică: creşterea economică a noului colos este de 10% pe an, ea dublându-şi astfel produsul intern brut o dată la şapte ani. În acest ritm, până în 2010 China va deveni prima putere economică mondială, depăşind cu mult Statele Unite. La momentul actual, China reprezintă al doilea consumator de petrol din lume, deşi consumul anual pe cap de locuitor este de un baril şi jumătate, cu mult mai scăzut decât cei zece barili pe care îi consumă fiecare spaniol, de pildă. Pe de altă parte, numărul de automobile se va înzeci în următorii cincisprezece ani, ceea ce presupune o creştere fară precedent a importului de petrol. Cele menţionate anterior, la care se adaugă industrializarea accentuată care are loc în China, creează perspectiva ca în câţiva ani ea să devină prima ţară importatoare de ţiţei neprelucrat, ceea ce nelinişteşte ţările occidentale, deoarece, potrivit calculelor actuale, nu va exista petrol suficient pentru a acoperi viitoarele necesităţile ale acestui colos. Acest fapt va genera grave conflicte strategice cu puterile occidentale, în special cu Statele Unite, vizând controlul asupra „aurului negru”. Nu degeaba strategia chineză a ultimilor ani urmăreşte semnarea unor acorduri şi realizarea unor investiţii considerabile în Asia Centrală, zonă pe care Statele Unite încearcă să o domine, iar dacă americanii reuşesc să obţină controlul rezervelor energetice de care China are nevoie în următorii ani, acest lucru le va asigura supremaţia mondială în secolul al XXI-lea. În caz contrar, China ar putea să le ocupe locul.

Pe de altă parte, necesităţile de cărbune ale Chinei sunt şi ele considerabile. Până acum, lipsa energiei electrice a constituit principala frână în dezvoltarea ţării, dar această situaţie a început să se schimbe odată cu inaugurarea a sute de centrale electrice şi termice, pentru a căror funcţionare consumul de cărbuni a crescut la 1400 milioane de tone anual. China este şi principalul importator mondial de oţel, nichel şi aluminiu.

Alt aspect pe care nu trebuie să îl trecem cu vederea este faptul că în prezent China consumă deja cantităţi mai mari de cereale, carne, îngrăşăminte şi oţel decât Statele Unite. Consumul său este atât de exagerat, încât se pune problema că nu există suficiente nave pentru a transporta toate materiile prime pe care le cere China. O informaţie spectaculoasă care ne oferă o viziune asupra importanţei importurilor chineze o constituie faptul că, în anul 2003, creşterea acestora se estima la 60% din totalul importurilor mondiale.

Diverse studii referitoare la noua superputere avertizează că, dacă Statele Unite nu reuşesc să oprească ascensiunea marelui dragon, importurile chineze exagerate vor provoca o penurie de materii prime importante, ceea ce va genera o creştere a preţurilor şi, drept urmare, o gravă recesiune economică în lume. Dacă la această previzibilă criză economică la nivel mondial adăugăm şi creşterea emisiei de gaze poluante în atmosferă, pe care o va presupune industrializarea puternică, nu exagerăm afirmând că ne aflăm în faţa unui dezastru economic şi ecologic de anvergură, care va genera un enorm haos politic şi social, în special în ţările din „lumea întâi”. Acesta este conflictul în care sunt angrenate cele două mari puteri. Miza o constituie chiar supremaţia mondială.

Arta războiului

China şi URSS, cele două mari state marxiste ale secolului al XX-lea, erau duşmani înverşunaţi. Ambele au jucat un rol important în diverse ciocniri armate care aveau loc la frontieră, fără să deruleze practic nici un fel de schimb comercial. În 1971, Henry Kissinger, vicleanul secretar de stat american, a mers în secret în ţara galbenă, unde a semnat o alianţă între Statele Unite şi China. Din acel moment, între cele două ţări a început un schimb comercial nestingherit, care continuă până în ziua de astăzi. Totuşi, căderea imperiului sovietic şi începutul procesului prin care China apare ca următoarea mare putere a provocat o înfruntare cu Statele Unite şi o apropiere clară de Rusia.

În prezent, strategia militară americană constă în controlarea acţiunilor Chinei. Maşinăria de război a Statelor Unite este prezentă în Marea Chinei şi în strâmtoarea Taiwanului, teritoriu „rebel” faţă de China continentală, care se bazează pe protecţia militară americană. Armata americană menţine vase de război şi baze militare şi în mările şi pe teritoriul aferent Coreei de Sus şi Japoniei. Zeci de avioane de spionaj decolează de la baza americană din Okinawa, din Japonia, pentru a controla semnalele radar şi comunicaţiile chineze, în plus, Statele Unite menţin baze permanente în Irak şi Afganistan, ţară aflată la frontiera cu China şi în care americanii au instalat mai multe baze de interceptare a comunicaţiilor, cu scopul de obţine cât mai multe informaţii referitoare la manevrele militare chineze. La acestea se adaugă bazele pe care le menţin în noile republici Uzbekistan şi Tadjikistan, foste teritorii sovietice, şi submarinele care patrulează pe coastele Pacificului având în dotare 20 de rachete nucleare autopropulsate de tip *Tomahawk*, aţintite direct spre obiectivele chineze.

O mulţime de analişti se întreabă de ce China nu face nimic în timp ce Statele Unite ocupă poziţii clare în conflictul strategic în care se înfruntă cele două puteri. Mai mulţi specialişti subliniază faptul că răspunsul poate fi găsit în

Arta războiului, o carte scrisă în preajma secolului IV î.Hr., de către strategul chinez Sun Tsu. Considerat cel mai bun manual de război din toate timpurile, învăţăturile lui Sun Tsu sunt utilizate atât de academiile militare, cât şi de cele comerciale. Viziunea lui strategică – alăturată culturii, credinţelor şi caracterului chinez – recomandă calmul, inteligenţa şi analiza moderată a situaţiei, lăsându-l pe duşman să comită greşeli de care în cele din urmă vei putea profita, folosindu-le pentru a organiza un ultim şi decisiv atac.

Aşteaptă oare China acum ca potenţialul economic şi militar american să scadă ca rezultat al costisitoarelor aventuri de politică externă – din Irak, Afganistan şi aşa mai departe – pentru a iniţia „lovitura" decisivă? Potrivit mai multor rapoarte ale CLA, aceasta este adevărata strategie a gigantului asiatic. În acest sens, agenţia de informaţii secrete şi Pentagonul sunt extrem de preocupate în privinţa a ceea ce au numit „noua artă a războiului", făcând referire la cartea *Războiul fară limite*, scrisă de către Wang Xiangsui şi Qiao Liang, ambii colonei în Armata Populară de Eliberare (APE), carte ce are o enormă influenţă asupra conducătorilor politici şi militari ai ţării. În această operă se afirmă că cea care a avut cel mai mult de suferit de pe urma invaziilor din Irak şi Afganistan a fost China şi că părerea generală în rândul generalilor APE este că „*dacă NATO impune un sistem de valori* – cu ajutorul forţei – *într-o ţară europeană* – Iugoslavia – *mâine poate face la fel în Taiwan, în Tibet sau în Xinjiang* – teritoriu chinez în care armata poartă un război împotriva luptătorilor islamişti pentru independenţă.

Xiangsui şi Liang notează că, în cazul în care China se va vedea obligată să se apere împotriva unei mari puteri – făcând aluzie la Statele Unite, ea ar trebui să facă acest lucru prin orice metodă cu putinţă, desfăşurând tehnici de război avansate pe plan financiar, comercial, legal şi ideologic. Dar ceea ce a atras cel mai mult atenţia analiştilor americani este viziunea acestor doi militari chinezi referitoare la strategia militară americană: ei consideră că structura industriei militare a Statelor Unite este prea concentrată pe crearea de noi arme şi echipamente tehnologice, fapt care se datorează în principal presiunilor companiilor multinaţionale din domeniul armamentului, care riü vor să piardă beneficiile enorme pe care le obţin din banii statului. Acest fapt va provoca, după părerea coloneilor chinezi, un colaps în economia americană, atâta timp cât nu se acordă atenţie domeniilor în care se desfăşoară războiul viitorului – informaţiile, economia, informatica, terorismul... În acest sens, la sfârşitul lunii aprilie a anului 2002, mai multe medii de informare au lansat ştirea potrivit căreia CLA se pregătea pentru a face faţă unui mare atac „cibernetic" pe care îl pregăteau serviciile secrete chineze. Cu alte cuvinte, totul indică faptul că oficialii chinezi aşteaptă ca Statele Unite să comită erori importante pentru „a ieşi la atac".

Pentagonul manifestă şi el o preocupare enormă faţă de creşterea spectaculoasă a cheltuielilor militare chineze, care se vor mări de patru ori în

următorii douăzeci de ani. Studii ale serviciilor de informaţii americane afirmă că statul chinez are aproximativ 350 rachete balistice aţintite către Taiwan, la care se adaugă alte 50 în fiecare an. În plus: experimentele cu un nou tip de rachetă ghidată cu ajutorului radarului, o rachetă rusească de tip *AA-l2,* achiziţionarea a 2000 de rachete aer-sol ruseşti, a 80 de avioane de vânătoare militare de tip *Su-30*, a zece submarine şi a două distrugătoare. Iar APE a reuşit să dezvolte un nou radar capabil să detecteze cele mai avansate avioane de vânătoare americane de tip *Stealth*, până atunci invizibile pentru sistemele de securitate inamice. Răspunsul militarilor americani a constat în transferarea către Taiwan a 120 de rachete aer-aer, care fuseseră cumpărate cu această destinaţie, dar rămăseseră nepredate în bazele americane.

La începutul lunii iulie a anului 2002, Pentagonul a făcut cunoscut un studiu în care se afirma că militarii chinezi proiectau arme terestre menite să distrugă sistemul spaţial de comunicaţii şi supraveghere al Statelor Unite. În aceeaşi perioadă, un comitet al Congresului american, cunoscut sub numele de *Comisia pentru Revizuirea Securităţii SUA — China*, a emis un raport care trăgea un semnal de alarmă cu privire la progresele Chinei în plan economic şi în domeniul armamentului, recomandând autorităţilor americane să evite transformarea colosului galben într-o „*ameninţare crescândă la adresa intereselor Washingtonului în Orientul Mijlociu şi în întreaga Asie”.* Mai mulţi membri ai Congresului au protestat când s-a descoperit că principalele porturi ale canalului Panama, vitale pentru interesele comerciale americane, erau controlate de întreprinderi chineze. „*Se pare că am predat armele fără să tragem nici un foc*| a afirmat republicanul William Cohen.

Răspunsul APE la proiectul american numit „Războiul Galaxiilor” a fost şi el suficient de hotărât. Potrivit rapoartelor CIA, China intenţionează să-şi multiplice de zece ori arsenalul de rachete cu rază lungă de acţiune, capabile să străpungă echipamentele de apărare americane, inclusiv faimosul scut antirachetă proiectat de către strategii de la Pentagon.

Potrivit opiniei Institutului de Investigaţii privind Pacea Mondială, cu sediul la Stockholm, China a devenit principalul importator de arme în anii 2000 – 2001, fiind foarte probabil ca această situaţie să continue şi în anii următori. Iar retragerea guvernului George Bush din cadrul Tratatului ABM – îndreptat împotriva rachetelor balistice-a condus la iniţierea de către armata chineză a unei curse pentru modernizarea arsenalului său nuclear.

Pe de altă parte, APE, ale cărei efective depăşesc trei milioane de soldaţi, a hotărât să ridice la maximum gradul de securitate al comunicaţiilor sale, cunoscând faptul că antenele şi sateliţii de spionaj americani erau aţintite direct asupra lor. Printr-o circulară, APE interzicea utilizarea de către „*întregul personal militar a telefoanelor mobile, a dispozitivelor de emisie-recepţie sau a oricărui aparat de telecomunicaţii dacă folosirea acestora nu este autorizată de către comandantul diviziei sau al brigăzii.”*

O temă constantă de fricţiuni între Statele Unite şi China o reprezintă Coreea de Nord, unica ţară de pe planetă care mai este guvernată după principii staliniste. Sprijinul pe care îl acordă China regimului falimentar al lui Kim Jong-il nu are nimic de-a face cu aspecte ideologice, ci cu ideea de a nu permite „Unchiului Sam" să obţină controlul asupra Coreei, reuşind astfel să pună într-o şi mai mare măsură China sub asediu.

Referitor la problema invaziei chineze în Tibet, este cunoscut faptul că guvernul din exil condus de Dalai Lama a fost susţinut şi finanţat de către CIA. De fapt, însuşi Dalai Lama a recunoscut că organizaţia sa a primit fonduri din partea agenţiei de spionaj, deşi a dat asigurări că banii au fost folosiţi doar în scopul răspândirii filosofiei sale. Cert este că, începând cu jumătatea secolului al XX-lea, organizaţiile budiste au reprezentat cea mai bună campanie propagandistică americană referitoare la încălcarea drepturilor omului de către armata chineză.

Cu toate acestea, în Nepal, China guvernează ţara cu sprijin american, America finanţând agresiunea maoistă împotriva regimului monarhic nepalez. Totuşi, nu există îndoială că de fapt insula „rebelă" Taiwan reprezintă cauza principală a conflictelor dintre armata chineză şi cea americană. În Războiul Civil chinez din anul 1949 s-au confruntat comuniştii împotriva naţionaliştilor. Victoria primilor, în fruntea cărora se afla „Marele Mao", a făcut ca naţionaliştii să preia Taiwan. De atunci, insula este recunoscută de către organismele internaţionale ca parte a Chinei, deşi ea păstrează în fapt un guvern şi o armată proprie, aflate mereu sub umbrela americană.

În timpul alegerilor legislative taiwaneze din anul 1996, liderul partidului Kuomintang a adoptat o atitudine curajoasă, înfruntând guvernul de la Beijing. Regimul comunist a răspuns ordonând efectuarea unor spectaculoase manevre militare în largul coastelor Taiwanului, la care s-a folosit muniţie reală. În consecinţă, Statele Unite au sărit în apărarea aliatului lor realizând cea mai amplă desfăşurare de forţe navală din Asia de la Războiul din Vietnam încoace, utilizând portavioane şi submarine nucleare, nave şi 140 avioane militare de luptă. Intr-un moment de mare tensiune, Beijingul a avertizat navele americane că va răspunde prin forţă dacă acestea pătrund în strâmtoarea Taiwanului. În cele din urmă, apele s-au liniştit, însă China a realizat în acest an mai multe probe cu rachete de tip *M-9*, lansate fară încărcătură explozivă în direcţia unor obiective aflate în apropierea porturilor taiwaneze. La rândul lor, americanii au trimis Taiwanului 150 de bombardiere de tip *F-l6A*. La alegerile din anul 2000, un alt lider taiwanez, Lee Teng-hui, a cerut public o întrevedere cu Beijingul *„ca de la stat la stat".* Avioane ale APE au străbătut de mai multe ori spaţiul aerian al „insulei rebele", iar Statele Unite au trimis din nou portavioane în zonă. Liniştea a durat până în anul 2004, când „şoimii" administraţiei Bush au hotărât să realizeze o serie de manevre militare în apropierea Taiwanului, folosind şapte unităţi de atac. Era pentru prima oară când şapte din cele douăsprezece

unităţi de atac ale marinei americane erau desfăşurate simultan în acelaşi loc. APE, ştiindu-se incapabilă de a face faţă „provocării" americane, a anunţat punerea în mişcare a unui „proiect" care le-ar fi permis combaterea şi înfrângerea a şapte unităţi de atac americane.

Pe parcursul anului 2001, Statele Unite au liberalizat, în virtutea unui acord semnat cu China, restricţiile economice impuse acesteia, adică au eliminat taxa obligatorie pe care trebuiau să o plătească companiile chineze pentru a-şi introduce produsele pe piaţa americană. Efectele nu s-au lăsat aşteptate, astfel încât într-un singur an China şi-a multiplicat exporturile de şapte ori şi preţul produselor restricţionate a scăzut cu 54%. Acest exemplu greu de urmat arată cauzele războiului comercial ascuns pe care îl duc cele două puteri. Washingtonul acuză Beijingul că profită de mâna de lucru ieftină şi de devalorizarea monedei sale pentru a inunda piaţa americană cu produse cu care industria ţării nu poate intra în competiţie. De fapt, mai mulţi analişti au tras un semnal de alarmă referitor la faptul că deficitul comercial al Statelor Unite faţă de China atinge suma de 125000 de milioane de dolari, adică un procent de 22% din deficitul total al balanţei comerciale americane! Acest deficit faţă de China generează o enormă restructurare de posturi americane, ceea ce i-a făcut pe mai mulţi analişti să conchidă că planurile comerciale ale Chinei fac parte dintr-un „atac comercial" îndreptat împotriva Statelor Unite. Pentru a rezolva problema, Washingtonul a hotărât să publice o listă cu produse de import chinezeşti în valoare de 3000 de milioane de dolari, produse care vor fi supuse unor taxe însumând 100% din valoarea lor. China a răspuns ofertei afirmând că, în cazul continuării practicii „taxelor abuzive", va refuza să ducă la îndeplinire termenii acordurilor privind protejarea drepturilor de proprietate intelectuală ale Statelor Unite pe piaţa chineză. Altfel spus, guvernul chinez va permite, neimpunând nici o piedică, pirateria căreia îi sunt expuse mărcile americane. „*Dacă Statele Unite anunţă o sancţiune, de orice tip ar fi ea, împotriva Chinei, vom răspunde imediat printr-o serie de măsuri care vor pune în joc o valoare chiar mai mare decât a acestor sancţiuni*[t], a afirmat cu hotărâre directorul general al Ministerului Comerţului Exterior din China.

În 1999, China încerca din răsputeri să fie admisă în Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC), însă eforturile sale au fost obstrucţionate de către administraţia americană, la solicitarea Pentagonului şi a CIA. În plină „luptă" între diplomaţiile celor două puteri, asupra ambasadei chineze din Belgrad cădeau mai multe bombe, în timpul atacurilor din războiul desfăşurat în Iugoslavia. Trei diplomaţi chinezi au decedat şi douăzeci au fost răniţi. Oare credea CIA într-adevăr că Serbia îşi organiza apărarea aeriană graţie informaţiilor pe care armata chineză i le transmitea prin radar – prin intermediul ambasadei? NATO a asigurat prin vocea lui Javier Solana, la acea vreme director general al organizaţiei militare, că totul se datorase unei „*lamentabile erori".* Guvernul chinez a respins explicaţiile puţin credibile ale

NATO, calificându-l pe Solana drept un *„lacheu jalnic al imperialiştilor americani”.* Preşedintele Jiang Zemin a mers şi mai departe afirmând că puterea militară şi industrială a Statelor Unite dorea să dezlănţuie un război mondial.

O altă criză diplomatică gravă a avut loc în anul 2001, când radarele chineze au detectat prezenţa unei aeronave necunoscute care survola spaţiul aerian al ţării. Era vorba despre un avion de spionaj american cunoscut sub numele de *EP-3*. Aceste zboruri erau destul de obişnuite şi, în ciuda protestelor chineze, ele continuau să aibă loc. Numai că, de această dată, două avioane de vânătoare chineze au primit ordin să intercepteze „intrusul”. În plină urmărire, unul dintre avioanele chineze s-a ciocnit cu aparatul *EP-3*. Pilotul a decedat şi avionul de spionaj a fost obligat să efectueze o aterizare de urgenţă pe pământ chinez. Imediat, efectivele APE i-au luat prizonieri pe piloţii americani şi au confiscate resturile avionului, acestea ajungând în mâinile inginerilor militari care au examinat şi ultimul milimetru al aparatului cu scopul de a îi copia tehnologia. După mai multe negocieri, Beijingul a predat forţelor americane prizonierii şi resturile avionului de spionaj. Potrivit lui Andrew Brookes, misiunea zborurilor avioanelor de spionaj americane deasupra

Chinei nu era obţinerea de informaţii, ci observarea felului în care *reacţionează inamicul confruntat cu atare situaţii: „*Se pot obţine mult mai multe informaţii prin intermediul sateliţilor de spionaj, însă nu poate afla cum reacţionează adversarul potenţial dacă acesta nu este testat periodic.”

În anul 2003, colosul galben a intrat pe uşa principală în istoria cursei spaţiale. După lansarea mai multor capsule spaţiale fară pilot, nava *Shenzhou V*Nava Divină – a trimis primul astronaut chinez în spaţiu. Yang Liwei, militar al APE în vârstă de 38 de ani, s-a întors fară prea mari probleme pe podişul din Mongolia, transformând astfel China în cea de a treia ţară din lume care a lansat un om în spaţiu, după Statele Unite şi fosta Uniune Sovietică. În urma succesului misiunii, autorităţile chineze au anunţat că în următorii trei ani vor trimite un satelit pe orbita lunară pentru a cerceta geografia şi resursele astrului, vor trimite un om pe Lună înainte de anul 2020 şi vor construi o staţie spaţială permanentă. Autorităţile chineze au amintit, de asemenea, că acest succes al oamenilor de ştiinţă chinezi se alătură celor obţinute prin construirea bombei nucleare chineze, a primei rachete cu tehnologie naţională şi a unui satelit pilotabil.

La puţin timp după aceea, un raport al Pentagonului atrăgea atenţia cu privire la faptul că programul spaţial chinez va contribui la perfecţionarea sistemelor sale spaţiale militare în perioada 2010-2020. La rândul lui, Roger Handberg, cercetător în domeniul spaţial şi profesor la Universitatea din Florida, a afirmat că *„programulspaţial chinez reprezintă o interesantă întoarcere în vremea în care ţările zburau în spaţiu pentru prestigiu internaţional şi putere. China doreşte să se numere printre ţările aflate în top.”*

O viziune împărtăşită şi de William Martel, profesor la Şcoala de Război Naval din Rhode Island, care adaugă că „*obsesia Chinei legată deprestigiid internaţional care acoperă interesele sale comerciale şi militare, îi animă şi politica spaţială*Să nu uităm că George Bush a declarat cu câteva luni în urmă că guvernul Statelor Unite intenţionează să construiască o bază lunară permanentă destinată studiului resurselor astrului. În acest sens, ziaristul Edward Timperlake, autor al lucrării *Anul şobolanului,* carte care tratează problema operaţiunilor chineze având ca scop obţinerea tehnologiei occidentale, afirmă că noul interes al chinezilor faţă de Lună îşi are temeiul în existenţa în solul lunar a elementului „heliu 3”, un izotop rar pe Terra, despre care anumiţi oameni de ştiinţă cred că poate reprezenta un combustibil curat pentru funcţionarea viitoarelor reactoare cu fuziune nucleară, ceea ce va rezolva în viitor problemele energetice ale Chinei, ai cărei guvernanţi ştiu că le va fi greu să obţină acces la surse energetice suficiente. „ *Trebuie să profităm de acest moment în care nici o altă ţară nu are un plan bine pus la punct pentru a se întoarce pe Lună*a declarat Luan Enjie, director al Agenţiei Spaţiale Chineze, care are în vedere şi planuri de studiere a planetei Marte.

11 septembrie:
Conspiraţie împotriva Chinei

După cum arătam mai sus, necesarul de petrol al colosului chinez determină China să realizeze adevărate „piruete” în politica externă. Japonia, China şi Statele Unite concurează pentru construirea unor oleoducte în regiunea rusească a Siberiei, care să transporte preţiosul „aur negru” către teritoriile lor. Rusia încearcă să dea o ripostă tuturor prin crearea mai multor oleoducte, dar şi prin menţinerea unei linii destinată exportării ţiţeiului neprelucrat în China pe calea ferată. În privinţa Orientului Mijlociu, problema se pune în alţi termeni. Statele Unite şi-au pus în mişcare impresionanta maşinărie de război pentru a obţine cu orice preţ controlul asupra zonei. La rândul ei, China a încheiat, în ciuda protestelor Washingtonului, acorduri cu Iranul, o ţară bogată în resurse petroliere, râvnite de companiile americane. Nu degeaba guvernul american a încadrat Iranul în rândul naţiunilor din „axa răului”, acesta fiind următorul lor obiectiv după Irak şi Afganistan.

Însă guvernul de la Beijing a încheiat de asemenea acorduri importante cu Arabia Saudită, principalul aliat al Statelor Unite în zonă. În schimbul accesului la resursele sale petroliere, oferta Chinei constă în investiţii uriaşe în ţară, ca şi punerea la dispoziţie a celei mai avansate tehnologii din domeniul armamentului, ceea ce Europa şi Statele Unite au refuzat să facă în trecut.

Cu toate acestea, ţara în care se joacă totul cu privire la obţinerea controlului asupra rezervelor energetice ale Orientului Mijlociu este

Afganistanul, cel puţin aşa era până în momentul în care armata americană a invadat acest teritoriu.

La jumătatea anilor '90 s-au descoperit rezerve enorme de petrol şi gaz natural într-o zonă aparţinând fostelor teritorii sovietice, astăzi devenite republici independente — Uzbekistan, Tadjikistan, Turkmenistan, Kazahstan, Kîrgîzstan. Statele Unite au remarcat imediat oportunitatea de a controla zona, scop în care au demarat o campanie de „sprijin pentru dezvoltare”, incluzând aceste teritorii sub protecţia NATO. Companiile petroliere americane au format un „grup de presiune” puternic având ca scop exploatarea completă a resurselor regiunii. În acest grup întâlnim personaje cu o influenţă enormă în cadrul ultimelor câteva administraţii americane, precum Zbignew Brzezinsky, fost consilier al lui Jimmy Carter pe probleme de securitate naţională; Dick Cheney, actualul vicepreşedinte al Statelor Unite sau Madeleine Albright, secretar de stat în administraţia Clinton. Planul acestui puternic conglomerat de companii, sprijinit de CLA şi de armată, era să construiască unul sau mai multe oleoducte care să ducă petrolul din fostele republici sovietice până în Pakistan, ţară aliată, şi de acolo să îl transporte cu ajutorul vapoarelor până în Statele Unite. Exista o singură problemă: petrolul trebuia să treacă obligatoriu prin Afganistan, iar situaţia din ţara dominată de către radicalii talibani şi aflată în mijlocul unor războaie constante între diversele clanuri nu era cea mai fericită. Pentru siguranţă, guvernul american a ajuns la un acord cu liderii talibani şi, astfel, 138 de membri ai guvernului afgan au fost invitaţi în Statele Unite pentru a fi instruiţi în tehnici de construire şi întreţinere a oleoductelor. Compania Unocal, care avea sarcina de a construi prima linie de transport, l-a ales pe Hamid Karzai, rezident afgan în Statele Unite, ca reprezentant al companiei petroliere care să negocieze cu guvernul taliban. La început, totul părea să meargă ca uns, talibanii fiind prezentaţi în faţa publicului american drept eliberatori ai poporului lor – chiar au fost comparaţi cu părinţii fondatori ai Statelor Unite – în cadrul unei campanii publicitare fără precedent. Bineînţeles că nu se spunea nimic despre problema drepturilor omului sau despre situaţia în care trăiau femeile afgane.

Cu toate acestea, lucrurile s-au complicat şi radicalii talibani au hotărât ca nici un „necredincios occidental” să nu mai calce în republica islamică Afganistan. Confruntarea dintre guvernul american şi talibani era din ce în ce mai evidentă, moment de care guvernul chinez a profitat trimiţând mai multe delegaţii în ţară care să negocieze cu guvernul afgan. După cum a mărturisit în faţa CLA, Xu Junping, un colonel al armatei chineze care dezertase în Statele Unite, APE le oferise talibanilor mai multe echipamente electronice de apărare de înaltă tehnologie, produse în Marea Britanie şi Statele Unite. În acelaşi timp, diplomaţia chineză menţinea relaţii constante cu guvernele islamice ale fostelor teritorii sovietice pentru a le convinge să nu permită exploatarea

resurselor lor de către companiile americane înainte ca Beijingul să le facă o ofertă.

În acel moment, complexul militar, industrial şi petrolier reprezentat de către George Bush şi de vicepreşedintele Dick Cheney a hotărât să cucerească Afganistanul prin forţă. Situaţia se anunţa foarte gravă. În cazul în care companiile americane nu reuşeau să construiască preţioasele oleoducte şi chinezii obţineau controlul în zonă, Statele Unite pierdeau poziţia de mare putere mondială a secolului următor. China ar fi obţinut resurse energetice suficiente pentru a deveni marea superputere care se visa şi, ceea ce era mai grav, ar fi avut în mână viitorul economic şi industrial al Statelor Unite. Mai era nevoie doar de un „pretext" pentru a începe cucerirea Afganistanului şi apoi a întregului Orient Mijlociu – Irak, Iran, Siria. În joc se afla supremaţia mondială în secolul viitor. Iar „pretextul" l-au reprezentat în faţa opiniei publice internaţionale atentatele de la 11 septembrie, o operaţiune strălucită a serviciilor de informaţii secrete planificată de către puterile economice şi militare care domină Statele Unite. Intenţia mea nu este să intru în detaliile conspiraţiei care a provocat atentatele împotriva Pentagonului şi Turnurilor Gemene, căci s-a scris deja suficient cu privire la acest subiect, destul de controversat. Celor care sunt interesaţi să aprofundeze subiectul, le recomand lucrarea *9-l1 Istoria unei ticăloşii*, o operă documentată, scrisă de ziaristul spaniol Bruno Cardenosa. Totuşi, nu pot să nu ofer câteva date referitoare la intriga din spatele atentatelor de la 11 septembrie.

Organizaţia Internaţională a Comisiilor pentru Valori (IOSCO)[11] a emis un raport în care se afirma că există speculanţi care au ştiut cu câteva zile înainte că urmau să se producă atentatele de la 11 septembrie. Aceşti „iniţiaţi" au câştigat sute de milioane de dolari făcând speculaţii la bursă împotriva companiilor aeriene, care au fost în mod sigur prejudiciate în urma atentatelor. IOSCO a stabilit că cea mai mare parte a tranzacţiilor s-au efectuat prin intermediul *„Deutsche Bank şi a sucursalei sale americane de investiţii, compania Alex Brown, cu ajutorul unui procedeu de tip «portage»[12] care asigura anonimatul celor care realizau tranzacţiile*." Compania Alex Brown este condusă de către A.B. Krongard, numărul trei în CIA în acest moment. Alex Brown controlează o parte din investiţiile Carlyle Group, al cărui director executiv este Frank Carlucci, fostul secretar de stat pentru apărare şi prieten apropiat al lui Donald Rumsfeld, care ocupă astăzi aceeaşi funcţie. Câţiva dintre principalii directori ai Carlyle sunt: fostul preşedinte George Bush, fostul prim-ministru britanic John Major, fostul secretar de stat al lui Bush-tatăl, James Baker, şi Fred Malek, director al campaniei electorale a lui Bush-fiul, ale cărei fonduri au fost aduse în mare parte de grupul Carlyle. În plus, Carlyle gestionează o parte importantă din averea familiei Bin Laden – de zeci de ani familiile Bush şi Bin Laden fac afaceri împreună, mai ales în sectorul petrolier.

11 International Organization of Securities Commissions (n.tr.)

12 transbordare (n.tr.)

Carlyle deţine şi majoritatea acţiunilor United Defence, companie producătoare de armament care, în urma evenimentelor din data de 11 septembrie, a primit mii de milioane de dolari din partea administraţiei Bush pentru dezvoltarea de noi arme.

Câteva dintre persoanele acuzate că ar fi făcut parte dintre teroriştii sinucigaşi care au deturnat avioanele nu au nimic de a face cu terorismul şi trăiesc liniştite în ţările lor.

Faptul că sinucigaşii au uitat un manual de zbor alături de portrete ale lui Bin Laden într-o maşină din apropierea aeroportului sau că s-a găsit „în mod miraculos" paşaportul liderului sinucigaşilor între dărâmăturile Turnurilor Gemene arată foarte clar că totul nu este decât o operaţiune a serviciilor secrete.

Niciunul dintre sinucigaşi nu era antrenat pentru a realiza complicatele manevre aeriene necesare deturnării avioanelor în direcţia Turnurilor şi cu atât mai puţin în direcţia Pentagonului.

Împotriva Pentagonului nici măcar nu a fost deturnat un avion, ci o rachetă. Acest fapt este indicat de fotografiile înfăţişând pagubele de la Pentagon, în plus, un singur martor – un militar – spune că a văzut avionul. O înregistrare video a atentatului de la Pentagon a apărut dintr-o sursă anonimă pe postul de televiziune NBC. În respectiva înregistrare se observă un mic obiect prelung care se îndreaptă cu toată viteza în direcţia clădirii la nivelul solului. Fără îndoială că nu era un Boeing.

Serviciile secrete ale Statelor Unite au primit zeci de avertizări din partea serviciilor străine şi a propriilor agenţi cu privire la faptul că se plănuia un mare atentat îndreptat împotriva unor importante simboluri ale Statelor Unite, care implica avioane. CIA a afirmat după atentate că acest fapt nu era sigur, dar în urma multitudinii de dezvăluiri din presă a fost nevoită să recunoască faptul că existau într-adevăr informaţii în acest sens dar că nu li s-a acordat atenţia cuvenită. În plus, mai mulţi agenţi ai FBI şi-au acuzat public superiorii că le-au interzis să îi investigheze pe sinucigaşi cu câteva săptămâni înaintea atentatelor.

În cele din urmă, s-a descoperit că plicurile cu antrax care au înspăimântat populaţia civilă americană de-a lungul mai multor săptămâni şi a căror responsabilitate guvernul a atribuit-o lui Bin Laden, talibanilor şi Irakului, proveneau din laboratoarele militare americane, după cum a dezvăluit public FBI-ul. De atunci, asemenea evenimente nu s-au mai repetat şi nici un vinovat nu a fost arestat.

Restul poveştii este mai mult decât cunoscut: Statele Unite invadează Afganistanul şi îl impun ca preşedinte al ţării pe Hamid Karzai, fostul consilier al companiei petroliere Unocal. În data de 22 decembrie Karzai şi preşedinţii Turkmenistanului şi Pakistanului semnează acordul pentru construirea mult

doritului oleoduct. Pe scurt, Statele Unite câştigaseră o bătălie crucială în lupta împotriva gigantului galben.

Jocul de spionaj

În timpul preşedinţiei lui Jiang Zemin, guvernul chinez a însărcinat mai multe companii americane să construiască avionul prezidenţial, sub atenta supraveghere a douăzeci de oficiali din armata chineză. După ce avionul a fost predat şi cu câteva zile înainte de a fi folosit pentru prima dată de către preşedinte, serviciul secret chinez (CSIS)[13]a descoperit aproape treizeci de microfoane minuscule ascunse în scaunele avionului, în baia preşedintelui şi chiar în patul acestuia. Toţi membrii armatei chineze care au supravegheat construirea avionului au fost arestaţi, dar guvernul de la Beijing a hotărât să adopte o atitudine prudentă şi „să treacă peste" subiect pentru a nu tensiona şi mai mult relaţiile cu Statele Unite.

După câteva luni, comisia Cox, constituită de Congresul american, a acuzat serviciile de informaţii secrete chineze de furtul unor mari secrete militare aparţinând Statelor Unite. Este sigur că membrii ei aveau dreptate şi cel mai rău este că la operaţiune participase şi Mossad, serviciul secret israelian, unul dintre principalii aliaţi ai Statelor Unite.

Toată povestea începe în momentul în care soţii William Hamilton şi Nancy Burke, proprietari ai unei companii informatice, au dezvoltat un program cunoscut sub numele de *Enhanced Promis.* Soţii Hamilton şi-au dat seama imediat că deţineau o „bombă cu ceas" care îi putea face milionari. Programul informatic avea capacitatea de a căuta şi de a face legătura între date neconexe din orice fel de arhivă, transformându-le în informaţii. De exemplu, doar apăsând pe o tastă, un funcţionar judecătoresc putea avea acces la toate informaţiile din orice arhivă – juridică, bancară, comercială, cărţi de credit, consum de apă... – şi ceea ce este mai important: aceste date neconexe se transformă în „informaţii". Familia Hamilton a explicat astfel funcţionarea programului Promis în faţa mai multor funcţionari de rang înalt din Departamentul de Justiţie al Statelor Unite:

„Dacă o persoană investigată începe brusc să folosească mai multă apă şi electricitate şi să efectueze mai multe apeluri telefonice, ar fi logic să ne gândim că are invitaţi acasă. Atunci Enhanced Promis ar putea începe să caute arhivele asociaţilor şi prietenilor acesteia. Dacă se descoperă că vreunul dintre ei a încetat să folosească utilităţile esenţiale, s-ar putea deduce că programul şi-a îndeplinit obiectivul de bază. Astfel reţeaua s-ar lărgi. „Enhanced Promis" are capacitatea de a realiza căutarea simultană a 100.000 de persoane."

Graţie contactelor cu Departamentul de Justiţie, Rafi Etian, probabil cel mai bun agent secret al tuturor timpurilor, a aflat vestea imediat. Etian, spion al Mossadului, opera în Statele Unite şi reuşise să fure importante informaţii

13 Chinese Security Intelligence Service (n.tr.)

ultrasecrete deţinute de cea mai puternică naţiune de pe planetă. Una dintre cele mai cunoscute isprăvi ale sale a constat în faptul că s-a strecurat în Zona 51, cea mai secretă regiune militară din ţară, pretinzând că era directorul unei companii de armament, pentru a asista la probele avionului *Stealth* – invizibil pe radar, unul dintre cele mai mari secrete din lume în materie de aviaţie la acea vreme. Etian a filmat probele *Stealth* cu o cameră ascunsă, obţinând şi importante informaţii tehnice pe care le-a transmis imediat Israelului.

Etian, având mereu o nouă identitate, a vizitat familia Hamilton la reşedinţa sa şi, nici astăzi nu se ştie cum, a furat programul *Enhanced Promis.* Graţie programului, Mossadul a putut să localizeze şi să asasineze mai mulţi terorişti palestinieni din Orientul Mijlociu şi din Europa, însă Etian dorea să tragă şi mai multe foloase de pe urma *Promis.* El i-a însărcinat pe informaticienii Mossadului să conceapă o „breşă” în program, astfel încât serviciul secret israelian să poată accesa arhivele tuturor acelor instituţii care ar avea instalat programul *Promis* în orice colţ al lumii. Trebuia găsită doar o faţadă credibilă pentru a comercializa „produsul” în toată lumea. Etian credea că astfel Israelul ar putea accesa secretele cele mai importante ale principalelor puteri mondiale. Pentru aceasta, superspionul israelian l-a ales pe Robert Maxwell, un magnat ce deţinea o bună parte din mass-media britanică, un personaj profund legat ideologic de Israel. Misiunea lui Maxwell era să vândă programul în cât mai multe ţări posibile folosind drept paravan o companie de înaltă tehnologie pe care o deţinea în Israel.

Totul se desfăşură conform planului lui Etian până când Maxwell, presat de datorii importante faţă de mai multe bănci, a dezvăluit serviciului chinez de informaţii secrete (CSIS) existenţa unei „breşe” în program, precum şi felul în care poate fi aceasta utilizată.

Bineînţeles, în schimbul unei mai mari sume de bani. Când Etian a aflat de cele întâmplate, a hotărât, ca un bun spion ce era, să profite de „contratimp” în propriul beneficiu. Astfel, CSIS şi Mossad au conceput cea mai incredibilă lovitură dată vreodată Statelor Unite, în ceea ce priveşte secretele militare. Dacă Maxwell reuşea să vândă programul *Promis* responsabililor cu instalaţiile militare din Los Alamos – centrul în care se derulau cele mai secrete cercetări militare din Statele Unite, CSIS şi Mossad ar fi deţinut marile secrete tehnologice ale celei mai puternice naţiuni de pe planetă. Graţie relaţiilor sale cu senatorul John Tower, Maxwell a avut prilejul de a oferi responsabililor de la Los Alamos o conferinţă de prezentare a programului *Enhanced Promis*. Bineînţeles că nu a pomenit nimic de „breşă”. Responsabilii cu instalaţiile secrete de securitate au fost încântaţi şi la scurt timp au cumpărat programul informatic de la compania lui Maxwell.

Cea mai importantă operaţiune de spionaj a secolului a fost pregătită într-o anexă aflată în spatele clădirii Ministerului chinez al Apărării. La pregătirea ei au participat peste o sută de specialişti informaticieni, ciudat fiind

doaf faptul că mulţi dintre ei au fost instruiţi în Statele Unite. Obiectivul era pătrunderea în hard-disk-urile Diviziei X, dotate cu cele mai sofisticate sisteme de securitate şi reprezentând cea mai confidenţială instalaţie din întregul Los Alamos, locul unde erau depozitate cele mai importante secrete ale ţării, motiv pentru care hard disk-urile erau supuse unor măsuri de securitate absolut de netrecut. Bineînţeles că CSIS şi informaticienii săi contau pe programul *Promis* şi pe „breşa" lui. CSIS a construit o instalatie cât mai asemănătoare Diviziei X, dotată cu toate măsurile de securitate ale acesteia, pentru ca tehnicienii săi să poată pregăti furtul înainte de ziua cea mare. De cele mai multe ori ei au reuşit să treacă de măsurile de securitate ale „Diviziei X chineze", astfel încât lucrurile se prezentau cum nu se poate mai bine.

După câteva luni, echipa tehnică a CSIS care urma să realizeze lovitura sosea în Puerto Penasco, localitate aflată în partea superioară a golfului California, în Mexic. Agenţii chinezi zburaseră de la Beijing la Hong Kong. De acolo plecaseră cu un avion către capitala Mexicului, de unde au luat o maşină către Puerto Penasco. Aici îi aştepta o navă cu toate echipamentele informatice necesare marii loviturii. Mai mulţi agenţi ai CSIS din Mexic aveau sarcina de a coordona sosirea materialului tehnic. Asaltul asupra Los Alamos urma să se petreacă de la bordul vasului, luându-se toate măsurile de precauţie pentru ca echipa să nu fie localizată de sateliţii de spionaj americani sau de sistemele de securitate ale Los Alamos. Câteva ore mai târziu, agenţii CSIS deţineau deja cele mai avansate secrete tehnologice ale Statelor Unite, informaţii pe care le-au împărţit cu Mossadul, ca urmare a înţelegerii încheiate între cele două servicii.

La sfârşitul lunii noiembrie a anului 2000, a avut loc o reuniune în sala de consiliu a Diviziei X de la Los Alamos. La ea participau George Tenet – director al CIA, Dearlove – director al serviciului britanic MI6, Freech – director al FBI, şi Eugene Habinger – şeful securităţii din Los Alamos. Însufleţiţi de o dorinţă de colaborare nemaivăzută până atunci, ei au pus cu toţii pe masă informaţiile pe care le deţineau cu privire la un presupus furt de „informaţii ultrasecrete". Odată puse cap la cap toate piesele, concluzia era clară: Israelul şi China deţineau toate secretele tehnologice ale Statelor Unite. Din acel moment, China avea capacitatea de a se confrunta cu Statele Unite de pe poziţii egale în ceea ce priveşte dezvoltarea tehnologică. Pentru omenire începea o nouă epocă, marcată de competiţia constantă între Occident şi „dragonul adormit", care deja se trezea din lunga lui letargie.

„Dreptul la libera asociere a fost mereu cenzurat, îngrădit, interzis., manipulat şi controlat de toate dictaturile, fie ele de stânga sau de dreapta

Fernando de la Vieter Nobre, preşedinte al Organizaţiei pentru Asistenţă Medicală Internaţională (AMI)

Capitolul 4

Organizaţii neguvernamentale?

Despre felul în care ONG-urile şi organizaţiile umanitare servesc unor interese ascunse

Nimeni nu se îndoieşte de activitatea importantă pe care o desfăşoară o mulţime de ONG-uri, mai ales în zonele în care au loc cele mai grave conflicte din lume. Cu toate acestea, guvernele şi companiile multinaţionale încearcă, folosindu-se de puternicul ecou pe care îl provoacă în rândul opiniei publice prin campaniile lor publicitare, să le controleze şi să le manipuleze cu orice mijloace, nedându-se înapoi de la nimic în acest scop.

La ora trei după-amiază, Luis a intrat pe uşa restaurantului. A privit în stânga şi în dreapta şi, ca de obicei, s-a aşezat la masă astfel încât să poată vedea în permanenţă cine intra şi cine ieşea din local. Surâzător, mi-a strâns mâna cu putere: *„A trecut ceva vreme de când nu te-am văzut,, băiete. Hai, spune-mi, pe unde ai mai umblat*." Şi aşa, ca de fiecare dată când ne întâlneam, am început să vorbim despre politică, terorism, secte şi despre tot acest amestec de secrete şi manipulări care ne interesau pe amândoi de multă vreme. Diferenţa dintre noi consta în faptul că, deşi amândoi lucram în „lumea informaţiilor", umila mea persoană investighează doar pentru a publica ceea ce ştie, în timp ce tovarăşul meu foloseşte aceste informaţii pentru a lupta împotriva criminalităţii. Chiar dacă nimeni nu şi-ar fi dat seama la prima vedere din atitudinea lui de intelectual distrat, Luis este un membru remarcabil al Serviciului de Informaţii al Gărzii Civile (SIGC), ale cărui investigaţii au făcut posibilă anihilarea unor grupări teroriste de comando şi a unor importante organizaţii interlope din lumea traficului de droguri.

Aşa cum fac de obicei după o discuţie informală cu una dintre „sursele" mele, mi-am notat în agendă problemele cele mai interesante pe care le-a abordat Luis. Una dintre ele mi-a atras în mod deosebit atenţia. Interlocutorul meu m-a informat că serviciul lui investiga modul în care se înfiinţaseră în diferite oraşe spaniole organizaţii neguvernamentale destinate protejării imigranţilor. Surprinzător cu privire la acest subiect era faptul că în fruntea acestor asociaţii se aflau activişti ai mişcării neonaziste spaniole. Luis mi-a confirmat că, potrivit investigaţiilor lui, aceşti nazişti exercitau presiuni în vederea exploatării economice a forţei de muncă a imigranţilor, în special a celor care se aflau în ţară doar temporar.

Câteva săptămâni mai târziu, m-am întâlnit cu un membru al consiliului de administraţie al unei asociaţii destinate protejării naturii. La un moment dat, în timpul conversaţiei noastre, l-am întrebat despre posibilitatea ca vreun serviciu secret să se fi infiltrat în organizaţia lor. Mă aşteptam să îmi răspundă cu un nu hotărât şi, mai mult, să manifeste o oarecare surpriză la auzul întrebării. Totuşi, interlocutorul meu m-a privit fix şi, spre surprinderea mea, mi-a

spus: Jţi voi relata o poveste pe care doar puţini o ştiu, cu condiţia să nu îmi dezvălui nici identitatea, nici numele organizaţiei din care fac parte. La sfârşitul anilor '80, unul dintre cei mai activi conducători ai organizaţiei era pe punctul de a muri într-un spital, victimă a unei boli groaznice. M-am dus să îl văd ca să îmi iau rămas bun şi să îl îmbrăţişez pentru ultima dată. Se simţea foarte rău, aşa că presupun că a vrut să îşi uşureze conştiinţa în faţa mea. Spre surprinderea mea, mi-a mărturisit că încă de la început el a lucrat pentru serviciul secret spaniol. Mi-a spus că în primii ani sarcina lui era doar aceea de a redacta rapoarte cu privire la activităţile noastre, o muncă de rutină, fără prea mare importanţă. Cu toate acestea, când organizaţia a început să se dezvolte şi să se implice în diferite probleme politice şi sociale, el a primit sarcina de a încerca să ne conducă paşii şi acţiunile în direcţia dorită de către superiorii serviciului secret. Timp de aproape o oră, mi-a descris în detaliu tehnicile pe care le-a folosit pentru a ne manipula, fără ca noi să ne dăm seama. Am plâns amândoi, dar la sfârşit ne-am îmbrăţişat întrebându-ne de ce este atât de complicată această lume; de ce credem uneori că luptăm pentru o cauză dreaptă şi totuşi servim unor interese meschine... „

Obiectivul: controlul asupra ONG-urilor

La începutul anului 2001, stânga europeană a fost luată prin surprindere de descoperirea pe care a facut-o o organizaţie de extremă stânga fondată în Elveţia. *Construcţia Revoluţionară* a demascat un agent al serviciilor secrete germane, infiltrat încă de la mijlocul anilor '70 în toate asociaţiile europene ale stângii radicale. Cetăţeanul german Manfred Schlickenrieder deţinea o bancă de date referitoare la sute de persoane, cu fotografii şi explicaţii privind contactele acestora, plus numeroase conferinţe, manifestaţii şi acţiuni ale mişcărilor de stânga, înregistrate de firma sa de înregistrări video, Gruppe 2.

Profitând de cunoştinţele pe care le dobândise în calitate de autor de documentare, în anii '70 Schlickenrieder a iniţiat contacte cu partidele comuniste din acea perioadă. Potrivit descoperirilor presei germane, „cârtiţa” câştiga echivalentul a peste şase mii de euro pe lună pentru serviciile sale, iar cel mai bun prieten al lui era Karsten Banse, agent al serviciului militar german de informaţii secrete (MAD). Se ştie de asemenea că agentul infiltrat a făcut o ofertă pentru cumpărarea de arme şi muniţie unei grupări teroriste turce, Dev Sol, deşi motivul acestor tranzacţii nu este cunoscut.

Interesant în ceea ce priveşte tema acestui capitol este faptul că, în anul 1996, Schlickenrieder a primit din partea superiorilor săi sarcina de a spiona activităţile desfăşurate de unele ONG-uri împotriva companiilor petroliere Shell şi BP, Pe de o parte, ei doreau să ştie dacă era posibil să aibă loc o campanie de boicot iniţiată de consumatori împotriva respectivelor companii petroliere, iar, pe de altă parte, să caute o modalitate prin care organizaţia Greenpeace putea fi distrusă din punct de vedere economic. Indiferent care ar fi fost situaţia, cert este faptul că, mulţumită cârtiţei, multinaţionalele din domeniul

petrolier au cunoscut mereu dinainte planurile şi acţiunile unor organizaţii precum Greenpeace şi altele.

Devine evident faptul că organizaţiile neguvernamentale au o influenţă din ce în ce mai mare asupra opiniei publice, ceea ce face ca guvernele şi companiile multinaţionale să fie neapărat interesate să aibă legături cu acestea şi chiar să le manipuleze coform propriilor interese.

Bineînţeles, administraţia Bush nu putea rămâne nici ea impasibilă. Institutul American pentru Afaceri (AEI)[14], alături de fundaţia de dreapta Societatea Federală pentru Studiul Legilor şi Politicilor Publice, având legături strânse cu administraţia americană, au lansat organizaţia NGOWatch[15], însărcinată cu supravegherea activităţilor ONG-urilor progresiste sau liberale. AEI, în cadrul seminarului pentru lansarea NGOWatch, intitulat *ONG-urile. Puterea crescândă a câtorva aleşi,* a acuzat aceste organizaţii că reprezintă o ameninţare clară la adresa administraţiei Bush, a capitalismului, a pieţei libere şi a politicii externe a Washingtonului. „ *ONG-urile şi-au creat propriile reguli şi acum vor ca guvernele şi companiile să se supună acestora. Liderii marilor companii şi oamenii politici sunt obligaţi să răspundă mecanismului mediatic al ONG-urilor... Creşterea extraordinară a numărului lor în statele liberale are potenţialul de a submina suveranitatea democraţiilor occidentale*au semnalat organizatorii seminarului, la care au participat patruzeci şi doi de înalţi funcţionari, specialişti în politică externă, fostul director al consilierilor de la Pentagon, Richard Perle, şi Lynne Cheney, soţia vicepreşedintelui Statelor Unite, Dick Cheney.

În realitate, Institutul American pentru Afaceri este finanţat de cele mai puternice corporaţii de pe planetă. Membrii fundaţiei răspund doar în faţa consiliului director, care include Motorola, American Express, Mobil şi alte multinaţionale. În cadrul unui dineu organizat de AEI, preşedintele George Bush a declarat că *Jn cadrul Institutului American pentru Afaceri, câteva dintre cele mai luminate minţi ale ţării sunt preocupate de unele dintre cele mai importante ameninţări îndreptate împotriva naţiunii noastre. Ele fac o treabă atât de bună, încât nu am putut să nu doresc să am între membrii stajf-ului meu douăzeci dintre aceste minţi.”* Cu alte cuvinte, AEI devine un fel de pepinieră de consilieri ai guvernului Bush.

Curios, însă, niciuneia dintre aceste fundaţii aflate în strânse legături cu administraţia Bush nu pare să îi pese de alte organizaţii, fie chiar şi supranaţionale, ai căror reprezentanţi iau hotărâri vitale pentru locuitorii acestei planete, fară să ţină deloc seama de cetăţeni. Mă refer la organizaţii precum Fondul Monetar Internaţional (FMI), Banca Mondială (BM) şi altele de acest tip, ale căror directori nu au fost votaţi de nimeni. În schimb, ei se tem de activităţile pe care le-ar putea derula organizaţiile civile. În definitiv, se tem de societatea civilă.

14 American Enterprise Institute (n.tr.)

15 non-governmental Organization (n.tr.)

La rândul său, Andrew Natsios, preşedinte al Agenţiei Statelor Unite pentru Dezvoltare Internaţională (USAID)[16], a atacat într-un discurs

ONG-urile americane pentru că nu şi-au îndeplinit rolul cerut de administraţie, acela de a se ocupa de relaţiile publice ale guvernului Statelor Unite. Natsios a lăsat să se înţeleagă foarte clar că ONG-urile ar trebui să se transforme într-un instrument de politică externă al guvernului american, ameninţând că altfel va tăia orice tip de subvenţie destinată activităţilor acestora. De fapt, USAID a avertizat mai multe ONG-uri cu care a semnat contracte de ajutor umanitar interzicându-le să vorbească cu presa fară consultarea prealabilă a Washingtonului.

Uniunea Europeană a încercat şi ea să controleze activităţile ONG-urilor europene prin intermediul unui comitet de coordonare, dar, convingându-se de imposibilitatea acestei acţiuni, comitetul a fost dizolvat în 2002. Graça Vasconcelos, una dintre coordonatoarele comitetului până în noiembrie 2001, a declarat: „*Comisia Europeană a ajuns la concluzia ca, dacă finanţează comitetul de coordonare, trebuie să îl şi controleze. Neputând să o facă, deoarece încălca principiul independenţei ONG-urilor, a anulat bugetul comitetului şi a înlocuit organismul cu un altul, mult redus*

Indigenism şi resurse naturale

La sfârşitul lunii octombrie a anului 1999, Forţele Armate din Brazilia au realizat o serie de manevre spectaculoase de-a lungul frontierei cu Columbia. Militarii brazilieni au făcut o importantă demonstraţie de forţă, cu scopul principal de a răspunde ameninţării crescânde din partea gherilei columbiene FARC. Cu toate acestea, guvernele de la Washington şi Londra au devenit foarte iritate când au aflat de cele petrecute, deoarece aceste operaţiuni militare au coincis în timp cu acuzaţiile concrete lansate de către înalţi funcţionari ai armatei

y y y

braziliene împotriva Statelor Unite şi a Marii Britanii că ar fi încercat să obţină controlul asupra teritoriului brazilian al Amazonului prin intermediul presiunilor diferitelor ONG-uri.

În data de 13 octombrie 1999, generalul brazilian Luis Gonzala Schröeder Lessa, şeful Comandoului Militar al Amazonului, a susţinut o conferinţă de presă lungă de trei ore la Clubul Militar din Rio de Janeiro, una dintre instituţiile militare cele mai influente din ţară. Erau prezente peste 200 de persoane, inclusiv numeroşi generali din diferite regiuni militare şi importanţi reprezentanţi ai presei. Generalul Lessa a făcut o trecere în revistă a istoriei şi geografiei regiunii amazoniene, menţionând numeroasele eforturi străine din ultimii 400 de ani de a smulge regiunea, întâi Portugaliei şi mai apoi Braziliei, ca probă a „lăcomiei străine" care a pus de secole bune ochii pe această zonă. Generalul a explicat felul în care, în zilele noastre, aceste interese străine s-au

16 United States Agency for International Development (n.tr.)

folosit de problema indigenilor şi de ambientalism pentru a îşi atinge obiectivele. A afirmat că în acest scop sunt folosite organizaţii neguvernamentale care fac presiuni la nivel internaţional pentru crearea de rezervaţii indigene şi parcuri naturale. Lessa a prezentat o hartă a regiunii demarcate de cele două braţe ale Amazonului, pe aceasta fiind suprapuse trei elemente: ariile numite „coridoare ecologice", care fac legătura dintre numeroasele parcuri naturale din regiune, rezervaţiile indigene – naturale şi artificiale – şi importantele zăcăminte de minerale care sunt de un interes strategic enorm pentru lumea occidentală. Generalul a sugerat că suprapunerea acestor trei arii nu este o întâmplare, ci ea se datorează planurilor foarte elaborate ale anumitor cercuri de interese financiare internaţionale, care vor ca Brazilia să nu îşi poată exploata resursele naturale, ele rămânând astfel sub controlul multinaţionalelor americane şi britanice.

La rândul său, colonelul Amerino Raposo Filho, vicepreşedinte al Centrului Brazilian pentru Studii Strategice (CEBRES), a susţinut că Jn prezent situaţia este dezolantă> de aceea avem nevoie de o acţiune rapidă a guvernului, căci riscăm să ne pierdem suveranitatea,> să ne fie invadat teritoriul şi să fie internaţionalizate zonele de frontieră pentru a servi intereselor străine... Mai mulţi lideri guvernamentali internaţionali doresc să impună conceptul de suveranitate limitată în regiunea Amazonului. Situaţia este dezastruoasă."

La numai o lună după această conferinţă controversată, senatorii Bernardo Cabrai şi Gilberto Mestrinho au denunţat în faţa Congresului naţional brazilian faptul că cei responsabili de crearea rezervaţiilor naturale şi indigene pe teritoriul aflat tocmai deasupra unor importante zăcăminte minerale în Amazonia braziliană „îşi au sediul în Grandson, în Elveţia, însă organismul lor director se află la Londra., coordonat fiind de. către principele Philip, duce de Edinburg şi principe consort, aliat al fostului principe nazist Bernard de Olanda, toţi membri ai Clubului 101 „ Grupul Bilderberg sau Clubul 101 este format din câţiva dintre cei mai puternici oameni ai Terrei, care se întâlnesc în mare taină cel puţin o dată pe an într-un loc de pe planetă, pentru un motiv necunoscut de nimeni. Deşi nu este foarte dificil să ni-l imaginăm: încheierea de acorduri economice, punerea în mişcare a planurilor viitoare şi, în cele din urmă, coordonarea viitorului economic al lumii. Potrivit lui Mestrinho: „În timp ce lumea este preocupată de traficul de droguri, de consecinţele acestei otrăvi, care, împrăştiată în toată lumea, distruge tineretul şi creează probleme dificil de rezolvat, regiunea Amazonului rămâne vulnerabilă. Ea poate fi acaparată chiar mâine, iar tineretul nostru, indienii noştri vor putea fi folosiţi în scopul creării unui centru de producţie pentru întreaga lume... Cel puţin, aici putem protesta, putem să ne facem auzită vocea, să denunţăm riscurile şi să arătăm că, dacă această situaţie va continua, trebuie să stabilim o comisie parlamentară de investigaţie pentru a verifica ONG-urile care funcţionează în

Brazilia. Dacă verificăm câte ONG-uri apără indienii din Brazilia, vom rămâne uimiţi, pentru că există mai multe ONG-uri decât indieni. De exemplu, există 320 de ONG-uri care apără Amazonia. Ceea ce nu ştie nimeni este de unde vine această problemă. Aceasta este realitatea dureroasă... Complotul îndreptat împotriva Amazoniei există de multă vreme, din perioada luptei generate de «Scudul Guyanez». Domniile voastre îşi amintesc faptul că regiunea Amapă a fost invadată şi portughezii au fost scoşi de pe teritoriid brazilian. Acel «Scud guyanez» care este format din Guyana Franceză, Surinam, fosta Guyana engleză — care în prezent este Republica Guyana, parte a Venezuelei, acea regiune disputată de Venezuela şi Columbia, şi actualul stat (brazilian) Roraima, face de mult timp cu ochiul acestui conglomerat de mari bancheri şi oameni de afaceri, ce controlează piaţa petrolului şi a lemnului şi care de multă vreme îşi exercită dominaţia asupra întregii lumi, ducând un asediu neobosit, ce cuprinde inclusiv difuzarea unor ştiri false, pentru a pune mâna pe Amazonia"

În realitate, statul Roraima face parte din teritoriul aflat în atenţia unui program destinat teoretic protecţiei faunei şi florei şi numit Iniţiativa Scudului Guyanez, dar care, potrivit unor surse din armata braziliană şi câtorva senatori ai ţări, nu este altceva decât un complot pus la cale de oligarhia economică a Occidentului pentru a obţine acces la bogatele resurse naturale ale zonei. Ziaristul brazilian Nilder Costa a scris următoarele referindu-se la operaţiunile serviciilor de informaţii secrete britanice din secolul al XIX-lea, care erau destinate obţinerii controlului asupra regiunii: „în secolul trecut – secolul al XIX-lea — operaţiunile serviciilor de informaţii secrete britanice care aveau ca intenţie cucerirea insulei Guyana – zonă delimitată de râurile Orinoco, Casicare, Negro şi Amazon, în centrul căreia se află Roraima — s-au soldat cu pierderea teritoriului brazilian de către provincia numită în acele vremuri Guyana engleză. Operaţiunea a fost plănuită şi pusă în aplicare de către lordul Palmerson, care în anul 1837 l-a trimis în Guyana pe agentul său Robert Schomburgk, aflat sub auspiciile Royal Geographie Society, instituţie creată şi condusă de către serviciul de informaţii britanic. Schomburgk şi-a îndeplinit sarcina de teren, astfel încât teritoriile locuite de către triburile independente au fost mai întâi neutralizate, apoi asimilate, precedent istoric asupra căruia s-a făcut o documentare minuţioasă. Drept consecinţă, Brazilia a pierdut 15000 kilometri pătraţi în beneficiul Angliei şi aslfel s-a împlinit parţial visul piratului Raleigh. Atât Raleigh cât şi cetăţeanul german Schomburgk au primit titlul de Sir în schimbul serviciilor aduse Coroanei Britanice. În 1971, când antropologul englez Robin Hanbury-Tenisson a întreprins o călătorie de explorare în Roraima, puţini şi-au putut da seama că misiunea lui era aceea de a strânge informaţii cu privire la triburile indigene, necesare reactivării geopoliticii britanice în regiune, la fel cum a făcut colegul lui Schomburgk cu 134 de ani în urmă, în 1837. Consecinţa acestui fapt a fost hotărârea luată de către

principele Philip în persoană, în palatul Buckingham, la auzul relatărilor lui Hanbury-Tenisson – aceea de a crea gigantica rezervaţie Yanomami.”

După ce statele Peru şi Ecuador şi-au rezolvat disputele legate de frontieră, în octombrie 1998, a apărut o mişcare separatistă în provincia peruană Loreto, zonă bogată în petrol şi alte resurse. Conform investigaţiilor ziaristului Manuel Hihalgo, diverse ONG-uri care îşi desfăşurau activitatea în zonă, alături de alte grupuri radicale de stânga, au reuşit să împiedice timp de 80 de ani compania petrolieră naţională Petroperü să exploateze resursele naturale ale locului, justificând că aceasta ar fi constituit un veritabil atentat împotriva florei şi faunei. Cu toate acestea, la începutul anilor '90, alte companii occidentale, precum Royal Dutch Shell, Arco sau Occidental, nu au întâmpinat nici o rezistenţă în a-şi desfăşura activitatea.

În apropiere de Loreto, situată în lanţul muntos Condor, s-a creat un parc naţional, care ocupă teritoriile statelor Peru şi Ecuador. Potrivit ziaristului Manuel Hidalgo, „parcul binaţional aşezat în lanţul muntos Condor începe să şteargă frontiera, fapt pentru care teritoriul imens, nepopulat, dar bogat în petrol şi alte resurse, va rămâne în mâinile britanicilor, administrat de Royal Dutch Shell, WWF etc. Multe loturi petrolifere de explorare şi exploatare sunt aliniate de-a lungulfrontierei cu Ecuadorul, adiacente acesteia. Aceeaşi situaţie se repetă pe partea ecuadoriană, iar loturile companiilor anglo-americane Arco şi Occidental pot fi observate în ambele ţări practic învecinate. Vor exista şi loturi petrolifere transfrontalière? Pe lângă Arco şi Occidental, în ambele ţări operează şi companiile petroliere BHP (Australia), Elf (Franţa), Murphy (Statele Unite) şi YPF (Argentina). În plus, oleoductele ambelor naţiuni vor putea fi folosite de către companiile petroliere stabilite pe ambele laturi ale frontierei — printr-un acord permis de firma Acuerdo (cea care se ocupă cu pacea între Peru şi Ecuador, în urma mai multor dispute privindfrontiera) — fără a se face nici o discriminare

Armata „umanitară”

a Unchiului Sam

Din cauza războiului din Maldive şi mai ales a problemei stringente a datoriei externe, căreia naţiunile latino-americane nu i-au putut face faţă, grupurile de interese strategice anglo-americane s-au mişcat rapid pentru a obţine un control clar asupra întregii Americi Latine. În acest sens, a fost creată Ia începutul anilor '80 o organizaţie numită Dialog Interamerican (DI). Această organizaţie a luat fiinţă în urma a a trei seminarii, desfăşurate în lunile iunie, iulie şi august ale anului 1982, având ca temă repercusiunile războiului din Maldive asupra relaţiilor dintre ţările americane. Fundaţia DI ocupa o poziţie excelentă în *establishment-xA* liberal american. Grupul era dominat de câţiva membri ai Comisiei Trilaterale – care reunea importanţi întreprinzători şi preşedinţi de companii multinaţionale din Statele Unite, Europa şi Japonia, precum David Rockefeller, Robert McNamara, Cyrus Vance sau Elliot

Richardson. Reprezentanţii băncilor erau Donald Platten – preşedinte al Chemical Bank, Nicholas Ardito Barletta – vicepreşedintele Băncii Mondiale, şi înalţi

funcţionari ai Marine Midland, First Boston International Bank of

» [7]

America, Morgan Guaranty şi altele. Aceste seminarii erau finanţate şi organizate de Centrul Academic Woodrow Wilson, în aparenţă un institut privat pentru studii sociale, dar în realitate subordonat direct guvernului Statelor Unite. Acest organism a fost creat în anul 1968 de către Congresul american cu un scop foarte precis. El era condus de un consiliu format din opt funcţionari americani, printre care se numărau secretarul de stat american şi unsprezece membri provenind din sectorul privat, dar numiţi de către guvern. La începutul anilor '80, printre ei se aflau figuri importante din lumea finanţelor, precum John Reed – preşedintele Citybank, Dwayne O. Andreas – preşedintele gigantului cartel al cerealelor Archer Daniel Midland sau Max Kampelman – preşedintele onorific al cunoscutului „grup de presiune" sionist Liga Antidefaimare.

Din octombrie şi până în martie 1983, centrul Woodrow Wilson a organizat o serie de reuniuni ale DI, în cadrul cărora 48 de delegaţii din America Latină şi Statele Unite au purtat discuţii cu privire la viitorul continentului. La aceste reuniuni au participat reprezentanţi importanţi ai SUA, precum secretarul de stat de la acea vreme, George Shultz, şi subsecretarul de stat pentru probleme interamericane, Thomas Enders.

Scopul întregului eşafodaj DI îl reprezenta în ultimă instanţă obţinerea controlului asupra activităţilor politice, financiare şi militare ale ţărilor latino-americane. În realitate, propunerile şi planurile DI provin dintr-un ansamblu de măsuri, în special economice, cunoscute sub numele de Proiectul Democraţia. Aceste măsuri constituiau politica oficială a preşedintelui Ronald Reagan, după cum reiese chiar din anunţurile făcute de acesta într-un discurs sustinut în fata

J > y

Parlamentului britanic în data de 8 iunie 1982.

Dar aceasta nu era o politică nouă. Ideea se născuse în anii '70 în rândurile aceloraşi persoane care au pus în mişcare Dialogul Interamerican: Comisia Trilaterală. Teza Proiectului Democraţia fusese deja schiţată în raportul final al „Grupului de lucru privind guvernabilitatea democraţiilor", elaborat de către Comisia Trilaterală în anul 1975. Analiştii Comisiei prevesteau venirea unor ani cu grave probleme economice, ceea ce potrivit raportului va provoca instabilitate politică în întreaga lume. Aceasta a fost chiar sarcina pe care a primit-o Proiectul Democraţia: să organizeze o serie de reţele de influenţă transnaţionale care să poată controla „noua ordine mondială" prevăzută de anglo-americani. Pentru îndeplinirea acestui scop, Proiectul Democraţia a acordat întregul său sprijin organizaţiei neguvernamentale National

Endowment Democracy (NED), create chiar de Congresul Statelor Unite. NED are misiunea de a aduna întreaga desfăşurare de forţe a organizaţiilor neguvernamentale sub comanda guvernului SUA. Propunerea prezentată Congresului pentru crearea NED definea în mod clar faptul că această organizaţie trebuia să servească drept „.*structură încăpătoare pentru eforturile neguvernamentale, prin intermediul căreia puteau fi mobilizate în mod efectiv resursele pentru diferitele interese ale Statelor Unite"*

NED primeşte fonduri din partea propriului guvern şi din partea tuturor fundaţiilor care sunt strâns legate de interesele marii oiigarhii americane. Sub lozinca „să întărim instituţiile democraţiei", NED a început să finanţeze partidele politice, mediile de informare, centrele de studii etc. din toată America Latină. Singura condiţie era ca beneficiarii ajutoarelor să fie de acord cu maximele Proiectului Democraţia, adică să accepte normele impuse ţărilor sud-americane de către Fondul Monetar Internaţional (FMI) şi ideologia emanată de către „noua ordine mondială" capitalistă. Henry Kissinger, detestatul fost secretar de stat, implicat până peste cap în tot felul de conspiraţii şi interese financiare, a făcut parte încă de la început din consiliul director al NED.

„Este cu adevărat orb acela care nu vede că pe Terra se înfăptuieşte o lucrare măreaţă, un plan important la a cărui îndeplinire ni se permite să acţionăm, ca slujitori fideli „

Sir WINSTON CHURCHILL Prim-ministrul britanic în perioadele
1940-l945 şi 195l-l955

Capitolul 5

Secretul mişcării antiglobalizare

Despre felul în care reprezentanţii puterilor economice mondiale şi cei ai serviciilor secrete îi manipulează pe noii revoluţionari

REPREZINTĂ PRINCIPALA FORŢĂ DE OPOZIŢIE împotriva capitalismului brutal care se impune în întreaga lume. Luptă împotriva nedreptăţilor sociale şi economice ale procesului de globalizare. Îşi are proprii lideri şi propriile ideologii, precum şi o conducere internaţională... Totuşi, dedesubtul suprafeţei acestei mişcări sociale importante se ascunde un hăţiş de interese care vizează direct puterile împotriva cărora luptă în aparenţă.

Membrii echipei programului *Milenio*, difuzat de postul de radio independent Galega, aşteptau sosirea invitatului din acea seară. Un angajat, reporter al programului menţionat, intră în studioul de emisie împreună cu un agent al serviciului secret spaniol (CNI)[17], care fusese infiltrat cu aproape doi ani în urmă în mişcarea antiglobalizare. Bernardo, acesta era numele lui de acoperire, ne-a vorbit timp de o oră despre dedesubturile mişcării, cu vocea modificată de un dispozitiv electronic menit să îl facă de nerecunoscut şi măsurându-şi la milimetru cuvintele.

17 Centro Nacional de Inteligencia (spaniolă) (n.tr.)

La sfârşitul înregistrării el a cerut un lucru care nu putea fi negociat – să ne continuăm conversaţia în faţa unei ceşti de cafea, fapt care s-a şi întâmplat pe durata mai multor ore, în care am consumat numeroase cafele foarte tari. Agentul CNI, având experienţă în lumea furtunoasă a serviciilor secrete, mi-a mărturisit că nu deţinea toate piesele puzzle-ului, dar m-a asigurat că *„în spatele acestei mişcări, care este foarte bine organizată, se află diverse interese multinaţionale, servicii secrete şi partide politice, uneori din tabere adverse. Mereu se întâmplă la fel: de fiecare dată când apare o mişcare socială influentă, toată lumea încearcă să o folosească drept instrument în beneficiul propriu*

Bernardo şi-a băut cafeaua dintr-o sorbitură, m-a privit fix, cu un uşor surâs, şi a continuat: „ Uite, pot să îţi spun că în spatele unor grupuri antiglobalizare importante am descoperit elemente aparţinând serviciilor secrete cubaneze care intenţionează să destabilizeze anumite interese financiare. Iar adevărul este că uneori chiar şi serviciul spaniol de informaţii le-a ordonat ofiţerilor sub acoperire să încurajeze cele mai violente grupuri pentru a organiza manifestări de stradă zgomotoase. Deşi ar putea părea absurd, nu este deloc aşa, deoarece astfel reuşim să delegitimăm mişcarea şi să transmitem societăţii mesajul că reprezentanţii antiglobalizare sunt doar o gaşcă de radicali, terorişti şi pletoşi care nu vor nimic altceva decât să facă zarvă.”

Agentul a făcut o scurtă pauză în expunerea sa, apoi a continuat: „Ceea ce ţi-am spus mă face să mă întreb dacă mişcarea antiglobalizare nu este controlată încă de la început de marile forţe financiare a căror intenţie este chiar aceea de a întări măsurile de securitate pentru a-i controla pe liderii care luptă împotriva sistemului şi pentru a desfiinţa orice fel de opoziţie intelectuală faţă de sistemul neoliberal şi ultra-capitalist către care se îndreaptă conducătorii lumii. Altfel spus, vechea tactică acţiune-reacţiune. Cu cât sunt mai radicali şi mai violenţi reprezentanţii antiglobalizării, cu atât mai ridicate pot fi măsurile de securitate, atât politice, cât şi judiciare sau legislative, care se iau pentru a-i controla pe membrii acestei mişcări. În plus, în felul acesta, ideile cu adevărat interesante care se opun neoliberalismului rămân în fundal, pe al treilea sau al patrulea plan.” Interlocutorul meu lăsase deja deoparte precauţia şi cumpătarea pe care le manifestase cu câteva ore înainte în faţa microfonului. „.La naiba, dar propunerile pe care le fac pentru a lupta împotriva speculei financiare sunt ridicolei Nici dacă le-ar fi redactat Banca Mondială... ! Vor să pună o taxă sau un impozit, pe care o numesc taxa Tobin, pentru înregistrarea fluxului de capital, când măsura care se cere este aceea de a crea un nou sistem financiar spre a pune capăt fluxului speculativ de capitaluri, deoarece noi nici nu aflăm despre cea mai mare parte din aceste sume. Mai ales că, pe fond, liderii mişcării nu sunt nici ei împotriva globalizării, doar că propun o globalizare alternativă şi, asemenea reprezentanţilor marilor interese

financiare, consideră că statele naţionale trebuie să dispară. Dar, ce se întâmplă dacă de fapt singura formă în care se poate lupta împotriva neoliberalisynului este prin întărirea controlului politic şi financiar al statului pentru a evita ca multinaţionalele să dicteze normele economice ale ţărilor? Toate acestea mă fac să cred că în spatele mişcării se află o serie de interese care nu se doreşte să fie dezvăluite... „

Magnaţii în mişcarea

antiglobalizare

Mişcarea antiglobalizare a apărut pentru prima oară public în cadrul manifestaţiilor masive care au avut loc în centrul financiar din >

Londra pe data de 1 mai 1999. În luna noiembrie a aceluiaşi an, reprezentanţii antiglobalizare au fost actorii manifestaţiilor violente din Seattle (Statele Unite) provocate de reunirea membrilor Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC) în acest oraş. După noi concentrări de forţe, uneori extrem de violente, punctul culminant al protestelor s-a înregistrat la Genova (Italia) în luna iulie a anului 2001, în timpul reuniunii grupului G 8, format din cele mai puternic industrializate opt naţiuni de pe planetă.

Liderii acestei mişcări au hotărât să organizeze şi să concentreze acţiunile şi linia directoare a ceea ce până atunci fusese o mişcare destul de dezbinată, punând în acţiune Forul Social Mondial (FSM), reuniune desfăşurată în perioada 25-30 ianuarie 2001 în oraşul brazilian Porto Alegre. Ca urmare a participării a mii de persoane reprezentând diverse grupuri sociale şi a „delegaţilor" din 120 de ţări, FSM şi-a stabilit prioritatea – crearea unei conduceri internaţionale, în mare, aceasta presupunea reorganizarea forţelor de stânga, a celor anarhiste, comuniste şi revoluţionare care rămăseseră „orfane" după căderea zidului Berlinului şi a dispariţiei URSS. La Porto Alegre au venit delegaţii ale gherilei columbiene FARC, ale guvernului lui Fidel Castro, ale Armatei Zapatiste de Eliberare Naţională (AZEN)[18]condusă de „subcomandantul" Marcos, ale Partidului Muncitorilor din Brazilia (PM)[19] – în prezent aflat la guvernare, ale grupării teroriste ETA[20], ale organizaţiilor venezuelane pentru apărarea revoluţiei bolivare declanşată de comandantul Hugo Chavez, reprezentanţi ai ziarului *Le Monde Diplomatique*, portdrapelul mişcării antiglobalizare etc.

Unul dintre liderii Forului, Bernard Cassen, este autorul ideii celebrei taxe Tobin la care se referea Bernardo, agentul CNI, şi fondatorul uneia dintre cele mai cunoscute iniţiative ale mişcării: ATTAC (Acţiunea pentru Impozitarea Operaţiunilor Financiare în Sprijinul Cetăţenilor).

Totuşi, Le Monde Diplomatique, principalul susţinător mediatic al adepţilor antiglobalizării, depinde din punct de vedere economic de importante

18 EZLN – Ejército Zapatista de Liberaciön Nacional (spaniolă) (n.tr.)

19 PT – Partido dos Trabalhadores (portugheză) (n.tr.)

20 Euskadi Ta Askatasuna (în limba bască, Patria bască şi libertate), grup terorist naţionalist basc din Spania (n.tr.)

interese financiare. În acest sens, revista EIR dedicată activităţii serviciilor secrete afirmă: „Le Monde Diplomatique, marea tribuna publicitară a lui Bernard Cassen, reprezintă ea însăşi o întrepătrundere de interese financiare proglobalizare, după cum se poate vedea din lista proprietarilor ei. Unul dintre aceştia., Marc Ladriet de Lecharrier, director al conglomeratului Fimalac, constituie o piesă-cheie în restructurarea Le Monde desfăşurată în perioada 1994—1996, fiind cel care a adus ziarului Le Monde Diplomatique noul statut de semiautonomie. De Lecharrier este asociat cu Jean Marie Colombani, cel care a fost recent numit director la Le Monde şi care şi-a început cariera jurnalistică ca intransigent militant de dreapta în cadrul ziarului preponderent politic Spectacle du Monde, pe când acesta era proprietate a Filmac. Folosind credite substanţiale din partea Credit Lyonaise, De Lecharrier a introdus Filmac în economia financiară virtuală achiziţionând agenţii britanice şi nord-americane de clasificare a creditelor şi situând astfel compania pe un onorant loc trei pe piaţa financiară a Statelor Unite."

În plus, printre cei mai importanţi finanţatori şi apologeţi ai mişcării antiglobalizare se numără şi marele speculant financiar George Soros, alături de familia de multimilionari Goldsmith. După cum vom vedea în continuare, atât Soros, cât şi clanul Goldsmith, au legături strânse cu familia Rothschild prin intermediul unor afaceri care nu au nimic de a face cu latura umanitară şi liberală pe care încearcă să o afişeze prin ajutorul acordat Forului Social Mondial (FSM). Soros este iniţiatorul unui dialog între Forul Mondial de la Davos – reuniune a celor mai mari finanţişti internaţionali – reprezentat de el însuşi şi liderii FSM Joao Pedro şi Bernard Cassen. Acest fapt a provocat câteva declaraţii surprinzătoare, precum cele ale lui José Ramon Horta, liderul Timorului de Est, naţiune care şi-a căpătat recent independenţa faţă de Indonezia. Intr-un interviu acordat ziarului italian Corriere della Sera, Horta a cerut membrilor FSM să se alăture lui „ *George Soros, Bill Gates şi preşedintelui Băncii Mondiale, nişte veritabili haiduci, precum Robin Hood.* „ Astfel de declaraţii susţin mitul conform căruia Soros atacă economia naţiunilor

> » J

occidentale prin planurile sale speculative pentru ca apoi să finanţeze diverse organizaţii de apărare a drepturilor omului şi mişcările antiglobalizare. Insă, realitatea este alta, deoarece Soros este principalul responsabil pentru falimentul financiar al Rusiei şi al altor naţiuni din estul Europei, care are ca rezultat creşterea şomajului, foametea, bolile şi apariţia mafiilor.

Conform celor publicate la acea vreme în *Jornal do Brasil*, George Soros menţine de ani buni un dialog fructuos cu Partidul Muncitorilor (PM) prin intermediul preşedintelui Băncii Centrale din Brazilia, Arminio Fraga, fost angajat al lui Soros şi prin intermediul fostului guvernator Cristovao Buarque. Înţelegerea era ca Buarque să participe la unul dintre proiectele umanitare derulate de Soros în schimbul menţinerii lui Arminio Fraga în cadrul băncii

centrale, în cazul în care PM ar fi câştigat alegerile prezidenţiale. Ca parte a acestor negocieri, liderii FSM au anunţat cu surle şi trâmbiţe că în anul 2002 Soros va participa la cea de a doua reuniune a FSM din Porto Alegre.

Alţi sponsori ai reprezentanţilor antiglobalizare, familia Goldsmith, au finanţat cu milioane de dolari diferite organizaţii aparţinând mişcării. De exemplu, Teddy Goldsmith a fondat revista *The Ecologist,* în paginile căreia scriu unii dintre liderii antiglobalizării. Intr-un interviu acordat unei reviste braziliene în anul 1991, James Goldsmith recunoştea că prin donaţiile făcute acestor organizaţii *„nu intenţionăm să ne risipim forţele ajutându-le pe toate şi pe niciuna în acelaşi timp. Am experienţă în afaceri; ca urmare voi aprecia acţiunile pe baza rezultatelor şi nu prin prisma publicităţii favorabile.”*

Familia Goldsmith, ca şi George Soros, are propriile ONG-uri antiglobaliste, precum cel numit Forul Internaţional privind Globalizarea (IFG)[21], care reprezintă una dintre forţele centrale în organizarea activităţilor Forului Social Mondial (FSM).

În cadrul amplei manifestaţii antiglobaliste de la Genova, Tarso Genro, preşedintele municipal al Porto Alegre şi membru în Partidul Muncitorilor, a primit din partea FSM sarcina de a înmâna o scrisoare reprezentanţilor G 8 reuniţi în oraş. După încheierea manifestaţiilor, Genro a participat la un dineu privat alături de Teddy Goldsmith în luxosul său castel din Siena.

În mod ciudat, finanţatorii grupărilor antiglobalizare manifestă acelaşi dispreţ faţă de statele naţionale ca şi reprezentanţii globalizării, după cum mi-a spus Bernardo, agentul CNI. În acest sens, Paul, fratele şi asociatul lui George Soros, a declarat de mai multe ori că atâta timp cât există structuri statale puternice nu vor exista niciodată garanţii pentru investitorii externi. La rândul său, Terry Goldsmith, care a trăit mai mulţi ani în Mexic, afirma că în viitor ţara se va împărţi în trei regiuni, fiecare urmând să aibă propria monedă, fapt care va transforma Mexicul într-un fel de „entitate subnaţională”. După un timp, în regiunea mexicană Chiapas urma să intre în scenă Armata Zapatistă de Eliberare Naţională (AZEN). Unul dintre oamenii lui Teddy Goldsmith în Mexic, Gustavo Esteva, fost maoist radical, avea să devină consilier oficial al AZEN şi colaborator al revistei *The Ecologist.*

Cei care ţes iţele

George Soros a studiat la prestigioasa Şcoală de Economie din Londra şi, asemenea multora dintre colegii lui, la jumătatea anilor '50 a ajuns în Statele Unite pentru a lucra la bursa de pe Wall Street. Cariera lui a fost marcată de discreţie până în anul 1969, când a înregistrat un succes binecunoscut cu ajutorul speculaţiilor, de pe urma cărora a obţinut beneficii substanţiale. Graţie acestor capitaluri a înfiinţat Quantum Found, companie care operează din paradisul fiscal al Antilelor Olandeze şi care se ocupă cu multiplicarea unor serii de capitaluri speculative. În timp, compania de investiţii a lui Soros avea să

21 International Forum on Globalization (engleză) (n.tr.)

devină una dintre cele mai importante din lume, acţionând mereu sub deviza preferată a celui care a înfiinţat Quantum Found: *„Ceea ce cred speculanţii e mai important decât realitatea economică.*" În prezent, Soros a lăsat funcţionarea companiei în seama directorilor generali, pentru ca el să se concentreze exclusiv asupra operaţiunilor importante.

Inteligentul speculant a devenit cunoscut prin atacurile lansate asupra valutelor diverselor ţări. Iar adevărul este că atunci când Soros strănută, băncile centrale ale lumii răcesc. De exemplu, în luna septembrie a anului 1993, a reuşit să îngenuncheze însăşi Banca Angliei. Potrivit celor mai conservatoare calcule, speculantul a obţinut din această operaţiune câştiguri de 10000 milioane de dolari, sumă pe care în cele din urmă au fost nevoiţi să o achite contribuabilii britanici.

Mulţi agenţi bursieri se întreabă cărui fapt i se datorează „norocul" lui în afaceri speculative. Pentru unii ziarişti independenţi care au investigat activitatea celui mai mare speculant de pe planetă, răspunsul este următorul: Soros reprezintă „omul de paie" al băncii Rothschild pentru derularea celor mai secrete operaţiuni financiare ale acesteia. Ca să ajungem la această concluzie trebuie doar să aruncăm o privire în direcţia celor mai cunoscute personalităţi care figurează ca membri ai Quantum Found. Astfel, Richard Katz este membru al companiei Soros şi preşedinte al Rothschild Italia, societate anonimă cu sediul la Milano, deţinând şi un post în cadrul băncii londoneze N. M. Rothschild & Sons. Alt membru al Quantum Found, Nils O. Taube, este asociat al grupului de investitori londonezi numit St. James Place Capital, dintre ai cărui acţionari majoritari face parte lordul Rothschild.

În mod straniu, unul dintre colaboratorii cei mai apropiaţi ai lui Soros în realizarea atacurilor speculative este Sir James Goldsmith, alt important susţinător al adepţilor antiglobalizare. În conducerea Quantum Found mai întâlnim şi administratori ai câtorva bănci elveţiene private deosebit de discrete, adică instituţii care se ocupă de ascunderea unor averi îndoielnice, ca să nu spunem ilicite.

Ziaristul William Engdahl, autorul cărţii Cine se ascunde în spatele războiului valutar purtat de George Soros?, afirma următoarele, referindu-se la acesta: „Relaţia lui George Soros cu cercurile financiare internaţionale ultrasecrete ale familiei Rothschild nu este o legătură obişnuită şi nici una întâmplătoare. Succesul mai midt decât extraordinar al lui Soros ca speculant pe pieţele financiare cu grad de risc ridicat nu poate fi asemănat pur şi simplu norocului unui jucător. Soros are acces la informaţii care îl fac ceea ce se numeşte un insider, având acces la unul dintre cele mai importante canale de informaţii statale şi informaţii private secrete din lume. De la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, familia Rothschild s-a încăpăţânat să îşi creeze o aură publică de neimplicare. Cu toate acestea, în spatele acestei modestii afişate se

ascunde una dintre cele mai puternice şi încâlcite organizaţii financiare din lume. Clanul Rothschild a risipit sume importante pentru a-şi crea

0 imagine de familie nobilă şi bogată, dar retrasă, ai cărei membri sunt pasionaţi de vinurile franţuzeşti sau se ocupă de asociaţiile de binefacere. Pentru cunoscătorii city-ului londonez, N. M. Rothschild este una dintre cele mai influente persoane ale acelei facţiuni a serviciului secret aparţinând establishment-ului britanic şi având legături cu aripa thatcheriană a partidului Tory[22]. În anii '80, N. M. Rothschild & Sons a câştigat sume enorme din privatizarea companiilor fiscale britanice care valorează mai multe sute de milioane de dolari, măsură luată de către doamna Thatcher. De altfel, banca Rothschild este situată în centrul pieţei mondiale a aurului. Cinci dintre cele mai importante bănci specializate în aur fixează preţid acestuia de două ori pe zi chiar în această bancă. Însă N. M. Rothschild & Sons este implicată şi în câteva dintre cele mai murdare operaţiuni ale serviciilor secrete, cele care pot fi numite arme versus droguri. Datorită contactelor cu persoane aflate în cele mai înalte posturi ale serviciilor secrete din establishment-ul britanic, au reuşit să facă în aşa fel încât în presă să nu apară nimic în legătură cu diferitele complicităţi ale companiei cu una dintre cele mai periculoase reţele ilegale ale serviciului secret: BCCI (Bank of Credit and Commerce International). În realitate, banca Rothschild făcea parte din nucleul central al acestui hăţiş de bănci prin intermediul cărora CIA şi MI6 au spălat banii folosiţi în anii 70 şi '80 pentru finanţarea proiectelor CIA, precum cel al rebelilor din Nicaragua."

Legătura cu intriga financiară din spatele atacului de la I I septembrie

Iniţialele BCCI au putut fi remarcate în cadrul numeroaselor reportaje publicate în presă despre operaţiunile secrete ale CIA. La vremea respectivă, Henry Morgenthau, procurorul aflat în funcţie la New York, a formulat o reclamaţie împotriva băncii. Morgenthau a acuzat BCCI *„de cea mai mare escrocherie bancară din istoria mondială a finanţelor. Pe durata celor 19 ani de existenţă a sa, BCCI a acţionat ca o asociaţie criminală,*." Potrivit ziaristului William Engdahl, enormul hăţiş al BCCI avea legături cu grupul Rothschild. După părerea ziaristului german, personajul-cheie al acestor afaceri era Dr. Alfred Hartman, administrator comercial al filialei elveţiene a BCCI, al Rothschild Bank AG din Zürich şi membru în consiliul director al companiei N. M. Rothschild & Sons.

Iniţialele BCCI au fost de asemenea menţionate în ultima vreme cu referire la atentatele de la 11 septembrie. Aceasta era principala bancă cu care lucra Bin Laden Group, imperiu economic şi de afaceri aparţinând familiei miliardarului terorist Osama Bin Laden. Desigur, aşa cum s-a spus deja de atâtea ori, familia Bin Laden a făcut afaceri importante cu George Bush-tatăl şi de asemenea cu fiul lui, actualul preşedinte al Statelor Unite. În mod surprinzător, unul dintre membrii clanului Bin Laden, Khaled Bin Mahfouz, a

22 Partidul Conservator din Marea Britanie (n.tr.)

făcut afaceri alături de George Bush-fiul, fiind în acelaşi timp şi unul dintre proprietarii BCCI. După dispariţia băncii, Bin Mahfouz a avut rolul de investitor în cadrul societăţii de investiţii Carlyle, din care fac parte foşti preşedinţi şi funcţionari de rang înalt din administraţia nord-americană. În prezent, grupul Carlyle, apărut pentru a suplini într-o oarecare măsură funcţia pe care o îndeplinea BCCI, controlează o bună parte din averea clanului Bin Laden. Având în vedere acest aspect, lista şefilor grupului Carlyle este extrem de surprinzătoare: George Bush-tatăl; John Major – fost prim-ministru britanic, Ferdinand Marcos – fost dictator filipinez, Frank C. Carlucci – fost secretar pentru apărare al Statelor Unite, James A. Baker – fost secretar al statului nord-american etc.

Dacă cele afirmate anterior sunt surprinzătoare, cu atât mai mult uimeşte faptul că unii dintre foştii conducători ai guvernului nordamerican au ştiut că urmau să se producă atentatele din 11 septembrie înainte ca acestea să aibă loc. Cert este faptul că în data de 10 septembrie la bursa de valori nord-americană s-au realizat o serie de operaţiuni referitoare la firmele care aveau să fie cel mai afectate în urma atacului terorist – anumite companii de asigurări, firme cu sediul în turnuri, companii aeriene ale căror avioane au fost sechestrate etc. Aceste operaţiuni speculative, cunoscute sub numele de „opţiuni de vânzare", au adus câştiguri incredibile unui grup de „iniţiaţi", adică unor indivizi care ştiau că a doua zi se va produce un mare atentat. Ziaristul de investigaţii Bruno Cardenosa, autor al cărţii *9-l1. Istoria unei ticăloşii*, lucrare de referinţă legată de conspiraţia care se ascunde în spatele atentatelor din New York, scrie următoarele cu privire la această problemă: „*La început s-a anunţat că tocmai Bin Laden arfifost suspectat de a fi avut suficient cinism pentru a mai şi specula financiar atrocitatea care urma să fie comisă. Dar adevărul era şi mai sinistru. Căutarea celor implicaţi nu a dus la nici un rezultat. Se pare că toate contractele de opţiuni de vânzare au fost efectuate printr-o metodă cu ajutorul căreia entitatea financiară care realiza tranzacţia garanta anonimatul cumpărătorilor şi vânzătorilor. S-a putut dovedi faptul că cea care gestionase mişcările era compania lui Alex Brown, filiala nord-americană a Deutsche Bank, la conducerea căreia se afla de puţin timp Buzzy Krongard\ în prezent numărul trei în CIA. În plus, Alex Brown are legături cu o corporaţie comercială, Carlyle Group, al cărei director executiv este Frank Carlucci, fost secretar de stat pentru apărare şi apropiat al lui Donald Rumsfeld, cel care astăzi ocupă aceeaşi funcţie.*"

Speculant financiar, apărător al drepturilor omului şi creator de sărăcie

Cauzele umanitare şi sociale pe care George Soros le apără contrastează cu metodele prin care a ob ti nu t bani cu ajutorul atacurilor speculative îndreptate împotriva valutelor din diverse tari, fapt care generează sărăcirea cetăţenilor acestora. În 1993, Soros a început atacarea sistemului european de schimb valutar prin intermediul uneia dintre băncile sale: Citicorp, cea mai

mare bancă din Statele Unite. Soros a atacat în special marca germană cu intenţia de a împiedica reunificarea Germaniei, ceea ce a reuşit doar parţial. În anul 1989, când s-a semnat actul de reunificare a Germaniei, un important responsabil al Citicorp a declarat: *„Unitatea germană va fi dezastruoasă pentru interesele noastre. Trebuie să luăm. măsuri menite să provoace o scădere sigură a mărcii germane cu 30%, pentru ca Germania să nu îşi poată reconstrui sectorul estic... „*

Acelaşi celebru speculant financiar a fost, alături de Fondul Monetar Internaţional (FMI), responsabil de aplicarea aşa-numitei „terapii economice de şoc" în Polonia. Soros a recunoscut că avea cunoştinţă despre faptul că punerea în mişcare a acestui plan va pricinui închiderea fabricilor, şomaj şi grave tensiuni sociale. Soros şi colaboratorul lui, economistul de la Harvard, Jeffrey Sachs, au pus în practică aceeaşi „terapie economică" şi în Rusia, cu sprijinul membrilor fostului *establishment* comunist, deveniţi mafioţi, oameni de afaceri şi miliardari, odată cu venirea capitalismului sălbatic. În momentul în care se puneau în mişcare „reformele" lui, Sachs a afirmat că *„dezechilibrele din Rusia vor lua sfârşit doar atunci când milioane de lucrători şi muncitori din sectoarele industriale, obosiţi şi plictisiţi, vor renunţa la activităţile lor obişnuite şi se vor duce să lucreze acolo unde societatea are cu adevărat nevoie de ei*." Rezultatul reformelor economice iniţiate de Sachs şi Soros în Rusia iese la iveală acum: sărăcie, foamete şi injustiţie socială.

Antonio Negri:

Marx în secolul al XXI-lea

Catalogată de mulţi drept noul „Manifest comunist", opera scrisă de intelectualul italian Antonio „Toni" Negri şi de nord-americanul Michael Hardt, intitulată *Imperiul*, reprezintă o lucrare menită să pună bazele ideologice ale reţelei antiglobaliste mondiale. Principala tribună de propagandă a acesteia a fost, fără îndoială, *Le Monde Diplomatique*la care şi Negri a colaborat cu numeroase articole.

În opera Imperiul, editată de prestigioasa universitate nord-americană Harvard, putem citi: „Insistăm să afirmăm că prin construcţia Imperiului se face un pas înainte, în sensul depăşirii oricărei nostalgii legate de structurile de putere care îl precedă şi al respingerii oricărei strategii politice care ar implica revenirea la vechile acorduri, cum ar fi, de exemplu, încercarea de resuscitare a statului naţional ca măsură de protecţie împotriva capitalismului global Susţinem faptul că Imperiul este mai bun, în acelaşi fel în care Marx insista că manifestarea capitalistă este mai bună decât formele sociale şi modurile de producţie care l-au precedat. În acelaşi fel, putem astăzi să vedem că Imperiul se îndepărtează de regimurile crude ale puterii moderne şi măreşte potenţialul de libertate. „

În realitate, putem afirma că tezele autorilor *Imperhdui* le completează perfect pe cele ale lui Samuel Huntington, profesor la Harvard şi creator al

tezei „şocului civilizaţiilor” referitoare la confruntarea inevitabilă care se va produce din ce în ce mai vizibil între Occidentul creştin şi raţional şi Orientul islamic şi iraţional. În mare, Huntington încearcă să justifice războaiele imperiale pe care conducătorii politicii externe a Statelor Unite doresc să le desfăşoare pe întreaga planetă, dar mai ales în Orientul Mijlociu, aşa cum s-a întâmplat deja odată cu războaiele din Afganistan şi Irak. Negri şi Hardt au aceeaşi viziune, însă văzută de această dată din punctul de vedere al stângii, înlocuind noţiunea lui Huntington de „şoc al civilizaţiilor” cu aceea de „şoc al mişcărilor globaliste”, căci trăsătura distinctivă a liderilor antiglobalizare este tocmai aceea că nu sunt împotriva globalizării. În orice caz, sunt împotriva actualului proces de globalizare capitalistă, căruia îi opun o planificare globalistă alternativă, dar ambiguă.

Antonio Negri a intrat în atenţia Forţelor de Securitate italiene în anul 1963, când a pus bazele unei grupări radicale maoiste numite Potere Operario Veneto-Emiliano, transformată în gruparea Autonomia Operaria, din care provin grupările anarhiste cele mai radicale care s-au înfruntat cu poliţia în timpul tulburărilor de la Genova din anul 2001. În 1979, Negri a fost arestat, acuzat fiind că ar fi fost unul dintre ideologii grupării teroriste italiene Brigăzile Roşii precum şi că ar fi fost implicat în asasinarea primului ministru italian Aldo Moro. În timpul investigaţiei acestei crime, judecătorii italieni au ajuns la concluzia că Brigăzile Roşii erau controlate de către serviciile secrete italiene şi nord-americane prin intermediul unei organizaţii oculte structurată sub forma unei loji masonice şi cunoscută sub numele de Propanganda 2 (P-2), din care făceau parte importanţi finanţişti, politicieni, judecători, militari şi şefi ai serviciilor secrete. Nu este momentul acum să ne concentrăm asupra secretelor din spatele afacerilor P-2, care vor reprezenta subiectul altui capitol din această carte, cel dedicat în întregime secretelor terorismului international. >

Este cert faptul că doi dintre procurorii însărcinaţi să investigheze „cazul Moro”, Rosario Priore şi Ferdinando Imposimato, au ajuns, asemenea fostului director al serviciului militar italian de informaţii Fulvio Martini, la concluzia că Negri, fugit în Franţa, unde a locuit până în urmă cu puţin timp, se afla sub protecţia unor forţe internaţionale puternice, cu legături în serviciile secrete occidentale. În prezent există încă multe aspecte neelucidate cu privire la asasinarea lui Aldo Moro, cel care a încercat să înfăptuiască în Italia o serie de reforme economice opuse intereselor Statelor Unite.

În anul 1979, când Negri a fost arestat alături de alţi 150 de membri ai grupării sale Autonomia Operaria, organizaţia a fost dezintegrată în aparenţă, dar în realitate ea s-a ascuns sub umbrela aşa-numitelor „centre sociale”, foarte la modă în rândul mişcării antiglobalizare. Centrele sociale, având o ideologie de stânga, erau frecvent finanţate de către administraţiile municipale italiene, conduse la acea dată de

Partidul Reformării Comuniste (PRC). Luca Casirini, unul dintre conducătorii acestor centre este şi lider al grupării numite Salopetele Albe, care a avut sarcina de a-l escorta pe „subcomandantul” Marcos în marşul său triumfal către Ciudad de México şi care s-au alăturat radicalilor din Blocul Negru în tulburările din Genova. Pe de altă parte, Fausto Bertinotti, unul dintre liderii PRC, s-a aflat în Chiapas în anul 1996, în acelaşi timp în care se punea la cale înfiinţarea unei asociaţii aparţinând Forului Mondial, al cărei scop era să obţină ajutoare din Italia pentru mişcarea zapatistă şi să împartă beneficiile cu centrele sociale.

„Dacă am fi fost sinceri cu privire la politica dusă de guvernul din Liberia, am fi prejudiciat grav interesele SUA... Marile puteri nu resping un partener doar din cauza mirosului urât”

Chester Crocker

Fost secretar adjunct al SUA pe probleme africane

Capitolul 6

Africa: biografia unui genocid

Despre felul în care interesele geopolitice şi economice însângerează un întreg continent.

Cauzele războaielor, foametei şi sărăciei care devastează Africa sunt în marea lor parte necunoscute marelui public În realitate, sursa tuturor acestor calamităţi o constituie dorinţa aprigă a marilor puteri occidentale şi a câtorva companii multinaţionale importante de a pune mâna pe bogatele resurse naturale ale continentului.

Impresia pe care noi, majoritatea occidentalilor, o avem cu privire la Africa se bazează pe ceea ce vedem la televizor. De la ceea ce este numit pe bună dreptate „tembelizor” aflăm cu privire la continentul negru doar informaţii parţiale despre aspecte precum: peisajele incredibile, războaiele, foametea şi multiplele suferinţe care devastează Africa. Imaginile promovează ideea unor africani inculţi, necivilizaţi şi violenţi. Este un lucru obişnuit ca marile canale media să numească războaiele din Africa „războaie etnice”. Nu diferă prea mult nici caracterizarea care li se face uneori în presă liderilor politici ai continentului: fiinţe brutale, asasini, corupţi, hoţi şi analfabeţi. În general, nu se ştie faptul că o bună parte dintre aceşti dictatori şi politicieni corupţi au fost ajutaţi să ajungă la conducere de anumite puteri occidentale, care aveau ca unic ţel protejarea propriilor interese în zonă. Se poate spune acelaşi lucru şi despre războaiele şi asasinatele de acolo. Este la ordinea zilei ca grupurile armate care se înfruntă într-un conflict să fie finanţate şi susţinute de către reprezentanţii diverselor multinaţionale şi ai intereselor economice. În realitate, cauza acestor războaie nu o reprezintă nicidecum conflictele etnice, ci resursele naturale pentru care se luptă anumite companii multinaţionale. Bineînţeles că cei care poartă răspunderea ultimă pentru toate aceste confruntări nu vor şti niciodată pe pielea lor ce înseamnă să suferi, să-ţi fie

violată fiica, să-ţi fie amputat un membru, ei nu vor cunoaşte foametea sau disperarea şi nu vor fi nevoiţi să fugă din propriile case. Dimpotrivă, fiii lor vor studia la cele mai bune universităţi, iar ei, oamenii albi, înstăriţi şi respectaţi, vor duce o viaţă plăcută şi confortabilă. Adevărul este că Africa se află sub semnul unui blestem: imensele sale resurse naturale, pentru care luptă multinaţionalele şi puterile occidentale. În privinţa populaţiei, capii globalizării capitaliste au ajuns la concluzia că aceasta nu este utilă în noua epocă a pieţei globale. Mai exact, africanii nu prezintă interes, ci sunt de prisos. Singura lor valoare constă în faptul că locuiesc deasupra unor importante zăcăminte de minerale, diamante, petrol, gaz etc. Dar de ce să ne mai mirăm, când lucrurile au stat mereu aşa. Puterile coloniale au adus haosul în Africa şi au continuat în aceeaşi manieră până astăzi. Dorim să ne bucurăm de bogăţiile africanilor, condamnându-i să trăiască în cea mai cruntă mizerie, dar adevărul este că nu vrem sub nici o formă ca ei să vină în ţările noastre. Din păcate pentru noi, „invazia" a început deja. Nici legile, nici măsurile politice, nici zidurile înalte nu ajută deloc. Fiinţele umane posedă „urâtul" instinct de a fugi de sărăcie. Nepoţii noştri vor purta nume de familie precum Mudawi, Kabumba sau Hassem. Şi acest lucru nu poate fi împiedicat, cum nu pot fi împiedicate nici toate problemele culturale, sanitare şi sociale pe care le va pricinui. Ne-am făcut-o cu mâna noastră, acum este momentul să gustăm puţin din propriul venin. Suntem „colonizaţi" în mod paşnic. Intre timp, marile puteri occidentale evită problema, întorc privirile, dar continuă să umple Africa de sânge.

Războiul din Africa

În anul 1960, statul Congo îşi câştigă independenţa faţă de Belgia, fosta sa putere colonială. La scurt timp după aceea, preşedintele Joseph Kasavubu şi prim-ministrul Patrice Lumumba au aflat că belgienii nu doreau să lase controlul total în mâinile politicienilor congolezi. Pe de o parte, guvernul belgian era supus la presiuni din partea Statelor Unite, care îşi vedeau ameninţate investiţiile în Congo, mai ales luând în considerare faptul că Lumumba era considerat naţionalist de stânga. Americanii se temeau că statul Congo ar putea să cadă în sfera de influenţă sovietică. Lumumba se încăpăţâna să ceară constant în faţa oricărui for internaţional ieşirea imediată a trupelor belgiene din Congo, conform înţelegerii. Astfel, Lumumba şi guvernul său au început să fie consideraţi de către Statele Unite duşmanii intereselor acestora. În acest sens, William Bürden, ambasadorul american de la Bruxelles (Belgia), a adresat Departamentului de Stat american o telegramă în care se poate citi:,*yAranjăm ultimele detalii ale planurilor noastre cu maximă prudenţă, pornind de la faptul că guvernul lui Lumumba ne ameninţă interesele din Congo, în special şi, din Africa> în general Drept urmare, unul dintre obiectivele principale ale acţiunilor noastre politice şi diplomatice trebuie să fie dărâmarea guvernului Lumumba*... „ Fostul director al CLA, William Colby, i-a spus (potrivit mărturiei lui Stockwell însuşi) următoarele cuvinte *lui John Stockwell, la acea vreme şef al bazei*

congoleze a agenţiei: „Problema care se p unea în Congo era dacă această ţară., care tocmai îşi câştigase independenţa faţă de Belgia, va fi condusă de marionete care apără fostele companii miniere belgiene sau de oameni care se bazează pe sprijinul lui Che Guevara şi pe colaborarea cu Uniunea Sovietică. CIA a găsit un punct de mijloc între aceste două extreme: l-a ajutat pe Joseph Mobutu, la acea vreme membru naţionalist al forţelor congoleze, să devină cea de a treia alternativă

În cele din urmă, pe data de 15 septembrie 1960, Mobutu organizează cu ajutorul CIA o lovitură de stat şi îl debarcă pe Lumumba. Prima acţiune a dictatorului instalat cu ajutorul Statelor Unite a fost aceea de a închide ambasada sovietică şi de a-i expulza din ţară pe toţi diplomaţii URSS. Însă ordinele CLA nu erau încă îndeplinite în totalitate. Având permisiunea preşedintelui Eisenhower, Sidney Gottlieb, director ştiinţific al CIA, a venit în Congo cu o sticluţă de venin pentru a-l anihila definitiv pe Lumumba. Americanii credeau că dacă l-ar fi eliberat pe Lumumba, acesta ar fi denunţat maşinaţiunile americane, obţinând astfel ajutorul unei părţi însemnate a comunităţii internaţionale, astfel încât, după cum bine se ştie, el a fost eliminat.

Stockwell, fostul agent CIA în zonă, confirmă faptul că spionii Statelor Unite au reuşit să se infiltreze peste tot în guvern şi în armată. Potrivit agentului, Mobutu a primit zeci de milioane de dolari din fondurile CIA.

La cinci luni după lovitura de stat, Mobutu a sosit la Washington, unde a fost primit cu toate onorurile de către preşedintele Kennedy. Sângerosul dictator a întreţinut relaţii cu toţi preşedinţii americani pe durata deceniilor în care s-a aflat la putere. Dar cele mai strânse relaţii le-a menţinut cu George Bush-tatăl, fost director al CLA şi cu vicepreşedintele de atunci, Ronald Reagan. Mobutu a fost invitat chiar să petreacă mai multe zile la reşedinţa familiei Bush. Iar, dincolo de toate acestea, rămâne un adevăr de nezdruncinat că ani de zile dictatorul congolez a servit intereselor CLA în războiul din Angola. Guvernul de stânga al Mişcării Populare pentru Eliberarea Angolei (MPEA) se baza pe ajutorul Cubei şi al URSS, în timp ce rebelii Frontului Naţional pentru Eliberarea Angolei (FNEA) şi ai Uniunii Naţionale pentru Independenţa Totală a Angolei (UNITA) erau sprijiniţi de Statele Unite prin intermediul lui Mobutu. Banii CIA ajungeau la dictatorul congolez, care trebuia să îi trimită către UNITA şi FNEA şi să acorde ajutor militar rebelilor. Cu toate acestea, rebelii au început curând să se plângă agenţilor americani că nu primeau banii de la Mobutu. Fapt deloc surprinzător, căci acesta era celebru pentru lăcomia sa, care cerea din ce în ce mai mulţi dolari. Dictatorul a adus ţara africană în pragul haosului, cu „sprijinul" Statelor Unite şi al celorlalte puteri occidentale. Oamenii mureau din cauza foametei şi a bolilor, în timp ce Mobutu şi partizanii lui deveneau unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Conform unui raport confidenţial elaborat de către funcţionari ai Fondului Monetar Internaţional (FMI), scurs în

cele din urmă în presă, Mobutu folosea fondurile furate ţării sale pentru a cumpăra loialitatea politicienilor occidentali, inclusiv a primului-ministru belgian.

Potrivit unor studii, Mobutu şi-a însuşit aproape 50% din fondurile bugetare ale guvernului. În anul 1992, când dictatorul abandonase deja puterea, Statele Unite au iniţiat o investigaţie referitoare la conturile lui. Activele sale financiare se apropiau de 5000 milioane de dolari, fară a lua în calcul proprietăţile, hotelurile şi companiile sale din întreaga lume. În plus, se cunoaşte faptul că Mobutu deţine conturi bancare în multe dintre paradisurile fiscale pe numele câtorva oameni de paie, astfel încât aceste conturi nu vor fi probabil niciodată identificate. În ciuda tuturor acestor aspecte, nici Statele Unite şi nici vreun alt guvern occidental nu au început o anchetă serioasă cu privire la originea banilor lui Mobutu. De asemenea, nici un guvern nu a iniţiat vreo măsură în vederea îngheţării conturilor sale bancare.

După cum am menţionat mai devreme, în Angola sovieticii şi americanii sprijineau cele două grupări care se înfruntau în război. Totuşi, în anul 1976, Congresul SUA a interzis guvernului să mai continue finanţarea FNEA. La rândul său, MPEA, aflată la putere cu sprijinul Uniunii Sovietice, a finanţat şi înarmat numeroase grupuri cu intenţia de a-l da jos de la putere pe Mobutu, dictatorul susţinut de

Statele Unite. În anul 1985, Ronald Reagan şi Partidul Republican au convins Congresul sa revoce amendamentul prin care se interzicea acordarea de ajutor direct, din partea Statelor Unite, rebelilor FNEA. Senatorul republican Bill Symms a declarat în Congres că Angola reprezenta *„un loc în care putem învinge., putem obţine o victorie psihologică, care îi va întări pe oamenii liberi din întreaga lume”*

Partizanii războiului din Angola, instigaţi de cele două superputeri din acea perioadă, s-au dovedit deosebit de sângeroşi. În perioada 198l-l988, au murit din cauza confruntărilor aproape 500000 de angolezi, dintre care aproape 330000 erau copii. Minele antipersonal au ucis alte aproape 40000 de persoane. Pierderile financiare ale ţării din această perioadă s-au ridicat la 40000 milioane de dolari, iar valoarea totală a infrastructurii distruse s-a cifrat la aproape 22000 milioane de dolari.

În anul 1992 au avut loc alegeri în Angola, însă războiul a continuat. După căderea URSS şi sfârşitul Războiului Rece, nimeni nu mai părea interesat de ceea ce se întâmpla în Angola. Războiul continua, deoarece ambele grupări încercau să obţină controlul asupra comerţului cu diamante şi asupra industriei petroliere, deşi ele nu mai beneficiau de sprijinul de altădată. În cele din urmă, după moartea lui Jonas Savimbi, liderul UNITA, au fost semnate acorduri de pace, iar în prezent se pare că Angola se îndreaptă către un viitor mai promiţător. În orice caz, ţara nu se mai află într-un război continuu, deşi efectele acestuia se vor mai simţi încă zeci de ani.

În Liberia, Statele LTnite au sprijinit regimul sângerosului dictator numit Samuel Doe. Liberia era importantă pentru Statele Unite datorită instalaţiilor strategice pe care americanii le menţineau în ţara africană. De exemplu, informaţiile diplomatice şi de spionaj provenite din multe ţări ale Africii erau transmise către Washington de la o staţie de comunicaţii situată în împrejurimile oraşului Monrovia, capitala Liberiei. În plus, avioanele americane care transportau arme destinate UNITA făceau escală pe aeroportul liberian Robertsfield pentru alimentarea cu combustibil înainte de a ateriza în sudul statului Congo, de unde trimiteau armele către rebelii angolezi.

Doe avea obiceiul de a fura tot ce putea, continuând practica multor dictatori africani sprijiniţi de către URSS sau Statele Unite. Herman Cohen, *secretar de stat adjunct pe probleme africane în timpul mandatului lui Bush-tatăl, a afirmat:* „Doe era un conducător cu care trebuia să lucrăm. Nu îl consideram un monstru de necontrolat... era un om care credea că Statele Unite aveau dreptate şi URSS nu.”

Thomas Quiwonkpa, şeful Statului Major al Forţelor Armate din Liberia, a încercat să dea o lovitură de stat împotriva lui Doe, dar, în cele din urmă, a fost capturat, torturat, castrat, mutilat, iar trupele victorioase ale lui Doe i-au devorat public părţi ale corpului. Apoi, aproximativ 3000 de civili care sărbătoreau pe străzile oraşului Monrovia ceea ce ei considerau că a fost o lovitură de stat reuşită, au fost torturaţi şi executaţi.

În Somalia, războiul rece s-a desfăşurat pe fundalul repetatelor perioade de foamete care pustiau ţara la intervale regulate. La trei ani după ce Mohamed Siad Barre a preluat puterea printr-o lovitură de stat în anul 1969, Somalia a suferit cea mai severă secetă din istoria sa. Taberele pentru ajutor alimentar au ajuns să adăpostească 250000 de persoane. URSS a fost prima care a oferit ajutor, în schimbul căruia au sosit în ţară peste 6000 de consilieri militari şi agenţi KGB. Observând cursul evenimentelor, Statele Unite au decis să trimită milioane de dolari sub formă de ajutoare, cu scopul de a-l atrage de partea lor pe dictatorul Barre. Rezultatul presiunilor URSS şi ale Statelor Unite a constat în înfiinţarea a numeroase grupuri armate, conduse de nişte „căpetenii” militare care intenţionau să ocupe teritorii strategice spre gloria „protectorilor” occidentali. Această situaţie complicată ia sfârşit în luna iunie a anului 1993, când Statele Unite hotărăsc să invadeze Somalia. În realitate, era vorba despre o demonstraţie de forţă din partea noii ordini mondiale pe punctul de a se instaura. Potrivit ziariştilor care se aflau în zonă, americanii au invadat o ţară care practic încetase să existe. Nu era nici urmă de armată care să li se opună. Elicopterele, avioanele, navele şi restul maşinăriei de război nord-americane reprezentau doar o „paradă de modă” pentru reţele de televiziune internaţionale. Somalia avea neapărată nevoie de un proces de pace şi de alimente, dar a primit doar bombe. Odată terminată demonstraţia, Somalia a rămas iarăşi pradă haosului şi barbariei.

Aşa se scrie istoria Africii în timpul războiului rece. Cele relatate mai sus reprezintă doar câteva exemple ale faptului că fosta URSS şi Statele Unite sunt responsabile de situaţia actuală de pe continent. O situaţie despre care trebuie precizat că nu s-a schimbat prea mult de atunci. Singura diferenţă constă în faptul că acum puterile care luptă pentru a obţine controlul asupra resurselor din Africa sunt Franţa şi, bineînţeles, Statele Unite.

Noii imperialişti

În anii '90, Mobutu a pierdut sprijinul SUA, situaţie de care companiile multinaţionale franceze au profitat pentru a se apropia de dictator. După câţiva ani, compania petrolieră franceză Elf Aquitane a obţinut controlul asupra unei părţi însemnate a resurselor petroliere din Congo, cumpărându-l pe Mobutu şi mare parte din elita politică a ţării. Pe lângă petrol, ţara africană mai deţinea şi importante zăcăminte de cupru, cobalt, zinc, argint, diamante, uraniu, cadmiu şi columbită-tantalină (coltan)[23], unul dintre mineralele cele mai cerute de industriile occidentale. Coltanul, ale cărui zăcăminte se găsesc în estul ţării, este o substanţă indispensabilă pentru producerea rachetelor balistice, a telefoanelor mobile, a armelor „inteligente", a rachetelor spaţiale şi a jucăriilor electronice. 80% din rezervele mondiale de coltan se află în Congo. De exemplu, în anul 1996, lipsa acestui mineral a determinat compania japoneză multinaţională Sony să amâne lansarea celui mai bun produs al său: *Play Station-2.*

De la mijlocul anilor '90, armatele din Rwanda şi Uganda, înarmate, instruite şi finanţate de către Statele Unite, au început un război sângeros împotriva statului Congo pentru a obţine controlul asupra rezervelor sale de coltan. În cele din urmă, Uganda şi Rwanda au invadat regiunea congoleză Kivu, unde se aflau rezervele şi au pus mâna pe preţioasa pradă de război, spre satisfacţia celor care îi protejau, adică Statele Unite, şi spre nemulţumirea Franţei şi a multinaţionalelor sale, care sprijineau armata congoleză. Un milion de persoane au pierit în înfruntările destinate „cuceririi" preţiosului mineral. În prezent, în regiunea Kivu toţi locuitorii trudesc pentru a aduna noua „mană". Copii şi adulţi muncesc în regim de sclavie în mine de suprafaţă. Coaliţia Congoleză pentru Democraţie (CCD), gherila creată de Rwanda pentru a controla regiunea şi a proteja exploatările de coltan, a reprimat cu o mână de fier orice tentativă de a schimba situaţia.

Într-un raport ONU semnat de Kofi Annan, cu privire la situaţia din regiunea Kivu, se recomandă adoptarea de sancţiuni fată de companiile şi ţările implicate în ceea ce se numeşte „jaful din Congo". Cu toate acestea, nu s-a făcut nimic pentru schimbarea situaţiei. Multinaţionalele din domeniul telefoniei, precum Nokia şi Motorola, afirmă că trebuie să aibă încredere în „furnizorii" lor, care le spun că mineralul pe care îl cumpără nu provine din Congo. Acest lucru nu este adevărat. Ziaristul Ramon Lobo a luat legătura cu

23 Coltan este denumirea colocvială folosită în Africa pentru columbita-tantalină; coltanul este un mineral greu de culoare neagră (n.tr.)

Jesus Martinez-Frias, geolog la Centrul Superior de Cercetări Ştiinţifice (CSIC)[24], care i-a confirmat că „*există criterii care ţin de mineralogie şi de isotopie care pot ajuta la identificarea originii exacte a zăcămintelor*;" Lobo a consultat şi altă sursă din CSIC, a cărei declaraţie a fost chiar mai tranşantă: „ *Cei care afirmă că este imposibil de ştiut dacă metalul coltan provine din Congo mint"*

În respectivul raport elaborat de ONU sunt identificate bănci, companii aeriene şi industriale care profită de pe urma vânzării ilegale de coltan provenit din Congo. La rândul său, cotidianul *Le Monde* a dezvăluit în anul 1996 că o zonă de aproximativ 83 000 kilometri pătraţi situată în regiunea congoleză controlată de Uganda şi Rwanda fusese concesionată de curând unei companii americane din al cărui consiliu de administraţie făceau parte un fost preşedinte al Statelor Unite şi un fost preşedinte al Canadei. Din surse bine informate, presa a aflat că aceştia erau George Bush şi Brian Mulroney. În acel moment, ambii făceau parte din consiliul de administraţie al Barrick Gold, conglomerat minier cu sediul în Toronto (Canada), a treia companie de extracţie a aurului din lume. În data de 29 noiembrie 1996, purtătorul de cuvânt al Barrick Gold a confirmat că societatea obţinuse drepturile de exploatare a materiilor prime din Congo.

În cele din urmă, în 1997, Mobutu a fost învins de armatele Ugandei şi Rwandei, care l-au pus în fruntea ţării pe aliatul lor, Laurent Kabila. Noul preşedinte şi guvernul său au oferit imediat concesionări miniere mai multor companii americane, britanice, sud-africane şi canadiene, în dauna multinaţionalelor franceze. În cadrul uneia dintre aceste companii miniere instalate în Congo, American Mineral Fields, acţionar era George Bush-tatăl.

Intr-un raport elaborat de Fondul Monetar Internaţional (FMI) se spune că destinaţia miilor de milioane de dolari pe care industria petrolului din Angola îi generează anual, începând din 1996, este necunoscută. În timpul acesta, unul din cinci copii moare înainte de a împlini vârsta de cinci ani. În respectivul raport sunt trasate liniile directoare ale scandalului cunoscut sub denumirea de,Angolagate", în care sunt implicate numeroase companii multinaţionale franceze din domeniul petrolului. „Angolagate" a făcut publice eforturile guvernărilor Mitterrand şi Chirac de a detrona Statele Unite de pe primul loc în domeniul exploatării petroliere din Angola. Negocierea a avut loc în momentele în care armata angoleză se afla într-o situaţie dificilă în faţa trupelor rebele ale UNITA, sprijinite de către Statele Unite. Franţa a aprovizionat guvernul cu arme în schimbul unor concesiuni petroliere.

Altă ţară africană în care Franţa are importante interese este Congo-Brazzaville – a nu se confunda cu Republica Democrată Congo. Franţa l-a sprijinit pe Denis Sassou Nguesso în revolta militară împotriva lui Pascal Lissouba, preşedintele ales în mod democratic. După un crud război civil ce a durat peste patru luni, Sassou a pus mâna pe putere. Se pare că la Paris s-a

24 CSIC Centro Superior de Investigaciones Cientificas (spaniolă) (n.tr.)

tras un semnal de alarmă atunci când serviciul secret francez a aflat că preşedintele Lissouba negociase în secret primirea unei plăţi anticipate pentru materie primă din partea companiei nord-americane Occidental Petroleum

Corp. Lissouba a primit o mare sumă de bani, în schimbul căreia a acordat Occidental Petroleum drepturile privind rezervele de petrol ale ţării. Acest fapt a dus la o puternică presiune diplomatică franceză care l-a obligat pe Lissouba să anuleze acordul cu compania petrolieră americană. Diferite surse diplomatice semnalează faptul că în urma acestei neînţelegeri compania petrolieră franceză Elf a început o campanie împotriva lui Lissouba, care a condus la răsturnarea lui. Franţa dorea să evite cu orice preţ ca situaţia să se repete şi în Algeria. Războiul algerian, prin care ţara s-a eliberat de sub ocupaţia Franţei, fosta putere colonială, a devenit unul dintre cele mai sângeroase şi brutale războaie din Africa. Timp de aproape un deceniu, Franţa a încercat să îşi protejeze zăcămintele de petrol din Algeria, care fuseseră exploatate exclusiv de către companiile franceze până în anul 1968, când acestea au fost naţionalizate.

Franţa este responsabilă şi de masacrele care au avut loc în Camerun în perioada 1952-l957. Rebelii Armatei de Eliberare a Camerunului (ANLK), care luptau pentru naţionalizarea intereselor occidentale din ţară, în majoritate franceze, au fost literalmente masacraţi, asemenea altor mii de cetăteni nevinovaţi. Potrivit fos-

>7 y y

tului pilot francez Max Bardet, care a participat la războiul din Camerun, trupele franceze au folosit napalm pentru a anihila aşezări întregi: *„au ucis între 300000 şi 400000 de persoane; un genocid în toată regula*

Franţa a purtat numeroase campanii militare în.Africa de-a lungul ultimilor cincizeci de ani. În perioada 1964-l990 Franţa a intervenit în Gabon pentru a-i menţine în funcţie pe preşedinţii care le erau aliaţi; între 1968 şi 1986 a impus mai mulţi dictatori în Ciad; în anul 1962, trupele franceze l-au susţinut pe preşedintele senegalez Leopold Sedar Senghor etc.

În Coasta de Fildeş, dictatorul Houphouët-Boigny a fost protejat până la moartea sa de Franţa, fosta putere colonială. Boigny fost parlamentar francez înainte ca ţara lui să devină independentă, a profitat de anii de guvernare pentru a se îmbogăţi cu neruşinare, lăsându-şi ţara în sărăcie. În 1993, după moartea sa, au apărut partide noi care au preluat frâiele statului Coasta de Fildeş. În decembrie 1999, fostul şef al Statului Major dădea o lovitură de stat şi punea mâna pe putere. În anul 2000 s-au desfăşurat alegeri, marcate de nereguli şi violenţe, iar Laurent Gbagbo, omul de încredere al Partidului Socialist Francez în ţară, a ajuns la putere. După o scurtă perioadă are loc o altă revoltă militară, moment în care Gbagbo a cerut public intervenţia armatei franceze pentru a face faţă răzvrătiţilor. Profitând de situaţia de haos creată în ţară, Statele Unite au folosit prilejul şi au trimis trupe în capitala statului Coasta

de Fildeş, justificându-şi intervenţia prin incapacitatea Franţei de a impune ordinea. În cele din urmă, trupele americane au creat o bază militară în capitală, în care au fost debarcate toate echipamentele lor. Ca răspuns la mutarea americanilor, francezii au trimis armatei preşedintelui Gbagbo trupe, arme şi muniţii, pentru a împiedica victoria răzvrătiţilor. Mai multe surse confirmă faptul că încercarea de lovitură de stat a fost pregătită şi finanţată de diferite companii multinaţionale franceze, care vedeau cum companiile britanice şi nord-americane sunt pe punctul de a pune încet, dar sigur, mâna pe „prada de război". Totuşi, înainte de sosirea trupelor americane, guvernul francez s-a văzut obligat să îl menţină la putere pe Gbagbo, care solicita intervenţia trupelor americane, dacă Franţa nu facea nimic pentru a împiedica lovitura.

Trebuie să adăugăm la toate acestea faptul că statul Coasta de Fildeş are o speranţă de viaţă de sub 47 de ani; rata analfabetismului este de 46% în rândul bărbaţilor şi de 63% în cel al femeilor, iar mortalitatea infantilă se apropie de 9%.

Adevărul cu privire la masacrele din Rwanda

Concurenţa dintre Franţa şi Statele Unite pentru obţinerea controlului în Africa s-a manifestat în cea mai dramatică formă odată cu genocidul rwandez. Aproximativ un milion de persoane au fost asasinate în acele zile nefaste ale anului 1994.

Rwanda era condusă atunci de preşedintele Juvenal Habyarimana, membru al majorităţii hutu[25] care îşi etala puterea. Membrii celeilalte etnii din Rwanda, tutsi, erau supuşi în mod obişnuit ostracizării şi violenţelor din partea forţelor guvernamentale. Din această cauză, liderii tutsi au creat o armată rebelă cunoscută sub numele de Forţele Patriotice din Rwanda (FPR). Guvernul lui Habyarimana era un aliat fidel al Franţei, tară din partea căreia primea arme, bani şi instruirea militară pentru soldaţi. FPR, neavând altă variantă, se baza pe bunăvoinţa Washingtonului.

Genocidul rwandez a început în data de 6 aprilie 1994, când avionul cu care călătorea Habyarimana împreună cu preşedintele statului Burundi a fost doborât de două rachete în apropierea aeroportului Kigali. Cert este că nici până astăzi nu se cunoaşte autorul atentatului, deşi investigaţiile desfăşurate de către un judecător francez la solicitarea familiilor celor trei piloţi francezi ucişi în atentat au condus la ideea că soldaţii FPR au lansat rachetele. În anul 2000 au apărut documente relevante pentru clarificarea cazului. Cu câteva zile înainte de producerea dramaticului eveniment, avionul asupra căruia a avut loc atentatul a aterizat pe aeroportul din Geneva pentru efectuarea unor reparaţii de rutină. Cu acest aparat călătoreau

mai mulţi colonei din armata statului Burundi, tară condusă de că-, [7] »

25 Hutu este un grup etnic din Africa Centrală (n.tr.)

tre etnia tutsi şi care menţinea relaţii strânse cu FPR. Unul dintre aceşti militari din Burundi a fost arestat de către autorităţile franceze pe când încerca să traverseze frontiera, fiindu-i confiscate mai multe documente. Conţinutul notelor respective confirma faptul că FPR, condusă de etnicul tutsi Paul Kagame, plănuia un atentat împotriva avionului prezidenţial la Kigali.

Totuşi, cu mult înainte de atentatul care a dezlănţuit masacrul, mai precis în data de 11 ianuarie 1994, generalul canadian Romeo Dallaire, responsabilul şef al contingentului Căştilor Albastre aflate în Rwanda sub egida ONU, a trimis un fax Departamentului pentru Operaţiuni de Pace din cadrul Cartierului General al ONU din New York. În acesta se făcea cunoscut faptul că, potrivit informatorilor, în ţară se pregătea un mare genocid. El solicita întăriri şi cerea permisiunea de a desfăşură planuri preventive pentru evitarea masacrului. Răspunsul ONU a venit în aceeaşi zi: i se interzicea să intervină. În ziua în care a sărit în aer avionul ce îl transporta pe preşedintele Habyarimana, câţiva extremişti hutu din guvern au torturat şi asasinat zece militari belgieni ai Forţelor de Pace din cadrul Naţiunilor Unite. O săptămână mai târziu, generalul Dallaire insista spunând că doar cu un contingent de 5000 de oameni şi printr-un ordin clar putea fi evitat masacrul care se apropia. Cu toate acestea, ONU a cerut în continuare ca nimeni să nu intervină. În prezent, Dallaire, ieşit la pensie şi marcat profund de întâmplările trăite în Rwanda, afirmă că dintr-un motiv necunoscut lui, puterile occidentale au hotărât să permită producerea genocidului. Dallaire arată direct spre guvernul francez: „(militarii francezi) *erau prezenţi în cartierul general* (din Rwanda). *Ştiau ce se întâmpla în rândurile structurilor militare, Erau perfect informaţi că se punea la cale ceva care putea duce la masacre masive*Fostul general canadian afirmă de asemenea că „*Franţa i-a protejat pe cei responsabili de genocid”* într-adevăr, după ce miliţiile proguvernamentale hutu au asasinat pe durata mai multor zile aproape un milion de etnici tutsi şi etnici hutu moderaţi, armata franceză a pus în mişcare aşa-numita „Operaţiune Turquoise”. Teoretic, era vorba despre un culoar umanitar pentru scoaterea din ţară a compatrioţilor lor, dar practic aceasta nu era nimic altceva decât o operaţiune militară destinată protecţiei celor responsabili de masacru, care întreţineau relaţii comerciale şi militare foarte apropiate cu Franţa.

Totuşi, guvernul francez nu a fost singurul care avea cunoştinţă de cele ce se pregăteau. Recent, au ieşit la lumină în Statele Unite câteva rapoarte militare care indică faptul că în anul 1994 guvernul american cunoştea riscul producerii unui genocid în Rwanda; astfel, SUA a insistat în ciuda acestui fapt în favoarea retragerii Forţelor de Pace ONU. De aceea, într-un memorandum al Pentagonului se solicita evitarea utilizării termenului genocid pentru descrierea a ceea ce se întâmpla în Rwanda, deoarece termenul ar fi obligat Statele Unite să intervină în conformitate cu cele stipulate în Tratatul referitor la genocid, semnat în anul 1948.

Toate cele spuse anterior trimit la faptul ca generalul Dai lai re a primit ordinul de a nu acţiona, deoarece nici Franţa şi nici Statele Unite, cele două puteri care se înfruntau pentru controlul asupra Rwandei, nu doreau această intervenţie. Ambele doreau să aibă loc genocidul, dar din motive diferite. Franţa se gândea probabil că, dacă etnicii hutu scăpau de duşmanii lor, forţelor aflate la conducerea Rwandei (sprijinite de Franţa) le-ar fi fost uşor să îi învingă pe rebelii FPR, susţinuţi de Statele Unite. Dimpotrivă, strategii americani se gândeau probabil că masacrele ar declanşa o reacţie mondială de respingere a guvernului din Rwanda, ceea ce ar face ca rebelii FPR să ajungă la putere. Aşa s-a şi întâmplat, americanii au avut dreptate, iar francezii s-au înşelat, numai că acest joc de şah al celor două puteri i-a costat viaţa pe aproape un milion de rwandezi.

Odată dezlănţuit genocidul şi în ciuda faptului că există un embargo decretat de ONU cu privire la armament, pe data de 1 mai 1994, Franţa şi o firmă britanică au trimis pe aeroportul Goma din Zair arme destinate armatei criminale din Rwanda. Odată cu ocuparea de către rebelii FPR a capitalei Rwandei, Kigali, autorităţile rwandeze aflate deja în exil, au instalat la Goma, cu ajutorul armatei franceze, un sediu al Băncii Naţionale din Rwanda. Aceasta a efectuat plăţi pentru cumpărarea de arme.

După instalarea ca şef al guvernului din Rwanda, Paul Kagame, liderul FPR, a început să îi masacreze pe membrii etniei hutu rămaşi încă în ţară, aşa cum făcuseră în trecut etnicii hutu cu cei tutsi. Zeci de mii de hutu au reuşit să fugă în Zair, unde au fost capturaţi şi asasinaţi de către trupele lui Kagame, de fiecare dată cu aprobarea Statelor Unite, al căror guvern a făcut tot felul de presiuni asupra ONU pentru ca acest organism să excludă cuvântul genocid din rapoartele sale referitoare la Zair. Mai mult, Statele Unite pretind ca investigaţiile cu privire la masacrele de care este acuzat guvernul Rwandei să fie conduse chiar de guvernul acestei ţări. Este ca şi cum un judecător i-ar da posibilitatea asasinului să se judece el însuşi: evident că ar obţine achitarea.

Un plan de genocid împotriva Africii?

Unii istorici şi investigatori văd în toate acestea mai mult decât un joc de interese al marilor puteri în Africa. Ei afirmă că există un plan de genocid împotriva Africii, pus la punct în cele mai mici detalii încă din anii '70 de către reprezentanţii marilor interese financiare. Scopul acestui plan ar fi ca africanii să nu mai poată niciodată să deţină controlul asupra propriilor resurse naturale.

Pista principală cu privire la existenţa acestei conspiraţii ne-o oferă un memorandum redactat în anul 1971 de către secretarul de stat al SUA, Henry Kissinger, împreună cu consilierii săi. Sub titlul de National Security Study Memorandum 200, putem citi „perle” precum „depopularea ar trebui sa fie prioritatea absolută a politicii Statelor Unite în privinţa Lumii a Treia.” Conform respectivului raport, depopularea ar fi „un subiect foarte important pentru securitatea naţională a acestei ţări (Statele Unite)”, a cărei economie „va avea

nevoie de cantităţi importante şi din ce în ce mai mari de minerale din exterior, mai ales din ţările mai puţin dezvoltate.”

În mod ciudat, în iunie 1969, Pentagonul a formulat o cerere adresată Congresului pentru a primi, printr-o rectificare bugetară importantă, fonduri în vederea creării unui virus cu caracteristici surprinzător de asemănătoare celor ale virusului SIDA. Noua boală urma să fie rezistentă la terapia imunologică, iar virusul urma să se dezvolte într-o perioadă cuprinsă între 5 şi 10 ani. Este şi mai ciudat că primul caz de SIDA apare 10 ani mai târziu.

La numai o lună după această cerere ciudată adresată Congresului, un comitet al Partidului Republican, specializat în problematica „demografică şi privind rezervele Terrei”, condus de către George Bush-tatăl, trăgea semnalul de alarmă referitor la creşterea demografică din Lumea a Treia, cerând răspunsuri concrete din partea guvernului american în direcţia reducerii acestei creşteri. Descrierea calamităţilor care se anunţau în Lumea a Treia, împotriva intereselor Statelor Unite dacă populaţia continua să crească, a făcut administraţia Nixon să îşi restructureze proiectele de cooperare pe care le avea atunci cu ţările subdezvoltate, punând în mâna lui Kissinger politica Statelor Unite faţă de aceste ţări. „Bunul” Kissinger, implicat încă de la începuturile carierei sale politice în tot felul de afaceri murdare şi operaţiuni sub acoperire, a pus imediat NASA la treabă. Misiunea agenţiei spaţiale era aceea de a inspecta bazinele hidrografice şi de a face studii agronomice în Africa subsahariană.

Este mai mult decât surprinzător, după cum au confirmat anumiţi ziarişti, faptul că aceeaşi oameni de ştiinţă, care mai târziu au lucrat la Institutul Naţional pentru Cancer (INC)[26] cu Robert Gallo, descoperitorul virusului SIDA, desfaşuraseră activităţi în Africa ca angajaţi ai armatei Statelor Unite şi ai Organizaţiei pentru Sprijin Umanitar Extern din această ţară. Aceeaşi organizaţie a desfăşurat masive campanii de vaccinare în douăzeci şi una de ţări africane. După cum a afirmat doctorul Leonard Horowitz într-o conferinţă ţinută la cel de-al IX-lea Congres Internaţional SIDA, care a avut loc în luna iunie a anului 1996, aceste campanii de vaccinare au reprezentat în fapt un plan secret al Statelor Unite pentru răspândirea SIDA în Africa. În comunicarea sa controversată intitulată *Legăturile lui Kissinger cu CIA, originile SIDA şi ebola*, Horowitz a susţinut teoria originilor artificiale ale bolii, lucru pe care îl afirmă şi alţi medici, precum John Seale sau Robert Strecker, care sunt de părere că virusul SIDA este o combinaţie între doi viruşi cunoscuţi deja: VISNA, care afectează anumite animale, dar nu şi omul, şi HTLV-l, cel care provoacă un tip de leucemie virală. Conform acestor cercetători, codul genetic al virusului SIDA şi cel al VISNA coincid într-un procent de 97%, iar restul de 3% se găseşte în genomul HTLV-l.

---

26 NCI – National Cancer Institute (engleză) (n.tr.)

Andreas Faber-Kaiser, ziarist de investigaţie spaniol care nu se mai află printre cei vii, a avut acces la un raport confidenţial al serviciilor secrete spaniole, care sugera deja din anul 1987 ideea originii artificiale a SIDA. Potrivit lui Kaiser, în respectivul raport se putea citi: *„Profesorul Jacob Segal, de la Universitatea din Berlinul de Est, face referire la un fapt petrecut probabil în laboratoarele din Fort Detrick* (Maryland) unde s-au făcut diferite experimente genetice. Doctorul Segal a redactat un raport de treizeci de pagini referitor la convingerea sa că virusul SIDA este de origine artificială. În document se afirmă că retrovirusul HIV (virusul SIDA), creat la Fort Detrick, este o combinaţie între virusul MAEDI – VISNA, provenit de la oi, şi virusul uman al leucemiei (HTLV-l). Este foarte probabil, adaugă doctorul Segal, ca oamenii de ştiinţă să nu fi fost conştienţi de teribilul produs pe care l-au creat. Doctorului Segal i se pare amuzantă şi greu de crezut teoria maimuţei verzi şi o consideră nimic altceva decât o explicaţie paravan, inventată chiar de către americani."

Publicaţia dcdicată activităţii serviciilor de informaţii secrete EIR a avut ocazia în anul 1981 să ia un interviu şefului serviciului pentru America Latină al Biroului pentru Probleme Demografice din cadrul Departamentului de Stat al Statelor Unite, Thomas Ferguson, care a lăsat să se înţeleagă că politicile privind depopularea erau prioritare pentru Departamentul de Stat. El a afirmat textual că „odată ce populaţia scapă de sub orice control, se impune necesitatea ca un guvern autoritar, chiar de tip fascist, să o reducă... În El Salvador nu există spaţiu pentru atât de mulţi oameni. Gândiţi-vă şi la Vietnam. Am studiat tema. Acea regiune era şi ea suprapopulată şi ridica o problemă. Am crezut că războiul ar putea face să scadă indicii de creştere, dar ne-am înşelat. Pentru a reduce rapid şi în mod real populaţia, ar fi necesar ca toţi bărbaţii să fie mobilizaţi în luptă şi să fie ucis un număr mare de femei aflate U vârsta procreării. Atâta timp cât există un număr suficient de mare de femei aflate la vârsta procreării, va exista această problemă. În El Salvator sunt ucişi destul de puţini bărbaţi şi nu îndeajuns de multe femei încât acest lucru să influenţeze populaţia. Mijlocul cel mai rapid de reducere a populaţiei îl reprezintă foametea, precum în Africa, sau boala, de pildă ciuma neagră. O posibilitate ar fi în El Salvador ca războiul să ducă la dezorganizare în distribuirea alimentelor. Atunci, populaţia ar slăbi şi ar exista boli şi lipsuri. În acest moment, s-ar putea crea o tendinţă de scădere rapidă a indicilor demogmfici. Altfel, oamenii se reproduc precum animalele

Indiferent dacă guvernul Statelor Unite a dezvoltat sau nu virusul SIDA pentru a nimici populaţia africană, realitatea este că au fost confirmate o serie de experimente legate de războiul chimic şi biologic, experimente desfăşurate inclusiv asupra populaţiei americane. În anul 1950, marina Statelor Unite a împrăştiat un nor de bacterii deasupra oraşului San Francisco, simulând un atac inamic. Mai mulţi cetăţeni s-au îmbolnăvit de pneumonie. După cinci ani, Departamentul pentru Război Chimic şi Biologic al CIA împrăştie virusul de tuse

convulsivă în golful Tampa (Florida), iar rezultatul îl reprezintă doi morţi. În aceeaşi perioadă, CIA şi alte agenţii au început să facă experimente privind efectele radiaţiilor asupra oamenilor. În acest scop, au fost folosiţi fară consimţământul lor şcolari, deţinuţi şi pacienţi din spitale. După descoperirea de către presă a acestui experiment macabru, s-a creat o comisie de investigare în Congres, iar preşedintele de atunci Bill Clinton a fost nevoit să ceară public scuze victimelor. La acea vreme Departamentul pentru Apărare al Statelor Unite a recunoscut în faţa Congresului că în momentul respectiv avea în lucru 127 de programe de cercetare legate de războiul biologic.

În ciuda tuturor celor relatate mai sus, factorul principal care împiedică dezvoltarea ţărilor africane îl reprezintă datoria lor externă. După ce secole de-a rândul Occidentul a prădat Africa de resursele sale naturale, naţiunile continentului s-au văzut nevoite să ceară împrumuturi din partea ţărilor bogate. Aceste împrumuturi au sosit, dar cu nişte dobânzi enorme, fapt pentru care ţările africane s-au trezit cu o datorie pe care nu o vor putea plăti niciodată. În realitate, ele au plătit-o deja de cel puţin cinci ori, dar cum dobânzile sunt exagerate, datoria continuă să se acumuleze. Există câteva naţiuni africane care folosesc două treimi din bugetele lor anuale pentru a face faţă datoriei. Aflate în faţa imposibilităţii de a-şi plăti creditorii occidentali, ele se văd obligate să vândă companiilor multinaţionale occidentale, la preţuri de sold, zăcămintele minerale sau petrolifere, şi, chiar mai mult, să îşi privatizeze toate companiile publice, care ajung în mâinile reprezentanţilor marilor interese oligarhice.

În ciuda criticilor venite din partea Vaticanului, a unei puzderii de organizaţii civile sau a preşedinţilor unor ţări precum Ethiopia sau Zimbabwe, nimic nu pare că se va schimba în viitorul apropiat.

„Săracii nu au avioane, nici vapoare, nici piste de aterizare. Traficul internaţional de droguri necesită avioane de marja şi piste de aterizare> atât în ţara de origine, cât şi în cea de destinaţie, reţele de contacte, mari sume de bani pentru realizarea investiţiilor; mecanisme de spălare a banilor etc. „

Malcolm X

Apărător al drepturilor comunităţii de culoare din Statele Unite

Capitolul 7

Traficul de droguri S.A.

Despre felul în care funcţionează afacerea traficului de droguri şi cui îi serveşte ea.

Neştiute, în spatele lumii murdare a traficului de droguri, există o serie de interese economice în care sunt implicate guverne, servicii secrete şi chiar sistemul financiar internaţional.

La cinematograf şi la televizor traficanţii de droguri apar ca o bandă de răufăcători fară scrupule, care se folosesc de o întreagă reţea de tip mafiot pentru a-şi „plasa” drogurile. În fapt, realitatea este alta. Traficul de droguri

generează profituri mai mari decât valoarea produsului intern brut (PIB) al majorităţii ţărilor occidentale. Este vorba despre o „afacere” care foloseşte tehnici de piaţă extrem de rafinate, în cadrul căreia fiecare verigă a lanţului are sarcini precise. Aceasta este cea mai mare „afacere” de pe Planetă, depăşind cu mult profiturile generate de industria petrolului, de cea tehnologică, de cea a automobilelor sau de cea a armamentului. Nu este logic să credem, oricât de mult ne-ar prezenta Hollywood lucrurile în acest fel, că traficul de droguri constă pur şi simplu în cumpărarea produsului din Asia sau din America Latină şi apoi în vânzarea lui pe străzile vreunui oraş occidental. Dimpotrivă, procesul este mult mai complex şi, la fel ca în cadrul oricărei mari industrii, sunt implicate interesele unei părţi importante a guvernelor, sistemul financiar internaţional şi mii de experţi în probleme de piaţă, care studiază felul în care se poate scoate un randament mai mare din profiturile obţinute din traficul de droguri. Aceste profituri sunt reinvestite în acţiuni de menţinere a „industriei”, precum şi în alte afaceri absolut legale care fac parte din sistemul capitalist mondial legitim.

Din când în când, poliţia confiscă diferite cantităţi, mai mici sau mai mari, dar acest fapt nu schimbă cu nimic lucrurile. Potrivit statisticilor poliţiei din Europa şi din Statele Unite, se confiscă în jur de 15% din totalul „produsului” care ajunge pe străzi, fapt pe care se bazează strategii mafiilor. Poliţia nu reprezintă nicidecum soluţia la problemă, singura modalitate de a destrăma reţelele constând în intervenţia asupra conturilor lor bancare, cu alte cuvinte, în atacarea finanţelor acestora. Totuşi; acest lucru nu este posibil, deoarece după cum ştiu foarte bine judecătorii şi poliţiştii, sistemul protejează mafiile. În realitate, chiar guvernele, care în aparenţă luptă împotriva drogurilor, permit votarea unor reglementări care fac posibilă existenţa aşa-numitelor paradisuri fiscale, adică a unor locuri în care marile reţele mafiote îşi pot depozita profiturile, fără ca vreun guvern sau organism de poliţie să le poată investiga conturile, Aceleaşi paradisuri – Elveţia, Bahamas, Insulele Cayman, Barbados, Bermude, Trinidad-Tobago, Antilele Olandeze, Kuweit, Singapore, Hong Kong, Liechtenstein etc. – servesc „spălării” profiturilor obţinute din traficul de droguri, graţie unui sistem de schimbare de conturi şi investiţii în „firme fantomă”, societăţi de investiţii etc.

Aspectul dureros al problemei constă în faptul că entităţile financiare, care îşi au sediul în aceste paradisuri şi se bazează pe protecţia guvernelor occidentale, sunt în realitate „bănci de carton” create de marile bănci mondiale, atât pentru a evita plata impozitelor şi pentru a realiza diferite operaţiuni economice ilegale, cât şi pentru a înlesni „spălarea” banilor reţelelor mafiote care se ocupă cu trafic de droguri, prostituţie, trafic ilegal de arme, de diamante, de aur şi de alte produse.

Marcelo Sain, responsabil cu prevenirea şi controlul spălării banilor în cadrul Biroului de Luptă împotriva Traficului de Droguri din Argentina, a afirmat

fară ocolişuri că „toateparadisurilefiscale au apărut ca o consecinţă a necesităţii de a canaliza resursele diferitelor forme de evaziune fiscală. Aceste circuite au început apoi să fie folosite pentru spălarea banilor marilor organizaţii criminale internaţionale.”

O mulţime de politicieni, organizaţii civile şi autorităţi poliţieneşti şi judiciare au cerut în repetate rânduri desfiinţarea paradisurilor fiscale, însă tare ne temem că acest lucru nu se va întâmpla. După cum îmi spunea un bun prieten din serviciul secret spaniol, „dacă s-ar deschide larg uşile acestor locuri, sistemul s-ar prăbuşi. Ar ieşi la iveală importante intrigi de tip mafiot, evaziuni fiscale sau corupţii politice, fară să mai pomenim de operaţiunile ilegale ale serviciilor de informaţii secrete şi ale partidelor politice de pretutindeni. Ar fi un haos.”

Judecătorii şi autorităţile poliţieneşti ştiu că şefii traficului internaţional de droguri studiază în detaliu piaţa către care urmează să îşi îndrepte „exporturile”, pregătindu-se pentru orice posibilitate. De exemplu, în momentele cele mai intense ale luptei împotriva traficului de droguri din sud-estul Asiei, poliţia thailandeză a confiscat 3000 de kilograme de heroină depozitată într-o rafinărie. În acel moment se ştia că în ţară existau încă cel puţin douăzeci. Astfel, mari cantităţi de heroină rămâneau depozitate pentru ca piaţa să nu fie inundată şi, în consecinţă, să nu scadă preţul. Dacă ar fi intervenit orice inconvenient, precum distrugerea unor recolte sau importante operaţiuni poliţieneşti, pentru ca piaţa să nu rămână neaprovizionată, erau scoase pe stradă o parte din drogurile depozitate. În anul 1972, liderii traficului de droguri au hotărât să extindă practic cu 100% culturile de mac din Asia de Sud-Est. Se bazau pe o creştere enormă a consumului de heroină în rândul soldaţilor americani din Vietnam. Însă Nixon a retras trupele şi brusc s-a produs un exces de heroină fără precedent pe piaţă, ceea ce a provocat scăderea precipitată a preţurilor. În mod curios, în acel moment guvernul thailandez a interceptat nici mai mult nici mai puţin de douăzeci şi două tone de heroină, în cadrul unei serii de operaţiuni fară precedent din partea poliţiei. În realitate, după cum au denunţat unii ziarişti la acea vreme, scopul operaţiunii era acela de a restabili „echilibrul” pieţei prin scoaterea de pe străzi a cantităţilor excedentare de marfa care nu făceau decât să scadă preţurile, afectând astfel marile interese ale lumii traficului de droguri.

Un exemplu istoric referitor la legăturile intime dintre interesele lumii traficului de droguri şi guverne îl reprezintă războaiele opiumului din secolul al XIX-lea, în care s-au înfruntat chinezii şi britanicii. În secolul al XVI-lea, arabii au adus în China obiceiul folosirii opiumului „ca mijloc de recreere”. Până atunci, în ţara galbenă, macul se folosise mereu în scopuri terapeutice. Obiceiul de a fuma opiu a devenit atât de popular încât importurile mari de opiu au dus la distrugerea balanţei de plăţi chineze. În anul 1729, împăratul a promulgat un edict prin care interzicea importul de opiu, dar acest fapt a dus la apariţia

comerţului ilegal. Ne aflăm în faţa începuturilor traficului de droguri aşa cum este înţeles acesta în prezent.

Puternica şi celebra Companie a Indiilor Orientale din Marea Britanie, care deţinea monopolul exclusiv al plantaţiilor de mac în Orient, s-a văzut obligată să mărească traficul de opiu din cauza problemelor sale contabile, fapt care a provocat intrarea unor mari cantităţi în China. În 1796, printr-un al doilea edict al împăratului, contrabandiştii şi patronii fumoarelor erau condamnaţi la moarte, dar chiar şi aşa, cantităţile de opiu care intrau anual în China nu se reduceau. Opiumul care ajungea pe coastele chineze transportat de Compania Indiilor Orientale se comercializa în schimbul lingourilor de aur şi de argint sau al operelor de artă care apoi se vindeau în Europa. În anul 1880, ajungeau în China circa 6500 tone de opiu pe an, iar numărul dependenţilor depăşea 15 milioane. În 1839, în faţa ravagiilor pe care drogul le cauza în sânul a milioane de familii, împăratul a trimis o scrisoare reginei Victoria a Angliei, rugând-o să ordone interzicerea traficului de opiu în China. Scrisoarea este citită în Camera Comunelor, care printr-o moţiune aprobată cu majoritate absolută respinge solicitările împăratului chinez, argumentând că *„este inoportună abandonarea unei surse de venituri atât de importante precum cele generate de monopolul Companiei Indiilor Orientale în materie de opiu”* Când împăratul a aflat răspunsul britanicilor, a ordonat începerea unei operaţiuni îndreptate împotriva traficului. Cei mai importanţi comercianţi de opiu au fost prinşi şi condamnaţi la moarte, iar mari cantităţi de „marfa” au fost reţinute.

Ca răspuns la arestarea comercianţilor englezi de opiu, Parlamentul britanic se reuneşte de urgenţă şi hotărăşte să declare război Chinei. În data de 29 august 1842, după aproape trei ani de război, se semnează Tratatul de la Nanjing, în virtutea căruia se declară încheiat Primul Război al Opiumului. Prin acest Tratat, Anglia obţine cesiunea asupra Hong Kong-ului şi deschiderea a cinci oraşe chineze pentru comerţul englez. Al Doilea Război al Opiumului (1856-l860) a avut loc din cauza refuzului Chinei de a legaliza opiumul şi s-a sfârşit prin semnarea unor noi acorduri cu britanicii, care în cele din urmă includeau şi legalizarea comerţului cu opiu.

Banca Internaţională

*

şi comerţul cu droguri

Potrivit investigaţiilor desfăşurate de către Fondul Monetar Internaţional (FMI), aproximativ 500000 milioane de dolari de „bani murdari” intră anual pe piaţa internaţională de capitaluri. La rândul său, ONU estimează că în fiecare an sunt „spălate” 600000 milioane de dolari. Totuşi, investigaţii independente realizate de către organizaţii guvernamentale dedicate luptei împotriva drogurilor consideră că aceste sume sunt destul de mici. Potrivit acestor surse, doar câştigurile produse de traficul de droguri se apropie deja de suma menţionată, cele 500000 milioane de dolari pe an. Iar potrivit calculelor mai

conservatoare, care socotesc doar activităţile penale din mediul transnaţional, în fiecare an profiturile din crima organizată reprezintă 20% din cuantumul comerţului mondial.

»

FMI susţine într-unui dintre rapoartele sale că „numărul şi diversitatea tranzacţiilor folosite pentru spălarea banilor iau forma unor operaţiuni din ce în ce mai complexe, care implică frecvent numeroase instituţii financiare bancare şi nebancare — case de schimb, servicii de schimbare a cecurilor în bani lichizi, companii de asigurare sau de intermediere de pe piaţa financiară”

La sfârşitul anului 1998, surse din cadrul diverselor organizaţii internaţionale ce luptă împotriva crimei organizate estimau că în paradisurile fiscale erau depozitate cinci miliarde de dolari – „miliarde”, da, aţi citit bine. În aceste zone bancare libere de orice ilegalitate, operează circa 4000 de bănci care ţin, după cum am arătat mai înainte, în marea lor majoritate de cele mai importante corporaţii bancare din lume. În anul 1999, Senatul american a început o investigaţie cu privire la unele dintre cele mai importante bănci din lume. Comisia de investigare a Senatului a reuşit să afle că cele două bănci importante aveau peste de 20000 de conturi deschise în toate paradisurile fiscale.

Scriitorul şi parlamentarul elveţian Jean Ziegler, unul dintre cei mai mari experţi din lumea delictelor financiare, ne asigură că „de aproape două sute de ani, o oligarhie financiară domneşte peste un stat (Elveţia) şi peste un popor a cărui sistem ideologic şi legislaţie electorală sunt perfect adaptate necesităţilor acesteia. Graţie unui sistem bancar hipertrofiat şi, de asemenea, acestor instituţii care garantează secretul bancar şi numărul contului, această oligarhie funcţionează ca o ascunzătoare a sistemului capitalist mondial... Legea elveţiană este atât de complexă, încât guvernele africane, latino-americane sau asiatice au foarte puţine posibilităţi de a recupera măcar câteva firimituri din averea foştilor lor tirani. „ în Franţa, o comisie parlamentară a obligat guvernul să „ia în considerare în mod serios revizuirea relaţiilor sale cu Principatul Monaco” deoarece faptul că acesta este un paradis fiscal „ameninţă să discrediteze hotărârea Franţei de a combate spălarea de bani”

La sfârşitul anilor '70, revista dedicată activităţii serviciilor secrete *EIR* a iniţiat în întreaga lume o investigaţie anevoioasă, încercând să traseze harta reţelelor de trafic şi spălare de bani proveniţi din droguri. În timpul investigaţiei sale, a întâlnit o companie aeriană, Midwest Air, care avea legături cu unele bănci respectabile şi pe care mai mulţi funcţionari antidrog o acuzau că reprezintă poarta de intrare a importante transporturi de narcotice în Statele Unite. În mod surprinzător, Midwest Air avea un contract de exclusivitate cu Rezerva Federală, deci, cu Banca Centrală din Statele Unite. Misiunea companiei aeriene era aceea de a transporta cecuri bancare pentru Rezerva Federală. Din acest motiv, încărcăturile avioanelor companiei nu erau niciodată

verificate de către autorităţile vamale, ceea ce făcea ca Midwest Air să fie o companie ideală pentru transportul oricărui tip de marfa de contrabandă. Totuşi, curând s-au făcut auzite şi primele critici din partea unor funcţionari ai Rezervei, iar compania a renunţat să îşi mai îndeplinească obligaţiile faţă de Rezerva Federală, ceea ce a provocat o imensă problemă de reaşezare înăuntrul sistemului financiar nord-american. Comisia Bancară din Camera Reprezentanţilor a iniţiat şi ea o serie de anchete referitoare la subiect, rămase fară rezultat, iar Midwest Air a continuat în mod surprinzător să lucreze pentru Rezervă. Ancheta *EIR* dezvăluia că între compania aeriană şi Rezerva Federală s-a încheiat un contract *„la ordinul lui Claude Maclary Blair; membru în consiliul director al National Bank of Cleveland şi general major al Regimentului special pentru Transmiterea de Informaţii Secrete din cadrul Forţelor Aeriene „*

Investigaţiile EIR au dezvăluit şi legătura strânsă dintre marile bănci şi paradisurile fiscale. De exemplu, ele au descoperit că „cel care se ocupă de administrarea licenţelor bancare din Insulele Cayman – care ocupă locul trei în circuitul banilor murdari, imediat după Hong Kong şi Macao – este un anume Mr. Benlow. Acest individ este un funcţionar ieşit la pensie al National Westminster Bank, din Anglia, care are aceeaşi doi directori ca şi Hongkong şi Shanghai Bank, /. A. E Binny şi R.

J. Dent. Potrivit unei surse din Departamentul de Schimburi Valutare şi Stabilitate al FMI, Benlow a obţinut postul actual la recomandarea Fondului Monetar Internaţional (FMI), în urma sugestiei britanicilor" Referitor la acest aspect, fostul ministru de externe din Guyana, Frederick Wills, a acuzat FMI, în cadrul unei conferinţe de presă, că impune Lumii a Treia misiunea de a produce droguri: „(directorii FMI) sunt la curent. Există o conspiraţie a tăcerii. Nimeni nu include în contabilitatea guvernamentală sau în contabilitatea FMI exportul de droguri. Sunt incluse exporturile agricole. Acestea au rolul de a acoperi numeroase păcate. Se ştie că 90% din acestea sunt droguri, însă nimeni nu foloseşte acest cuvânt\ Băncile împrumută banii deoarece câştigurile din investiţii suntfoarte mari, acesta nefiind un capital cu risc."

Un exemplu pentru cele spuse de Wills găsim în reformele economice impuse de către FMI Boliviei la mijlocul anilor '80. Jeffrey Sachs, economist la Harvard şi la FMI şi un guru al sistemului neoliberal capitalist impus de către FMI, a sosit în Bolivia în anul 1985 având misiunea de a eradica inflaţia ţării. Sachs a pus capăt inflaţiei, dar în acest scop a distrus o parte importantă a economiei naţionale andine, deschizând uşile mafiilor din lumea traficului de droguri care i-au angajat pe muncitorii excedentari din domeniile industriale. Numărul angajaţilor din sectorul de producţie a frunzei de coca a crescut cu 60%, ajungând la 700000 de bolivieni. Sachs însuşi a scris în eseul său *Bolivia 1952—1986: „Pentru a păstra echilibrul fiscal guvernul a trebuit să întreprindă o bătălie brutală pentru reducerea salariilor Conibol şi YPFB. Deşi necesare din punct de vedere fiscal, rezultatele au fost surprinzătoare şi reflectă cu*

siguranţă o tragedie socială... Mulţi dintre aceşti muncitori sunt încă şomeri, angajaţi temporar sau au plecat în căutare de slujbe în regiunile producătoare de coca." Aceasta este globalizarea capitalistă pe care vor să o impună FMI, Banca Mondială şi marile interese financiare?

EIR a analizat şi unul dintre marile scandaluri bancare din ultimul timp, acela de la Citicorp, acuzată în mai multe rânduri de a fi implicată în spălarea banilor proveniţi din traficul de droguri. Potrivit informaţiilor revistei, „*la începutul anilor '90, Raul Salinas de Gortari – fratele preşedintelui de atunci al Mexicului – a fizcut avere*

din traficul de droguri şi a spălat bani cu ajutorul Citicorp$_y$ care s-a transformat prin diviziune în bancă privată, ajutându-l să îşi deschidă conturi bancare în Elveţia. La acel moment, Citicorpy companie deja falimentară, era condusă în secret de către Rezerva Federală, care revizuia toate marile tranzacţii'." Congresmenul american Maxine Waters, membru în Comitetul Bancar al Camerei Reprezentanţilor, a făcut tot posibilul pentru a evita fuziunea dintre Citicorp şi Travelers Group. Congresmenul a scris: „investigatorii elveţieni au găsit probe credibile conform cărora Raul Salinas a acţionat ca intermediar pentru capii drogurilor columbieni şi mexicani, spălând zeci de milioane de dolari prin intermediul conturilor private ale Citicorp."

La mijlocul anilor '80, prestigioasa bancă de investiţii de pe Wall Street, E. E Hutton, a fost surprinsă de autorităţi spălând bani pentru mafie. În anul 1985, Hutton a declarat 2000 de acte de fraudă fiscală şi telegrafică, iar în cele din urmă a fost absorbită de compania Shearson. La acea vreme, preşedintele Hutton era Scott Pierce, fratele Barbarei Bush, mama actualului preşedinte al Statelor Unite şi soţia vicepreşedintelui de atunci.

În data de 7 februarie 1985, procurorul general din Boston, William Weld, prieten al familiei Bush şi numit în această funcţie de către vicepreşedintele de la acea vreme, a anunţat că încheiase o investigaţie referitoare la mai mulţi funcţionari bancari care spălaseră 1200 milioane de dolari obţinuţi din traficul de droguri. În scandal erau implicate unele dintre cele mai importante bănci din ţară. Funcţionarii departamentului internaţional al uneia dintre aceste bănci, Bank of Boston, au fost acuzaţi de comiterea a 1163 de acte penale. Totuşi, Weld a acceptat să închidă cazul când banca şi-a recunoscut vinovăţia doar cu privire la una dintre acuzaţii. Graţie muncii sale „importante", Weld a fost recompensat cu postul de director al Direcţiei de Criminalitate din Departamentul de Justiţie de la Washington. La câteva luni după acest scandal, *EIR* a putut afla că „*directorul departamentului comercial al Bank of Boston din perioada în care s-au spălat cei 1200 de dolari era Ogden White fr., vărul lui Weld, a cărui familie era şi ea asociată a clanului Weld prin intermediul companiei familiei, numită White Weld. La rândul ei, această firmă fuzionase în*

anul 1974 cu G. H. Walker şi Compania, proprietate a unchiului şi sponsorului lui Bush, George Herbert Walker

Traficanţii de droguri ai CIA

CIA s-a văzut implicată în anii '80 în mai multe scandaluri în care era acuzată de legături cu numeroase reţele de trafic de droguri. Scopul acestor reţele îl constituia, în ultimă instanţă, găsirea unei forme de finanţare a războaielor secrete sau a operaţiunilor negre pe care le desfăşura agenţia de informaţii peste tot în lume. Este curios faptul că tocmai în perioadele în care CIA era mai activă, derulând tot felul de operaţiuni clandestine, şi traficul de droguri creştea în mod considerabil.

În timpul Războiului din Vietnam, CIA a făcut să ajungă mari cantităţi de heroină din zona de sud-est a Asiei pe străzile Statelor Unite pentru a-şi finanţa operaţiunile secrete împotriva gherilelor comuniste din Laos şi Cambodgea. În acest scop se foloseau de Nugand-Hand Bank, entitate financiară implicată într-o mulţime de operaţiuni de spălare a banilor proveniţi din droguri, fapt care a ieşit la iveală în urma falimentului său din anul 1980. Un aspect de luat în calcul este faptul că unul dintre avocaţii Nugand-Hand Bank era William Colby, care mai târziu va fi numit director al CIA.

În războiul împotriva Afganistanului, trupele talibane, sprijinite de CLA şi de serviciul secret pakistanez, ISI, se ocupau cu plantarea cu opiu a unor întinse terenuri de fiecare dată când ocupau o regiune în războiul împotriva sovieticilor. Astfel, cu ajutorul CLA, heroina putea ajunge în Occident pentru a-i finanţa pe talibanii lui Osama Bin Laden în lupta împotriva armatei de ocupaţie a URSS, înfrântă în cele din urmă.

Cu toate acestea, opinia publică a aflat dincolo de orice îndoială despre legăturile CLA cu lumea traficului de droguri odată cu publicarea în presă a mai multor informaţii care demonstrau că CIA a sprijinit aşa-numita grupare „Contras”, care lupta pentru dărâmarea guvernului de stânga instalat în Nicaragua, ca să facă trafic de droguri pentru finanţarea războiului. Drept urmare, străzile din Statele Unite s-au umplut de drogul cel mai otrăvitor din câte există: „crack”, care a decimat literalmente nenumăraţi negri şi de hispanici din cartierele mărginaşe nord-americane.

Această poveste extravagantă şi îngrozitoare începe în data de 19 iunie 1979, odată cu sosirea în California a lui Danilo Blandon Reyes, membru al burgheziei nicaraguane şi fost funcţionar în regimul lui Anastasio Somoza, dictatorul dat jos de la putere de către forţele de stânga sandiniste. Misiunea lui Blandon era să încaseze fonduri din Statele Unite destinate finanţării forţelor armate ale opozanţilor, evident, înarmate şi instruite de către CIA. Potrivit unui raport al Departamentului de Eliberare Condiţionată al Statelor Unite, Blandon a încercat să încaseze fonduri prin intermediul organizării de petreceri şi campanii de propagandă, dar cum asta nu funcţiona, a hotărât să pună în joc şi traficul de droguri. Blandon se baza pe sprijinul lui Gustavo Medina, fost general somozist şi principalul lui asociat în afaceri, care l-a pus în legătură cu

Juan Norwin Meneses, învestit de către DEA[27] (Departamentul Antidrog din SUA) să se ocupe de lumea traficului de droguri. Acesta l-a prezentat fostului colonel Enrique Bermüdez, omul ales de către CIA pentru a organiza armata opozanţilor. Meneses l-a băgat pe Blandon în „afacere”, dar meritul acestuia din urmă a fost acela de a realiza produsul numit „crack”,* un derivat al cocainei care se putea vinde la un preţ mai scăzut decât cocaina, pe care în acele vremuri şi-o puteau permite doar clasele bogate. Mortalul „crack” a devenit astfel cocaina celor săraci.

Scandalul „narcontras”[28] a dus la înfiinţarea unui comitet de investigaţii în cadrul Senatului american, condus de senatorul John Kerry, oponentul lui Bush în alegerile prezidenţiale. În timpul audierilor respectivului comitet s-a aflat că Departamentul de Stat a plătit 800000 de dolari către patru companii de avioane de marfa, conduse de cunoscuţi traficanţi de droguri, pentru a livra arme opozanţilor şi a se întoarce cu „marfa”. Comitetul senatorial a conchis că administraţia Reagan *„a întârziat., a oprit sau a intervenit”* în investigaţiile împotriva traficului de droguri în care era implică mişcarea de opoziţie. CIA a reuşit să menţină DEA departe de operaţiuni şi a evitat ca Serviciile Vamale să inspecteze aceste zboruri. Rapoarte ale Serviciilor Vamale făcute cunoscute în Senatul american arătau că în perioada 1985-l986 aproximativ 100 de zboruri ale CIA au aterizat în Statele Unite fară a fi controlate în nici un fel.

Pe de altă parte, procurorii speciali americani care au investigat scandalul „Iran-contras” – vânzarea de arme în Iran ale cărei profituri erau folosite pentru a finanţa mişcarea Contras – au găsit numeroase note autentificate aparţinând colonelului Oliver North – agent al NSA[29](Agenţia de Securitate Naţională) aflat la ordinele vicepreşedintelui de atunci, George Bush, pentru a coordona operaţiunile secrete de sprijin acordat rebelilor Contras – în care se făcea cunoscut faptul că la Casa Albă se ştia despre relaţiile armatei Contras cu lumea traficului de droguri, stupefiante care ajungeau pe străzile nord-americane. Deşi North a distrus zeci de arhive, investigatorii judiciari au reuşit să pună mâna pe câteva caiete. Într-unui dintre ele North a notat: „(Casa Albă) *plănuieşte să îşi însuşească tot... Când superpiaţa se va prăbuşi, vor fi 14M de dolari pentru finanţare proveniţi din droguri.”* Aparent, superpiaţa reprezenta superpiaţa armelor cu care era aprovizionată gruparea Contras şi 14M dolari părea să însemne 14 milioane de dolari. În alte pasaje putem citi: *„DC-6 care este folosit pentru deplasările la New Orleans se foloseşte probabil şi pentru a aduce droguri în Statele Unite”* În alt document trimis lui North şi scris de către Robert Owen, agent al CLA şi însărcinat cu livrarea de avioane către Contras, apare: „*Cu siguranţă ştii că aparatul DC-6, pe care l-a folosit Foley, era utilizat înainte pentru transportarea drogurilor”*

---

27 Drug Enforcement Administration (engleză) (n.tr.)

28 Cuvânt format din alăturarea cuvintelor „narco” şi „contras”; referire la traficul de droguri de pe urma căruia se obţineau banii necesari rebelilor Contras (n.tr.)

29 National Security Agency (n.tr.)

În ediţia din 20 ianuarie 1987 a ziarului *The New York Times* apare următorul articol referitor la audierile din comisia Kerry a Senatului: „(piloţii Contras) «duceau în secret arme rebelilor şi aduceau cocaină şi alte droguri din călătoria de întoarcere în Statele Unite», au recunoscut astăzi funcţionari din administraţie. Când membrii echipei de piloţi au aflat că DEA le investiga activitatea,, au avertizat că beneficiau de protecţia Casei Albe... «Membrul echipei de piloţi a folosit numele colonelului North», au afirmat funcţionari ai guvernului... Îngrijorarea oficialilor a crescut când s-a aflat că North a sfătuit FBI să renunţe la investigarea companiei Southern Air Transport – *compania aeriană a CIA folosită pentru traficul de droguri. (Nota autorului).* Funcţionari din diverse departamente ale guvernului au afirmat că la începutul toamnei trecute biroul DEA din Guatemala deţinea probe convingătoare cu privire la faptul că operaţiunea de aprovizionare a grupării Contras avea legătură cu contrabanda de cocaină şi marijuana*." în acest sens, într-una dintre notele din caietele lui North se spunea: „*DEA va fi sfătuită să nu se amestece."

O investigaţie realizată de Congres în Costa Rica a avut următoarea concluzie: „*anumite instituţii americane au permis trimiterea de cocaină prin Costa Rica, cu scopul de a canaliza fonduri ilegale către contrarevoluţia nicaraguană."* în anul 1990, preşedintele costarican Oscar Arias i-a interzis, pe baza investigaţiei Congresului, lui Oliver North precum şi altor agenţi ai serviciilor secrete americane să intre

În tară.

>

În luna martie a anului 1985, atunci când avioane protejate de CIA aterizau la bazele americane, North scria: „ *VP deranjat de afacerea cu droguri."* Fără îndoială că VP însemna vicepreşedintele, care la acea vreme era George Bush. Cu toate acestea, George Bush afirmă că nu a ştiut nimic despre subiect până în anul 1988. Pe data de 9 ianuarie 1996, North a scris: „*Félix vorbeşte mult despre legătura cu VP."* Félix era Félix Rodriguez, agentul CLA care l-a prins pe „Che" Guevara în Bolivia. Rodriguez era considerat un apropiat al lui George Bush, pentru care realizase zeci de operaţiuni secrete. În anul 1985, când Reagan l-a însărcinat pe Bush, pe baza unui ordin prezidenţial cunoscut sub numele de NSDD 159, să coordoneze toate operaţiunile secrete ale guvernului, Rodriguez a început să lucreze în echipa lui Bush.

În 1989, pilotul Mike Tolliver, fost contrabandist de droguri, a afirmat într-un reportaj al *CBS* ca fusese recrutat de către un anume domn Hernández pentru a duce arme rebelilor Contras. Tolliver crede că respectivul Hernández era în realitate agentul Félix Rodrfguez. Tolliver afirmă că în luna martie a anului 1986 a pilotat un aparat DC-6 plin cu arme şi muniţii, plecând de pe aeroportul din Miami către o bază aeriană a grupării Contras din Honduras, bază controlată de Pentagon. Acolo, soldaţi Contras au descărcat armele, iar Félix i-a plătit 70.000 de dolari. După trei zile, Tolliver a decolat cu acelaşi

avion, transportând aproape 30.000 kilograme de cocaină, şi a aterizat în calitate de *„zbor militar neoficiat"* la baza aeriană de la Homestead, aparţinând Forţelor Aeriene, în apropiere de Miami. Tilliver a lăsat avionul pe pista de aterizare şi a plecat de la bază cu un taxi.

Pe de altă parte, Miliân Rodrfguez, care se ocupa cu spălarea banilor proveniţi din traficul de droguri, a confirmat în faţa comitetului Kerry faptul că Félix Rodrfguez l-a însărcinat cu spălarea a milioane de dolari de la zeci de companii din Miami care aveau legături cu lumea traficului de droguri. *„Félix mă chema şi îmi dădea instrucţiuni de unde să trimit bănit*, a afirmat cel care se ocupa cu această misiune ingrată. Printre persoanele care au primit cei mai mulţi bani s-a numărat Adolfo Calero, unul dintre liderii Contras şi, totodată, agent al CIA. Miliân a afirmat şi el că Rodrfguez le făcuse oferta ca *„în schimbul banilor pentru cauza Contras să îşi folosească influenţa în sferele înalte pentru a obţine bunăvoinţa Statelor Unite... Sincer*$_y$ *ceea ce ne-a convins a fost faptul că putea vorbi direct cu Bush... Obţinerea bunăvoinţei nu trebuia să se realizeze prin parcurgerea unor interminabile trepte birocratice, tema urma să fie tratată direct între el şi Bush."* Legăturile familiei Bush cu reţelele traficului de droguri au generat mereu discuţii. În anul 1988, agentul FBI Darlene Novinger a descoperit o operaţiune importantă de trafic de droguri în care era implicată o înstărită familie libaneză cu reşedinţa la Miami. După cum a raportat Novinger, în această operaţiune erau implicaţi vicepreşedintele Bush şi fiul lui, Jeb, actual guvernator al statului Florida. Novinger a urmărit piste care sugerau existenţa unor legături între Bush-tatăl şi diferite organizaţii însărcinate cu spălarea banilor

proveniţi din traficul de droguri, organizaţii care acţionau în spaţiul dintre Canada şi Florida. În plus, potrivit anchetelor sale, familia Bush fusese şantajată de către traficanţii de droguri, care puteau demonstra implicarea ei în activităţi criminale. Novinger a reuşit să se infiltreze în cercul intim al unui mare cap columbian al drogurilor, Pablo Escobar Gaviria, mulţumită căruia a aflat că George Bush-tatăl şi fiul său Jeb călătoriseră cu un avion particular în Columbia. La rândul său, ziaristul de investigaţii Terry Reed a afirmat în cartea lui *Compromised: Clinton, Bush and the CLA* că DEA poseda o înregistrare video care îi înfăţişa pe George şi Jeb Bush pe aeroportul din Florida alegând două kilograme de cocaină pentru o petrecere. Astfel, este posibil să existe o legătură între cele menţionate anterior şi dezvăluirile ziaristului J. H. Hatfield, care a scris că mai multe surse judiciare l-au asigurat că George Bush-fiul a fost arestat în anul 1972 pentru posesie de cocaină, însă cazierul lui judiciar a fost şters la interventia tatălui său.

J

Continuând cu cazul „narcontras", fostul traficant de droguri George Morales a declarat înaintea comitetului Kerry al Senatului american că CLA a construit o pistă de aterizare în Costa Rica, pe terenul unei ferme ce aparţinea

cetăţeanului american John Huli. Comitetul Kerry a aflat că în anul 1985 un procuror federal din Miami a închis o investigaţie referitoare la traficul de droguri desfăşurat la ferma lui Huli deoarece ea se afla *„sub protecţia guvernului”.* Morales conducea o reţea de piloţi care duceau la ferma lui Huli transporturi de arme destinate grupării Contras şi se întorceau în Statele Unite, sub protecţia CIA, cu mii de kilograme de cocaină. Gary Betzner, unul dintre piloţii lui Morales, a declarat:*,yAm trecut sub formă de contrabandă mari cantităţi de substanţe ilegale, în schimbul cărora am putut transforma arme de contrabandă, cu ştiinţa DEA şi a CIA şi cu sprijinul lor”* Referitor la această problemă, Michael Levine, agent al DEA timp de 25 de ani, a declarat ziarului *The Los Angeles Times* că *„rezultatele investigaţiilor duse la nivel înalt cu privire la traficul de droguri au fost distruse deoarece CIA intervenea pentru a-i proteja pe traficanţii de droguri în numele securităţii naţionale”* Astfel, nu este de mirare că în 1983, când în Honduras se intensificau operaţiunile de sprijin acordat grupării Contras, DEA şi-a închis birourile din această ţară. Celestino Castillo, pe atunci director al DEA pentru Honduras, El Salvador şi Costa Rica, a spus că şi-a informat superiorii cu privire la existenţa unei „reţele North”. Castillo a afirmat:

„În rapoartele mele am notat numele traficanţilor; precum şi destinaţia, traseul\ numărul şi data fiecărui zbor. În fiecare săptămână sute de zboruri duceau cocaină cumpărătorilor şi se întorceau cu bani destinaţi marii maşini de spălare a banilor din istmul Panama”

În anul 1991, pe durata procesului împotriva generalului Noriega, traficantul de droguri columbian Carlos Lehder, martor al acuzării, a afirmat că un funcţionar al guvernului american i-a oferit protecţie pentru „exporturile” lui de cocaină către Statele Unite dacă permitea ca reţeaua de sprijin a rebelilor Contras să se folosească de o insulă pe care o deţinea în Bahamas.

Scandalul implicării CLA în traficul de droguri a fost atât de mare în Statele Unite încât directorul CIA, John Deutch, s-a văzut obligat să participe la o reuniune comunitară care a avut loc în sediul unei instituţii de ajutor social situat într-unui din cele mai sărace cartiere din Los Angeles, unde „crack”-ul făcuse ravagii. Pe durata mai multor ore, Deutch a trebui să asculte reproşurile aduse de numeroşi lideri ai comunităţii de culoare şi ale celor afectaţi de „crack”. În semn de regret, Deutch a putut doar să promită celor prezenţi că un inspector general al CLA va investiga faptele.

Şi comuniştii fac trafic

După cum afirmă anumite rapoarte ale serviciilor occidentale de informaţii, fosta URSS a intervenit în afacerea traficului de arme şi de droguri prin intermediul unei companii proprietate a Bulgariei, una dintre ţările ei satelit. Respectiva companie, cunoscută sub numele de Kintex, a atras pentru prima oară atenţia investigatorilor judiciari din Statele Unite graţie unei serii de articole publicate în cotidianul *Newsday* sub titlul *Pe urmele heroinei*. De

atunci, Kintex a făcut obiectul a numeroase investigaţii oficiale din partea Congresului Statelor Unite, dar niciuna nu a putut să fie finalizată din cauza piedicilor puse de guvernul bulgar.

La sfârşitul anilor '70, serviciile secrete americane au aflat că libanezul Camille Chamoun era unul dintre principalele contacte ale firmei bulgare Kintex în Orientul Mijlociu. Chamoun era şeful unui puternic grup paramilitar şi unul dintre cei mai importanţi cumpărători de arme de contrabandă. Potrivit rapoartelor serviciilor secrete, acesta se ocupa şi cu protejarea mijloacelor cu care era transportat opiumul provenit din zona Orientului Mijlociu. Revista EIR a avut acces la mai multe rapoarte secrete care arătau că „legăturile multiple ale lui Chamoun cu KGB treceau prin banca Narodni din Moscova, o fostă bancă comercială rusă înfiinţată de către ţari la Londra în anul 1915 şi înapoiată guvernului sovietic după câţiva ani de la revoluţie, printr-un acord special încheiat cu guvernid britanic. Banca Narodni din Moscova obţinuse 5% din acţiunile Intrabank, o fostă bancă destinată banilor murdari, echivalentul arab al Investors Overseas Service (IOS) a lui Bernie Cornfeld. TurcidAdnan Kashoggi, om de afaceri implicat în traficul de arme, a fost şi el legat în diverse feluri de Intrabank, între altele vorbindu-se de participarea sa la lichidarea Intrabank, de fapt o simplă reorganizare a ei care, la fel ca şi în cazul IOS', a sfârşit prin faptul că băncii i s-a dat pur şi simplu o nouă formă. Ca urmare, banca Narodni din Moscova, proprietate integrală a guvernului sovietic, deţinea 5% dintr-o firmă care deţinea., printre altele, Cazinoul din Liban, casă de jocuri frecventată de către bogaţi şeici arabi ai petrolului din Golful Persic; compania Middle East Airlines, care era pe atunci principalul transportator aerian din zonă; secţiuni ale aeroportului din Beirut, cel mai important refugiu pentru contrabandiştii din zona Mediteranei; reţeaua naţională de televiziune din Liban.; un şantier naval în portul din Marsilia, sediu al filierei franceze — legate de traficul de droguri; proprietăţi din Geneva şi Paris; şi cea mai mare afacere comercială şi de contrabandă cu metale preţioase din regiune, cu sucursale din Golful Persic până în Sierra Leone, pe coasta vestică a Africii”

Conform ziariştilor care au scris *Pe urmele heroinei*, proprietarii Intrabank, erau şefii mafiilor care dădeau armele în schimbul drogurilor în Orientul Mijlociu. Preşedintele comitetului executiv al Intrabank, până la reorganizarea sa în anul 1967, era şeicul Suleiman

Bey-al-Hamad Syleman, fost ministru de finanţe în Arabia Saudită şi, potrivit ziariştilor de la *Newsday, „reprezentantul lumii arabe în cumpărarea de arme de la compania franceză de armament a industriaşului Gilbert Beaujolin şi a asociatului său, colonelul Rober Barberot. „* Unul dintre asociaţii lui Suleiman şi al lui Yussef Beidas, fondatorul Intrabank, era Samih Khoury care, potrivit revistei *EIR,* era un om de afaceri implicat în contrabandă, ale cărui baze de operare se aflau în Beirut şi în Alep... În anii '40, Khoury era intermediar pe ruta de trafic Turcia-Marsilia.

„ Unii (soldaţi americani din Vietnam) *încep să încerce opiumul. Iar noi îi ajutăm... Vă amintiţi de vremurile în care Occidentul ne-a băgat opiumul pe gât? Ne-au atacat cu opium, iar noi îi vom bate cu propriile lor arme... Efectul pe care această corupere îl va avea în Statele Unite va fi mult mai mare decât îşi poate imagina cineva”* Aceste cuvinte, rostite în anul 1965 de către prim-ministrul de atunci al Chinei, Chou-en-Lai, într-o conversaţie purtată cu preşedintele egiptean Gamal Abdel Nasser, demonstrează faptul că încă din acea perioadă guvernul chinez intenţiona să folosească traficul de droguri ca armă în războiul împotriva Statelor Unite. Serviciile secrete chineze foloseau Hong Kong-ul ca port de îmbarcare pentru „exporturile” de opiu. În plus, se foloseau şi de băncile insulei, care atunci era încă o colonie britanică, pentru a spăla banii obţinuţi din traficul de droguri.

Ziaristul Richard Daecon, autor al cărţii *Serviciul secret chinez,* afirmă în lucrarea sa că, atunci când operaţiunile chineze de contrabandă cu stupefiante treceau printr-o perioadă mai dificilă, serviciul secret chinez îşi obţinea principalii agenţi prin intermediul Sindicatului Marinarilor din China, aflat în Hong Kong. În anul 1973, acest sindicat a fost însărcinat să ducă în Statele Unite un transport important de heroină, care în cele din urmă a fost capturat de poliţia din New York. Daecon afirmă de asemenea că *„surse italiene, diplomatice şi de alt gen, confirmă că agenţii secreţi chinezi conduc magistral traficul de heroină dintre Hong Kong şi Europa. Este luată în calcul chiar posibilitatea să existe tratate secrete între chinezi şi mafie având ca scop distribuirea drogurilor;”*

Nici această situaţie nu este nouă pentru autorităţile poliţieneşti americane. De la începutul anilor '50 se ştia deja că Hong Kong-ul era principala piaţă pentru heroina produsă în China roşie. În acest sens, *Harry Ansiinger, şeful Biroului pentru Stupefiante din Statele Unite la începutul anilor '60, spunea: „*Hong Kong a fost piaţa de bază pentru trafictdde droguri din China comunistă... Heroina care se obţine din culturile de mac din China şi se prelucrează în laboratoarele chineze trece sub formă de contrabandă în Hong Kong, de unde este trimisă cu vapoare sau cu avioane către Malaysia, Macao, Filipine, insulele Haiuaii, Statele Unite sau către Egipt, Africa şi Europa. O ţintă primordială în Statele Unite este California. Zona Los Angeles primeşte numai ea probabil 40% din cuantumul contrabandei cu heroină şi morfină de producţie chineză. Oamenii mafiei nu au nici o reţinere în a trata cu comuniştii atâta timp cât câştigurile în dolari sunt consistente

Pe de altă parte, într-un raport elaborat de către Senatul american în anul 1972 şi intitulat Traficul internaţional de droguri şi impactul lui asupra securităţii Statelor Unite, putem citi: „Arhivelepoliţiei referitoare la traficul de opiu din China roşie către Hong Kong sunt foarte vaste. Chiar şi poliţia britanică şi cea din Hong Kong au fost nevoite să recunoască uneori adevărul. Scotland Yard a atribuit încărcăturilor chineze cu destinaţia Hong Kong cantitatea

enormă de droguri capturate în anul 1969 într-un cartier elegant din Londra. În data de 15 octombrie 1970, Shih Tieh-pi, şeful Oficiului pentru Stupefiante din Hong Kong, cunoscut ca fiind corupt, a spus într-o conferinţă de presă că de-a lungul anului 1969 oamenii lui confiscaseră 4536 kilograme de opiu neprelucrat, 145 kilograme de heroină şi 114 kilograme de morfină, toate de origine chineză. Aceste cifre nu se compară cu cele ce ţin de cel mai mare transport de heroină capturat de către Statele Unite: celebra acţiune de dezartiadare a aşa-numitei «filiere franceze», în care au fost confiscate doar 100 de kilograme. Fără a putea verifica calitatea heroinei capturate sau veridicitatea spuselor lui Shih Tieh-pi este greu să facem comparaţii. Dar dacă heroina confiscată atât de aproape de locul de origine era pură, fapt mai midt decât probabil, şi dacă se aplică regula conform căreia poliţia confiscă cam a zecea parte din drogul care se încarcă, atunci în amd 1969 au trecut prin Hong Kong 1451, 52 kilograme de heroină. Ceea ce reprezintă în mare cantitatea consumată de către narcomanii din SUA în anul 1969"

Un raport al serviciilor secrete elaborat de către CIA menţiona în anul 1964 construirea de către Republica Populară Chineză a unui câmp de aterizare la nord de Laos, în apropierea frontierei chineze. Un avion de spionaj american a făcut fotografii ale aerodromului. În instantanee se văd soldaţii chinezi cărând nişte roabe. Analiştii CIA au tras concluzia că autoritătile chineze intentionau să unească baza

> y

de aterizare cu o şosea pe care o construiau în provincia Yunnan, la nord de Laos, probabil cu scopul de a încărca transporturile de opiu din Yunnan.

La sfârşitul anilor '70, mai mulţi ziarişti au primit informaţii care arătau că numeroase partide comuniste din sud-estul Asiei primeau droguri din partea serviciului chinez de informaţii pentru a-şi finanţa activităţile. Aceste dezvăluiri se adăugau la o întreagă serie de evenimente care duceau în aceeaşi direcţie. De exemplu, în anul 1972, autorităţile indoneziene au arestat un membru al Partidului Comunist Chinez care transporta 30 kilograme de heroină, a cărei valoare de piaţă depăşea 60 milioane de dolari. După ce l-au interogat pe traficant, investigatorii poliţiei au ajuns la concluzia că scopul lui era să finanţeze Partidul Comunist din Indonezia cu ajutorul drogului. În acea perioadă s-au mai produs câteva evenimente interesante, cum ar fi de pildă faptul că Chin Sophonpanich, directorul Bangkok Bank implicat în mai multe cazuri de spălare de bani, a trebuit să-şi părăsească ţara, Thailanda, după ce a fost acuzat de fraudă, el refugiindu-se în China.

„Un pahar de vin pe jumătate gol este în acelaşi timp un pahar pe jumătate plin, dar o jumătate de minciună nu este sub nici o formă în acelaşi timp o jumătate de adevăr. „

Jean Cocteau. Scriitor

Capitolul 8

Terorişti... depinde pentru cine

Despre felul în care serviciile secrete manipulează opinia publică, creând grupări teroriste pe întreaga planetă

În spatele acţiunilor multora dintre grupările teroriste nu este greu să remarcăm mâna anumitor servicii secrete. Şi adevărul este că terorismul a fost mereu folosit ca instrument de către diverse ţări sau centre de putere Îq scopul obţinerii de beneficii politice sau economice.

Cu câţiva ani în urmă, mi-a căzut în mână un raport voluminos întocmit de către experţi în terorism internaţional ai serviciului secret spaniol. În respectivul dosar se cercetează în detaliu: tactici, ideologii, relaţii, ajutoare, arme şi mijloace folosite de diferitele tipuri de organizaţii teroriste răspândite pe planetă. Concluzia pentru oricine citeşte cu atenţie aceste file este clară: terorismul nu este produsul unor găşti de lunatici care hotărăsc să ucidă pentru „cine ştie ce" scop. Dimpotrivă, în multe cazuri mişcările teroriste iau fiinţă la initiativa serviciilor secrete din diverse tări sau sunt finantate

> > 5 >

de către acestea, având cele mai diverse scopuri politice, economice şi strategice. Cu alte cuvinte, terorismul a fost folosit mereu pentru a destabiliza naţiuni sau forţe inamice. Fosta URSS a condus, a creat şi a antrenat o mulţime de grupări teroriste al căror scop era acela de a acţiona împotriva intereselor occidentale. Statele Unite nu s-au lăsat nici ele mai prejos. În Fort Benning (statul Georgia) funcţionează din anul 1946 un centru militar de instrucţie cunoscut sub numele de Şcoala Americilor. În cadrul acestui centru, armata americană a predat miilor de terorişti latino-americani de extremă dreapta toate tipurile de tehnici de luptă şi militare: asasinate, torturi, manevrarea explozibililor, război de gherilă, război psihologic... Odată însuşită lecţia, aceşti conducători ai terorii debarcă în ţările respective sub supravegherea CIA pentru a controla „debaraua" Statelor Unite. Liderii Escadroanelor Morţii şi câţiva dintre cei mai sângeroşi dictatori din America Latină au fost formaţi de către serviciile secrete americane la Şcoala Americilor. Elevii lor au fost responsabili de sute de mii de morţi şi de ani buni de represiuni şi de torturi. Ceea ce urmărim de fapt prin acest capitol este să arătăm acea istorie a terorismului internaţional pe care nimeni nu îndrăzneşte să o povestească, o istorie care nu ajunge niciodată la urechile marelui public. De bună seamă că ceea ce vom expune în continuare este doar un exemplu de caz. Şi cum acest subiect are o mulţime de detalii, s-ar putea scrie numeroase volume şi tot nu s-ar spune încă tot. De aceea, ceea ce veţi citi în continuare este o simplă privire de detaliu aruncată „minunatei" lumi a terorismului internaţional... pe care o urâm cu totii.

y

Şcoala de **terorism**
a Statelor Unite

Deşi cu câţiva ani în urmă armata nord-americană a hotărât să îi schimbe denumirea din cauza nefastei amintiri pe care o trezea numele de Şcoala Americilor, centrul militar de la Fort Benning este cunoscut încă sub această denumire. Destul de recent, numele său s-a auzit din nou cu putere în cele mai importante mijloace mass-media ale lumii. Unul dintre cei mai silitori elevi de la Şcoala Americilor, colonelul guatemalez Byron Lima Estrada, a fost arestat pentru asasinarea episcopului Juan Geraldi în anul 1998. Geraldi dorea să scrie alături de colaboratorii lui un raport referitor la atrocităţile comise de D-2, agenţia de informaţii din Guatemala, condusă de către Lima Estrada şi alţi doi elevi de la Şcoala Americilor, unde cu siguranţă au fost formaţi aproape jumătate dintre miniştrii sângeroasei dictaturi guatemaleze.

În anul 1993, comisia ONU pentru adevărul cu privire la crimele comise de către militari în El Salvador i-a identificat pe oficialii responsabili de cele mai mari atrocităţi. Aproape toţi fuseseră formaţi la Şcoala Americilor. Pe la celebrul centru de antrenament au trecut şi liderii poliţiei secrete a lui Pinochet şi dictatorii Roberto Viola şi Leopoldo Galtieri din Argentina; Manuel Noriega şi Omar Torrijos din Panama; peruanul Juan Velasco Alvaraso şi ecuadorianul Guillermo Rodriguez.

Datorită eforturilor asociaţiilor de apărare a drepturilor civile, guvernul american a fost obligat în anul 1996 să facă publice câteva dintre manualele care se foloseau la Şcoala Americilor. Printre alte sfaturi date teroriştilor, în aceste manuale se recomanda utilizarea şantajului, a torturii, a arestării şi executării rudelor martorilor. După câţiva ani, Camera Reprezentanţilor a votat închiderea instituţiei, pentru ca apoi să o redeschidă sub altă denumire.

Rapoarte declasificate ale CLA, în număr de 12000, arată limpede faptul că sângeroasele Escadroane ale Morţii din El Salvador s-au bazat pe ajutorul agenţiei americane. Rapoarte primite de preşedinţii

Ronald Reagan şi George Bush-tatăl arătau că armata salvadoriană sprijinea Escadroanele Morţii, precum şi că, cu toate acestea, El Salvador continua să primească sub formă de ajutor militar mii de milioane de dolari proveniţi din Statele Unite. Altfel spus, Statele Unite finanţau în mod indirect escadroanele. Dolarii ajungeau la armata salvadoriană, care îi folosea apoi pentru a finanţa trupele.

Rapoarte CIA primite de Reagan şi Bush-tatăl semnalau că miniştri şi generali salvadorieni erau conducătorii escadroanelor. Roberto D'Aubuisson, lider al Escadroanelor Morţii, după cum se desprinde din documentele declasificate, era informator CIA. El a menţinut numeroase contacte cu agenţii CIA şi de asemenea cu diverşi reprezentanţi ai SUA, precum ambasadorul în El Salvador sau cu Jean Kirkpatrick, reprezentanta Statelor Unite la ONU. Liderul escadroanelor, descris într-un raport al CIA drept *„principalulsusţinător al moşierilor de dreapta şi coordonator al escadroanelor care au asasinat pe durata anului trecut mii de partizani ai stângii şi de persoane suspecte că*

simpatizează cu stânga[x] era şi un obişnuit al ceremoniilor şi petrecerilor care aveau loc la ambasada Statelor Unite.

Ralph W. McGehee, important agent al CIA în America Latină în timpul anilor '70, a scris în cartea lui Minciuni mortale: Cei douăzeci şi cinci de ani pe care i-am petrecut în CIA că antrenamentul primit de teroriştii de dreapta în cadrul Şcolii Americilor depăşea ceea ce şi-ar fi putut imagina cel mai rău dintre nazişti. Potrivit lui McGehee, CIA a antrenat, a înarmat, a finanţat şi a protejat Escadroanele Morţii din El Salvador, Guatemala, Nicaragua, Coreea de Sud, Iran, Chile şi Uruguay. Conform fostului agent, agenţia pentru care a lucrat „a organizat grupări teroriste în vederea asasinării politicienilor de stânga., într-un mod care să nu implice guvernele. Aceste grupări includeau Mâna Albă şi Ochi pentru Ochi în Guatemala., Banda în Republica Dominicană şi Escadromd Morţii în Brazilia... CIA a fost asociată a Escadroanelor Morţii. Baza CIA decidea listele cu numele celor mai importanţi activişti de stânga. Prin intermediul acestei alianţe, CIA a obţinut şi a dat Escadroanelor Morţii nume complete, data şi locul naşterii, numele părinţilor, adrese, locuri de muncă şi fotografii." McGehee a afirmat de asemenea că în anul 1973 militari chilieni şi agenţi ai CIA au elaborat o listă cu 20000 de adepţi ai stângii care trebuiau asasinaţi. Pe această listă erau incluşi „;ziarişti marxişti, agenţi ai comunismului internaţional şi, de asemenea, toate persoanele care participaseră în vreun fel în organizaţii locale, comunale sau în organizaţii naţionale comuniste. S-a cerut Pentagonului să autorizeze CIA să dea armatei chiliene listele cu chilieni care aveau legături în

ţările socialiste." >

Genocidul din America Centrală

Fără ocolişuri. Nu se poate califica altfel ceea ce s-a petrecut în America Centrală în timpul deceniilor '70 şi '80 din secolul trecut. În Nicaragua, CLA s-a încăpăţânat să poarte un război terorist împotriva guvernului de stânga al lui Daniel Ortega. Agenţia de informaţii a organizat şi finanţat gruparea Contras, un grup terorist şi de gherilă format din foşti membri ai Gărzii Naţionale a fostului dictator nicaraguan Anastasio Somoza. Elicoptere pilotate de agenţi CIA ofereau provizii membrilor Contras, iar avioane din El Salvador şi din Honduras bombardau centre nevralgice din Nicaragua graţie

informaţiilor oferite de CLA. »

Mişcarea Contras practica războiul total. Asasina orice persoană care avea legătură cu guvernul sandinist al lui Ortega sau care pur şi simplu simpatiza cu principiile acestuia. Arturo Cruz, unul dintre liderii Contras, a recunoscut în cadrul unor declaraţii că fuseseră comise „*<adevărate atrocităţi*" împotriva civililor. Cruz a avertizat că o victorie a Contras ar putea conduce la „*o posibilă execuţie în masă a florii tineretului nostru*

Având în vedere că majoritatea conducătorilor Contras făcuseră parte din Garda Naţională a lui Somosa, CLA a hotărât să aleagă ca lider al luptătorilor de

gherilă un om „curat”. Cel ales a fost Edgar Chamorro, cunoscut opozant al guvernului lui Ortega. După câţiva ani, Chamorro regreta că participase ca pion al CIA în războiul terorist împotriva populaţiei civile. În anul 1982, Chamorro a afirmat: „*Cei din Contras ajungeau uneori într-o bcalitate lipsită de apărare, îi adunau pe toţi locuitorii în piaţa centrală şi treceau, în prezenţa mulţimii, asasinarea tuturor persoanelor care lucraseră pentru guvernul nicaraguan, inclusiv a politicienilor, a membrilor miliţiei locale, /z membrilor de partid, a personalului sanitar; profesorilor şi a fermierilor' Potrivit lui Chamorro, aceste acţiuni se săvârşeau pentru* convinge pe cei care ţineau la viaţă să se alăture forţelor Contras*”. Fostul lider al teroriştilor afirmă de asemenea că CIA le-a recomandat* „să asasineze,.ri răpească, să fure şi să tortureze”.

La un moment dat, CIA l-a însărcinat pe Chamorro să aleagă un membru al Contras, care se remarcă prin acţiunile lui, pentru a-l transforma în lider al luptătorilor de gherilă după modelul „Che” Guevara. Cel ales era cunoscut în trupă cu porecla „Sinucigaşul”. El avea neajunsul de a fi făcut parte din miliţia somozistă; cu toate acestea s-a aranjat ca proaspătul erou să acorde câteva interviuri unor ziarişti de la *Neivsweek* sau *The Washington Post. Î*n cele din urmă, graţie muncii unor ziarişti independenţi, au început să iasă la suprafaţă atrocităţile comise de către „Sinucigaş”, fapt pentru care gruparea Contras s-a văzut obligată să îl execute în cadrul unei dure operaţiuni de schimbare a imaginii pentru a păstra aparenţa că este preocupată de drepturile omului.

Pe de altă parte, există documente care arată că diferite firme şi fundaţii non-profit având legături cu serviciile secrete americane au finanţat gruparea Contras cu sume însemnate. Intr-un singur an, Contras a primit mai multe zeci de milioane de dolari proveniţi de la Consiliul American pentru Libertate în Lume, în realitate un paravan al CIA condus de către generalul pensionar de extremă-dreapta John Singlaub.

În Guatemala, guvernul Statelor Unite a sprijinit cu neruşinare guvernul lui Rfos Montt, pe durata mandatului căruia au fost asasinaţi zeci de mii de civili. Ronald Reagan l-a apărat cu îndrăzneală pe Montt, care a afirmat textual în cadrul unei apariţii televizate: yyAm *declarat starea de asediu pentru a putea asasina în mod legal.”* Ca reacţie la protestele asociaţiilor dedicate protecţiei drepturilor civile precum şi ale presei americane, Stephen Bosworth, un angajat al

Departamentului de Stat, s-a văzut nevoit să dea explicaţii în fata Congresului: *„În ultimele patru luni ne-am putut convinge, chiar dacă nu este totul perfect, că noul guvern îşi ia în serios angajamentul de a realiza o schimbare pozitivă şi de a oferi Guatemalei o nouă şansă”* Când, în urma altei lovituri de stat, generalul Mejia Victores a pus mâna pe putere alungându-l pe Rfos Montt, Departamentul de Stat a ajuns la concluzia că regimul lui Montt comisese crime grave împotriva drepturilor omului. Şi cu toate acestea, SUA a

continuat să îl protejeze pe dictatorul Mejia Victores, responsabil şi el de existenţa

Escadroanelor Morţii.

>

Serviciile secrete americane au fost nevoite să facă faţă de-a lungul anilor '80 unor restricţii dure impuse de Congres cu privire la trimiterea de arme şi de ajutoare militare ţărilor acuzate de crime grave îndreptate împotriva populaţiei civile. Ca urmare a informaţiilor din presă, era destul de complicat pentru Congres să continue să ajute regimurile teroriste şi criminale din America Centrală. Guvernul Statelor Unite trebuia să mărească ajutorul militar destinat Israelului, ceea ce nu însemna decât să vândă acestei ţări mai multe arme, care apoi erau revândute regimurilor din America Centrală pe care guvernul Statelor Unite nu le putea ajuta în mod direct din cauza restricţiilor impuse de Congres.

Făcând referire la criticile aduse Israelului cu privire la vânzarea de arme către regimurile nedemocratice din America Centrală, corespondentul Jerusalem Post scria:,;Oficialii israelieni contrazic criticile arătând că majoritatea vânzărilor sunt Jacute cu acordul administraţiei Reagan, deşi Congresul se opune frecvent vânzării de arme către aceste ţări. Astfel, se poate spune pe drept cuvânt că Israelul face treaba murdară a Americii, obţinând profituri grase de pe urma acesteia."

Cele relatate mai sus aveau loc în timp ce în Guatemala lui Rios Montt violenţele continuau să crească. În anul 1982, Amnisty International a anunţat că în timpul masacrelor „guvernul a distrus localităţi întregi, i-a torturat şi mutilat pe locuitori şi a organizat execuţii în masă", citând exemplul unei localităţi în care trupele „i-au forţat pe toţi locuitorii să intre în tribunal, pe femei le-au violat, pe bărbaţi i-au decapitat, iar pe copii i-au lovit cu capul de pietrele dintr-un râu aflat

Î*n apropiere până ce au murit"* La rândul său, Survival International, organizaţie destinată apărării populaţiilor indigene, a adunat mărturiile a zeci de refugiaţi guatemalezi din Mexic care au povestit cum au fost asasinate femei însărcinate şi copii, iar mai multe persoane au fost arse de vii. Supravieţuitorii masacrului de la ferma San Francisco au descris felul în care peste 300 de persoane au fost violate, împuşcate, incinerate, tăiate cu maceta sau eviscerate. Unul dintre supravieţuitori povesteşte una dintre scenele pe care i-a fost dat să le trăiască: „În *cele din urmă, au scos ultimid copii Era un copil mititel, de vreo doi sau trei ani. L-au înjunghiat şi i-au scos stomacul. Micuţul ţipa, deci nu era încă mort, iar un soldat a smuls un par gros şi greu şi l-a lovit în cap. L-au călcat în picioare şi l-au zdrobit de un pom. L-au aruncat pe pământ şi i-au tăiat capul. Apoi, i-au adunat bucăţile şi le-au aruncat în casă. „*

După cum a mărturisit publicaţiei *Wallstreet Journal,* administratorul bisericii catolice din oraşul guatemalez Quiché, numai în această provincie au

fost asasinaţi 20000 de indieni. Chiar şi organizaţia conservatoare numită Conferinţa Episcopală din Guatemala a descris cele întâmplate în ţară în timpul acelor groaznici ani ca fiind un genocid în toată regula.

Căderea dictatorului Somoza în Nicaragua, în anul 1979, a făcut ca Statele Unite să se teamă că ceva asemănător se putea petrece şi în El Salvador, unde se dezvoltau cu uşurinţă organizaţii civile şi sindicate care organizau societatea civilă doritoare de reforme în domeniul muncii, al educaţiei, în cel sanitar şi social. Administraţia Carter a reacţionat rapid sprijinind o lovitură de stat condusă de militari reformişti care, în cele din urmă, au pus mâna pe putere. Cu toate acestea, odată cu trecerea timpului, represiunile şi asasinarea civililor au sporit, în timp ce guvernul american se facea că nu vede.

Roberto Santivânez, fost director al serviciilor secrete salvadoriene, a vorbit adesea despre relaţiile dintre militarii salvadorieni, CIA, mişcarea nicaraguană Contras şi unele partide de extremă-dreaptă formate din terorişti antrenaţi de CLA.

Amnesty International a adunat declaraţii privind unele dintre atrocităţile comise de către militarii salvadorieni asupra populaţiei civile. Cel mai mare masacru din câte sunt cunoscute a avut loc la Rio Sumpul, unde mii de ţărani care se îndreptau către Honduras au fost atacaţi de armată şi de grupuri paramilitare. Acolo au avut loc violuri, torturi şi asasinate; nou-născuţii au fost aruncaţi în aer pentru a fi folosiţi ca ţinte de tir, copii au fost omorâţi cu macetele, iar resturile lor au ajuns mâncare pentru câini etc. Cel puţin 600 de trupuri au fost mâncate de păsările de pradă, în timp ce altele au dispărut pentru totdeauna în apele râului, care au fost contaminate din cauza numărului mare de cadavre şi resturi umane ce pluteau în apele sale.

Războiul terorist împotriva Cubei

În luna noiembrie a anului 2000, în timp ce în Panama se desfăşură cea de-a X-a ediţie a întâlnirii la nivel înalt din America Latină, Fidel

y [7]

Castro a anunţat public că există un complot pentru asasinarea lui, condus de cunoscutul terorist de extremă dreapta şi agent al CLA, Luis Posada Carriles. Posada Carriles se baza pe ajutorul a trei persoane: Guillermo Novo Sampoll, Pedro Remön şi Gaspar Jiménez Escobedo, toţi implicaţi şi în alte asasinate împotriva liderilor de stânga.

Carriles şi compania au ajuns cu avionul în Panama folosind acte false, transportând 8,2 kilograme de explozibil plastic de tip C-4. Odată ajunşi în ţară şi datorită sprijinului unor membri ai extremei drepte panameze, au parcurs locurile care urmau să fie vizitate de către preşedintele cubanez, apoi s-au cazat la un hotel discret numit Ciudad de Panama, aşteptând sosirea delegaţiei cubaneze. Plănuiau să aşeze explozibilul în amfiteatrul Universităţii din Panama, unde Castro urma să ţină o prelegere studenţilor. Partea cu adevărat

groaznică a acestei poveşti o reprezintă faptul că teroriştii aveau o cantitate suficientă de explozibil pentru a arunca în aer întregul amfiteatru, ceea ce ar fi presupus nu doar moartea lui Castro, ci şi a sute de studenţi panamezi.

Teroriştii au fost arestaţi de autorităţile panameze, avertizate de serviciile secrete cubaneze cu privire la ceea ce urma să se întâmple, după ce acestea i-au urmărit timp de trei săptămâni pe Carriles şi pe complicii lui. Serviciul cubanez de informaţii a filmat până în cele mai mici detalii plimbările teroriştilor care aveau ca scop localizarea celui mai bun loc pentru a-l ucide pe Castro.

Carriles este o cunoştinţă mai veche a serviciilor secrete cubaneze, care, fară a avea legături deosebite cu celelalte servicii, au o binemeritată faimă datorită eficienţei operaţiunilor lor. Nu este întâmplător faptul că, potrivit autorităţilor cubaneze, reprezentantul extremei drepte este unul dintre responsabilii detonării avionului companiei Cubana de Aviacion, alături de prietenul lui Orlando Bosch. Acesta din urmă a stat zece ani în închisoare în Statele Unite, acuzat că a pus în practică un atac terorist împotriva unui vapor polonez şi că a trimis mesaje adresate guvernelor Spaniei, Mexicului şi a Regatului Unit, în care ameninţa cu distrugerea şi deturnarea unor avioane şi vapoare. În anul 1972 el a obţinut eliberarea condiţionată, moment de care a profitat pentru a fugi din Statele Unite. În 1976 a fost unul dintre organizatorii şi executanţii atentatului împotriva avionului cubanez. În anul 1988 s-a întors în Statele Unite unde a fost arestat, iar Departamentul de Justiţie a emis un ordin de deportare bazat pe un document emis de adjunctul procurorului general american care afirma că Statele Unite dispuneau de „*informaţii care indicau că detonarea unei bombe, în data de 6 octombrie 1976, într-un avion al liniilor cubaneze, reprezentase o operaţiune a CORU, condusă de către Bosch”* Această decizie, confirmată de Curtea din Miami, a fost modificată de guvernul Statelor Unite datorită presiunilor lui George Bush, teroristului acordându-i-se eliberarea şi posibilitatea de şedere în ţară. Potrivit informaţiilor publicate în *Boston Globe* şi *The New York Times*, grupul de presiune format din senatorul Connie Mack şi membrii Congresului Ileana Ross şi Jeb Bush, fratele actualului preşedinte şi guvernator al statului Florida, a făcut eforturi enorme pentru ca justiţia şi presa americană să dea uitării trecutul de terorist al lui Bosch.

Cealaltă persoană implicată în atentat, Luis Posada Carriles, a fost antrenat de CIA în războaiele de gherilă. La un moment dat, el a creat o tabără de antrenament militar destinată militanţilor anti-castrişti care urmau să desfăşoare, sub conducerea CIA, tot felul de operaţiuni teroriste împotriva populaţiei cubaneze. Potrivit diverselor informaţii din presă, Posada Carriles a fost implicat în plasarea unei bombe la sediul Misiunii Cubaneze de la Naţiunile Unite şi în valul de explozii care s-au produs la sfârşitul anilor '90 în hoteluri cubaneze. La acea vreme, autorul acestor rânduri tocmai aterizase în insula din Caraibe, când şi-a dat seama imediat că în hoteluri, pe străzi şi în jurul tuturor

obiectivelor turistice fuseseră luate măsuri de securitate enorme, fără a lua în calcul sutele de agenţi de poliţie sub acoperire care mişunau prin hoteluri şi prin alte incinte, dându-se drept turişti sau cetăţeni nevinovaţi.

Posada Carriles a ajuns într-o închisoare din Venezuela în timp ce era judecat pentru implicarea în deturnarea avionului cubanez. După scurt timp a fost eliberat din închisoare de către agentul CLA Félix Rodriguez, unul dintre responsabilii prinderii şi mai apoi ai executării lui* Che Guevara. Însuşi Rodriguez a recunoscut, în cadrul unei audieri în faţa Senatului Statelor Unite, participarea sa la evadarea lui Carriles. Mai târziu, Posada Carriles se va implica în operaţiunile conduse de către Oliver North în America Latină, sub protecţia lui Ronald Reagan şi a lui George Bush-tatăl, pe atunci director al CLA.

În anul 1998, *The New York Times* a publicat mai multe informaţii potrivit cărora FNCA (Fundaţia Naţională Cubano-Americană), principala organizaţie anticastristă din Statele Unite, era implicată în detonarea mai multor bombe în hoteluri cubaneze. Conform *The New York Times*, FNCA s-ar fi folosit de serviciile lui Posada Carriles şi a câtorva mercenari din America Centrală, care, în cele din urmă, au fost prinşi de serviciile cubaneze de informaţii secrete şi, ulterior, executaţi. În perioada cu cele mai multe explozii, FNCA a emis un comunicat în care organizaţia anticastristă recunoştea că *„.sprijinea în mod deschis şi fară reţineri... actele de revoltă care de câteva săptămâni zguduie hotelurile de pe insulă*

La începutul anilor '60, CLA a desfăşurat tot felul de acte de sabotaj şi de terorism în interiorul insulei. Pe durata acestor ani, serviciul secret american a cheltuit aproape 250 milioane de dolari pentru a antrena, a înarma şi a sprijini din punct de vedere economic sute de indivizi implicaţi în acte de sabotaj împotriva Cubei. Fostul agent CIA Verner Lyon, care a derulat acţiuni de sabotaj în insula caraibiană, a mărturisit că avea ordin să îşi îndrepte acţiunile în special împotriva populaţiei civile, cu intenţia ca situaţia să devină insuportabilă, provocând revolte şi nemulţumire printre cubanezi.

Pe data de 2 februarie 1962, într-o reuniune secretă a politicienilor şi directorilor CLA, ai Pentagonului şi ai Departamentului de Stat şi pentru Apărare s-a hotărât începerea unui război secret împotriva Cubei folosindu-se douăsprezece „operaţiuni negre”, nerecunoscute niciodată în faţa contribuabililor. Începea aşa-numita Operaţiune Mangusta. Se intenţiona *„provocarea, incriminarea sau chiar distrugerea guvernului revoluţionar cubanez. „*

Întâlnirile grupului care comanda aceste operaţiuni împotriva insulei caraibiene aveau loc săptămânal şi erau coordonate de către locotenent-colonelul James Patchell, din subordinea Biroului Secretariatului pentru Apărare, care îi trimitea generalului Lansdale note exacte referitoare la aceste reuniuni. Întrucât aceste note au fost recuperate, în prezent ştim că

Operaţiunea Mangusta s-a încheiat ca urmare a crizei rachetelor din Cuba, din luna octombrie a anului

1962, şi că însuşi preşedintele Kennedy a anulat în data de 13 mai

1963, cu câteva săptămâni înaintea asasinării sale, sprijinul economic secret pe care CIA îl dădea opoziţiei cubaneze aflate în exil. Unii experţi consideră că aceasta a reprezentat una dintre cauzele asasinării sale.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale Operaţiunii Mangusta consta în aşa-numitul război chimic împotriva Cubei. În anii 1961 şi 1962, avioane ale CIA au împrăştiat deasupra culturilor de trestie de zahăr produse chimice menite distrugerii recoltelor. La sfârşitul anilor '60, CIA a sabotat din nou culturile de trestie. În anul 1971, pe insulă s-a produs un început de pestă porcină, prima care avea loc în emisfera occidentală. Ca rezultat al epidemiei, Cuba s-a văzut obligată să sacrifice întreaga populaţie porcină, eliminând astfel rezervele de carne de porc, element de bază al alimentaţiei cubaneze.

Când purtători de cuvânt ai guvernului din Cuba au acuzat CIA că se află în spatele epidemiei, Statele Unite au negat vehement. Cinci ani mai târziu, mai multe instituţii media americane au publicat declaraţiile unui agent CLA care afirma că în aceeaşi perioadă primise ordin să predea un recipient sigilat şi fără etichetă unui grup anticastrist.

La începutul anilor '80, în Cuba a apărut o formă virulentă de febră tropicală. Aproape 300000 de cetăţeni ai insulei au contactat boala, iar 158 dintre ei au murit, dintre aceştia peste 100 erau copii. În vara anului 1982, un articol al publicaţiei *Covert Action* descria în detaliu experimentele pe care le desfăşura armata americană cu virusul febrei tropicale în centrul militar pentru armament chimic şi biologic de la Fort Detrick, unde se realizau studii pe ţânţarul *Aedes aegypt*, cel care transmite febra tropicală. Articolul menţionat anterior semnala că singura ţară caraibiană afectată de această boală a fost Cuba. Doi ani mai târziu, Eduardo Victor Arocena Pérez, lider al violentului grup anticastrist Omega 7, a recunosc în timpul unui proces desfăşurat în Manhattan, în care a fost condamnat pentru asasinarea unui membru al misiunii diplomatice cubaneze la ONU, că unul dintre grupurile pe care le controla a avut misiunea de *„a introduce nişte germeni în Cuba care să fie folosiţi împotriva sovieticilor şi a economiei cubaneze, pentru a începe ceea ce s-a numit războiul chimic*

Masonerie, bombe şi servicii secrete

12 decembrie 1969, ora 16:37, o puternică bombă a explodat în foaierul Băncii Agricole din Milano, omorând douăzeci şi şase de persoane şi rănind alte optzeci şi opt. Cu câteva minute mai devreme, o angajată a Băncii Centrale din Italia găsise în localul instituţiei o geantă diplomat cu altă bombă, care din fericire nu a explodat. Douăzeci de minute mai târziu, altă bombă exploda la subsolul Băncii Naţionale Populare din Roma, rănind douăzeci şi şase de

persoane. La scurt timp după aceea, în capitala italiană s-au produs noi explozii, care au provocat patru răniţi.

Imediat, poliţia italiană a început să facă investigaţii, atentatele fiind atribuite unor grupări anarhiste. Multe dintre sediile acestora au fost verificate şi, în cele din urmă, sub presiunea presei şi a autorităţilor care voiau să afle vinovaţii asupra cărora să îşi reverse toată ura acumulată în zilele anterioare, au fost arestaţi câţiva membri ai celulelor anarhiste 22 Martie şi Bakunin. Totuşi, vinovăţia lor nu a fost niciodată demonstrată şi, ceea ce este şi mai grav, atentatele au continuat să se producă. Cel mai sângeros atentat din această perioadă plină de convulsii din istoria Italiei a avut loc în luna august a anului 1980. Numeroasele explozii din gara oraşului Bologna au provocat optzeci şi cinci de morţi.

Tot în acest an, investigatorii poliţiei şi câţiva ziarişti şi-au dat seama că aceste episoade sălbatice corespundeau mereu unor momente-cheie în investigaţiile poliţiei italiene şi erau folosite ca scuză pentru refacerea forţelor de poliţie sau pentru a face ca ştirile despre corupţie şi scandaluri politice destabilizatoare să treacă pe un plan secund.

La sfârşitul anilor '80, magistratura italiană descoperă o amplă reţea de influenţă şi corupţie în care erau implicaţi mai mulţi generali şi membri ai Jojei masonice Propaganda 2 (P-2). Liderul acestei loje era „venerabilul maestru” Licio Gelli, unul dintre oamenii cei mai puternici din Italia, graţie imperiului său financiar. Doi ani mai târziu, pe numele lui erau emise opt ordine de arestare, el fiind acuzat de o mulţime de delicte, printre care şi acela de a fi finanţat atentatele care devastaseră Italia în perioada anilor '70.

Anchetele judecătorilor italieni cu privire la atentatul din Bologna şi la altele anterioare au condus magistraţii la o serie de nume care tot reapăreau: Gianadelio Malett, Antonio Labruna şi Stefano Viezzer, toţi membri ai SID, serviciul italian de informaţii secrete şi ai P-2.

În luna martie a anului 1981, poliţia percheziţionează Villa Wanda, reşedinţa lui Licio Gelli din Arezzo, unde este găsiră o listă cu 900 persoane înscrise în P-2. Printre nume figura cel al unuia dintre cei mai buni prieteni ai lui Gelli: Andreotti, şeful guvernului şi ministru de mai multe ori în diverse guverne. Pe listă apăreau şi membri importanţi ai Ministerului de Justiţie, inclusiv cel al ministrului Adolfo Sarti, mai mulţi foşti prim-miniştrii, 43 de membrii ai parlamentului, 183 de înalţi oficiali din armată – inclusiv 30 de generali, 19 judecători, directori de ziare şi medii de comunicare, lideri ai mai multor partide politice de dreapta sau de stânga, directorii celor trei servicii secrete principale din Italia... şi cel care pe atunci era doar un necunoscut cu numele de Silvio Berlusconi, actualul şef al guvernului italian. Potrivit documentelor obţinute, toţi aceşti oameni îi juraseră credinţă oarbă lui Gelli.

Tina Anselmi, preşedinta comisiei parlamentare care a investigat valul de atentate din perioada anilor '70 şi '80, a declarat că pe lângă aceste 900 de

nume existau alte 1.500 care nu au putut fi niciodată identificate. Respectiva comisie a ajuns la concluzia că atentatele teroriste le erau de folos mereu politicienilor şi oamenilor de afaceri legaţi de P-2.

În luna iulie a anului 1990, magistratura italiană i-a reţinut un dosar lui Ennio Remondino, jurnalist la televiziunea publică italiană *(RAI). În* documente figurau declaraţiile unui agent CIA, Richard Brenneke. Raportul conţinea probe referitoare la legăturile dintre CLA şi P-2 şi explica felul în care agenţia de spionaj americană finanţa P-2, obţinând în schimb acces la reţeaua de contacte a lojei din Europa, pe care CLA a folosit-o pentru trafic cu droguri în scopul finanţării „operaţiunilor ei negre". În dosar se vorbea despre scandalul Iran-Contras mult înainte ca acesta să apară în presa din întreaga lume. La puţine luni după „afacerea Remondino", un alt agent CLA, Ibrahim Razim, a confirmat faptul că prim-ministrul suedez Olof Palme a fost asasinat pentru că ştia despre aceste lucruri precum şi despre alte fapte compromiţătoare legate de tandemul Bush-Reagan. Razim a afirmat că Gelli, liderul P-2, a trimis o telegramă din Brazilia la sfârşitul anului 1986 prin care anunţa moartea lui Palme. Era adresată unui grup de la cel mai înalt nivel din Partidul Republican, apropiat lui Bush, şi spunea să îi comunice „prietenului nostru" că *„<a trebuit să taie arborele suedez."* Asta se întâmpla la trei zile după asasinarea lui Palme. În acest sens, judecătorul Francesco Monastero a stabilit că CLA a transferat în conturile P-2 zece milioane de dolari pe lună timp de ani de zile.

Brenneke, agentul CIA ale cărui declaraţii au apărut în dosarul reţinut de la jurnalistul RAI, a mărturisit în faţa judecătorului că „ne-am folosit de P-2 pentru a crea situaţii favorabile izbucnirii terorismului în Italia şi în alte ţâri europene la începutul anilor '70. P-2 este încă vie şi continuă să fie angajată în aceleaşi scopuri cărora le-a servit în anii 70."

În data de 14 mai 1995, au fost arestaţi doi foşti agenţi ai SID, serviciul secret italian, acuzaţi că au comis sperjur în procesul asasinării lui Mino Pecorelli, director al săptămânalului *Osservatore Politico.* Pecorelli făcuse parte din P-2 şi revista lui era finanţată de SID. La un moment dat a hotărât să facă publice informaţii scandaloase pe care le cunoştea datorită calităţii sale de fost membru al P-2. Însă foştii lui colegi din lojă nu aveau să permită acest lucru, iar ziaristul a fost asasinat cu un foc de armă în data de 20 martie 1979. Conform procuraturii din Roma, crima a fost comandată de către Andreotti, prim-ministru italian şi membru marcant în P-2 şi în mafie. „Acţiunea" a fost executată de plătiţi ai mafiei, după cum a mărturisit Tommasso Buscetta, un mafiot care regreta cele întâmplate.

Ziaristul Ernesto Milă a avut în anii '70 legături cu mediile politice şi de presă ţinând de cele mai diverse interese, ceea ce i-a permis să aibă acces la elementele-cheie ale celor întâmplate în Italia în timpul acelor ani plini de convulsii. Mila scrie următoarele: „În acel an (1973) am fost însărcinat de o organizaţie din care faceam parte pe atunci să iau un prieten de la aeroportul

din Barcelona. Era vorba despre Maurizio Giorgi$_y$ pentru care în ţara lui fusese emis un ordin de arestare, din motive politice. Giorgi era însoţit de un personaj ciudat care îi procurase un paşaport fals. I-am dus pe Giorgi şi pe misteriosul lui însoţitor la hotelul Avenida Palace şi a doua zi i-am condus la etajul unde a avut loc întâlnirea cu Stefano della Chiae, conducător politic italian aflat în exil. În timpid conversaţiei – care a fost înregistrată — misteriosul personaj a propus realizarea unei serii de operaţiuni ilegale în Italia care vor fi acoperite de Serviciul de Informaţii pentru Apărare (SID). În propunerile sale, el ficea referire La diferite mijloace de destabilizare de natură teroristă; aceste propuneri au fost respinse.

Nu l-am mai văzut niciodată pe acest personaj, despre care am ajiat după aceea că era căpitanul Antonio Labruna, membru al SID şi al P-2. Numele lui a fost legat de marile masacre care au devastat Italia începând cu anul 1969. La un an şi jumătate după aceea, am avut o întrevedere cu Augusto Cauchi, în restaurantul Via Napoleone din Barcelona. Cauchi fugise din Italia, pe numele lui fiind emise câteva ordine de arestare, care priveau legături cu reţele teroriste. Cauchi mi-a confirmat în anul 1974 că gruparea teroristă din Toscana fusese finanţată de către «masonii» din Arezzo – oraş în care locuia. Cauchi nu ştia numele lojei de la care primise fonduri şi instrucţiuni pentru a comite zeci de atentate. Din luxoasa vilă Wanda, Licio Gelli, venerabilul şef al P-2, ţesea din umbră iţele intrigii. Cu câteva zile înaintea detonării bombei din trenul Italicus, Cauchi a primit indicaţia de a dispărea din circulaţie. Şi-a instalat cortul în munţi şi a campat în singurătate. La întoarcere a aflat că avusese loc un atentat împotriva unui tren la câţiva kilometri de oraşul lui. Cu câteva zile înainte, un avocat al P-2 l-a informat că urma să fie arestat şi aşa a putut să fugă în Spania. Cauchi, autor a zeci de atentate minore, a fost acuzat de singurul pe care nu îl comisese şi pentru care nu avea alibi: cel împotriva trenului Italicus. În cele din urmă, în anul 1990 avea să fie absolvit. Dimpotrivă, Licio Gelli a fost condamnat la opt ani de închisoare, în calitate de finanţator al atentatelor. În cele din urmă, în luna martie a anului 1983, am putut avea o întrevedere cu judecătorul Venecia Felice Casson. Judecător din noua generaţie, el a început să întrevadă încă din anul 1980 faptul că terorismul italian, de dreapta sau de stânga, răspundea în faţa unui singur stăpân. Investigaţia lui referitoare la SID l-a dus către P-2 şi de la aceasta la reţeaua Gladio, care părea să iasă la suprafaţă după atentate. Casson adunase probe suficiente referitoare la existenţa acestei reţele, compusă din militari, mafioţi, politicieni şi clerici. Înalţi oficiali ai NATO, atraşi de masonerie, activaseră un timp în P-2 după care au fost înregimentaţi în Gladio. La niveluri mai joase, existau arsenale clandestine de arme şi explozibili aflate la dispoziţia grupărilor teroriste. Casson îl avea ca martor privilegiat pe Vicenzo Vinciguerra, condamnat la muncă silnică pe viaţă pentru aşa-numitul masacru de la Petano

– doi poliţişti morţi într-un atentat cu maşină capcană. Vinciguerra, fugar de-a lungul mai multor ani, s-a predat în cele din urmă

justiţiei italiene, după ce făcuse o investigaţie completă cu privire la aşa-numitul «terorism negru». Eli-a oferit lui Casson numele agenţilor SID care organizaseră şi participaseră la respectivele atentate şi ai militarilor extremişti infiltraţi în SID. Pentru a da validitate mărturiei lui s-a autoinculpat: «Toate atentatele comise în Italia în perioada 1969—1980 urmează aceeaşi logică şi au un singur braţ executant, cu excepţia unuia singur şi pe acesta l-am comis eu».

Teroarea „roşie"

Jn anul 1958, Hruşciov a fondat Universitatea Amistad Patrice Lumumba din Moscova în scopul de a servi ca bază pentru îndoctrinarea şi antrenarea potenţialilor «luptători pentru libertate» care făceau parte din ţările Lumii a Treia şi care nu erau membri activi ai Partidului Comunist. KGB-ul oferea astfel cursuri pentru antrenarea teroriştilor, nu doar în Uniunea Sovietică, ci şi în alte ţări ale blocului estic. „ Astfel începe unul dintre paragrafele raportului despre terorism elaborat de către serviciul secret spaniol, raport la care am putut avea acces.

KGB avea legături în special cu Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP) condusă de Yasser Arafat, în primă fază prin intermediul unor organizaţii de stânga care conviețuiau în sânul acesteia. În raportul citat anterior putem citi: „Prima facţiune marxist-leninistă din interiorul OEP, Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (FPEP), a servit ca bază pentru internaţionalizarea operaţiunilor teroriste de-a lungul anilor 70. FPEP a fost înfiinţat în anul 1967de către Dr. George Habash. FPEP a devenit cunoscută datorită operaţiunilor sale externe speciale care implicau ţări ce nu erau amestecate direct în conflictul din Orientul Mijlociu. FPEP îşi justifica actele de terorism internaţional afirmând că în conflictul palestinian nu existau elementele necesare unui război în masă, precum cele din Algeria sau Vietnam, şi de aceea avea nevoie de metode mai spectaculoase pentru a-şi face publicitate şi a le face rău duşmanilor... Ca rezultat al orientării de stânga luată de către FPEP, Ahmad fibril – fost oficial sirian şi unul dintre liderii militari ai organizaţiei, s-a retras din funcţie pentru a forma Comandamentul General al Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (CG – FPEP). Jibril a stabilit contacte cu serviciul bulgar de informaţii, care în perioada 1972—1982 a acţionat ca o agenţie subordonata KGB pentru ajutor internaţional acordat teroriştilor activi ai OEP..."

Ion Mihai Pacepa, fostul director al serviciilor secrete române din perioada epocii comuniste, afirmă ca Arafat a depins mereu de KGB, care îl folosea ca punte de lansare a terorismului palestinian în Occident. Potrivit lui Pacepa: „în anul 1972, Kremlinul l-a pus pe Arafat şi reţelele lui teroriste printre prioritățile serviciilor secrete ale blocului sovietic, care includea şi serviciul meu" După o vreme, Pacepa afirma că departamentul de contrainformatii al

KGB a reelaborat un document de patru pagini pe care Arafat îl intitulase Falatiuna – Palestina Noastră, transformându-l într-o revistă lunară de 48 de pagini a organizaţiei teroriste Al-Fatah, în fruntea căreia se afla însuşi Arafat. KGB a distribuit respectiva revistă în toată lumea arabă şi în Germania Federală, unde studiau pe atunci mulţi studenţi palestinieni. Pentru fostul director al temutelor servicii secrete române Arafat era un important agent sub acoperire al KGB. Imediat după războiul arabo-israelian de şase zile, Moscova a obţinut numirea lui în funcţia de preşedinte al OEP Liderul egiptean Gamar Abdel Nasser, o marionetă sovietică, a fost cel care a propus numirea. În anul 1969, în timpul primei reuniuni la nivel înalt a organizaţiei Internaţionala Teroristă Neagră, organizaţie neofascistă şipropalestiniană finanţată de către KGB si Gaddafi, KGB i-a cerut lui Arafat să declare război «imperialismului sionist». Lui Arafat i-a plăcut atât de mult lozinca, încât ulterior a spus ca el o inventase. În realitate, fraza purta patentul Moscovei, fiind o adaptare modernă a «Protocoalelor înţelepţilor Sionului», vechiul instrument al serviciilor sovietice de informaţii secrete care avea ca scop încurajarea urii etnice. KGB a considerat mereu că antisemitismul reprezenta alături de antiimperialism una dintre cele mai bogate surse ale sentimentelor antiamericane" Şi Pacepa continuă: „Şeful serviciului extern de informaţii al KGB, generalul Alexander Sakh arovsky, ne-a ordonat să-l acoperim — pe Arafat—în operaţiunile lui teroriste în timp ce îi spălam imaginea internaţională."

De la mijlocul anilor '70, KGB a condus mai multe tabere de antrenament pentru terorişti în Siria, care se bucurau de sprijinul preşedintelui ţării. Moscova a trimis în Siria mii de consilieri militari şi agenţi ai KGB şi în plus a început să vândă ţării asiatice la un preţ bun importante echipamente militare şi arme de orice fel. Şi ca şi cum nu ar fi fost suficient, armata siriană şi KGB au antrenat, au finanţat şi au înarmat o adevărată armată palestiniană, formată din mii de militanţi ai OEP care simpatizau cu Siria. Cunoscut sub numele de Saika – fulgerul – la atacul trupelor siriene împotriva Libanului din anul 1975 au participat şi miliţiile OEP.

De asemenea, de la sfârşitul anilor '60, Republica Populară a Yemenului de Sud s-a transformat într-o bază teroristă folosită de Moscova pentru lansarea agenţilor săi operativi împotriva intereselor occidentale. Aproape 5000 de consilieri militari ai serviciilor de informaţii conduceau cu mână de fier guvernul Yemenului de Sud.

În anul 1974, Vladimir Suntsov, responsabil KGB pentru teritoriul dintre Libia şi Ethiopia, a sosit la Bagdad (Irak) pentru a se întâlni cu Waddi Haddad, şeful FPEP, care se antrena în această ţară sub tutela instructorilor KGB şi a serviciului secret din Germania de Est. Suntsov l-a dus pe Haddad în Yemenul de Sud, unde i s-a oferit drept reşedinţă o vilă impresionantă cu o sală modernă de operaţiuni controlată de ingineri din Germania de Est. Alli Haddad putea să urmărească activitatea liniilor aeriene din întreaga lume şi să

primească informaţii despre acele aeronave occidentale care erau mai uşor de deturnat sau în care era mai uşor să se amplaseze explozibil, în vecinătatea reşedinţei liderului FPEP existau numeroase clădiri care adăposteau mii de terorişti palestinieni formaţi în taberele de antrenament din capitala Yemenului de Sud.

După ce FPEP a jucat rolul principal în câteva acţiuni ratate celebre de a deturna sau de a detona avioane ale liniilor aeriene occidentale, Haddad a pierdut sprijinul sovietic şi, potrivit unor rapoarte ale unor foşti agenţi KGB, a fost otrăvit pentru a lăsa locul unui alt lider, cu idei noi.

În timpul unei reuniuni a directorilor departamentelor occidentale pentru antiterorism, desfăşurată la Bonn la începutul anului 1984, s-a stabilit că în taberele de antrenament din Yemenul de Sud erau instruiţi zeci de terorişti europeni adepţi ai celor mai diverse ideologii. Printre teroriştii care se antrenau acolo se evidenţiau câţiva membri ai grupului Baader, la acea vreme o grupare teroristă activă din Germania de Vest. Începând din toamna anului 1983, mare parte din atentatele comise în Germania de Vest erau îndreptate direct împotriva intereselor americane. Generalul Alexander Haig, care în luna iunie a anului 1979 a fost salvat dintr-un atentat cu explozibil, a oferit Senatului Statelor Unite un raport din care reieşea că, din momentul în care sovieticii au obţinut controlul asupra Yemenului de Sud şi a taberelor de antrenament de acolo, teroriştii occidentali atacau în special militarii şi instalaţiile NATO.

În 1979, s-a produs un atentat împotriva Marii Moschei de la Meca. Acest atentat a fost pregătit în taberele din Yemenul de Sud folosindu-se machete la scară reală. Atacul avea ca scop dărâmarea monarhiei saudite, aliată fidelă a Statelor Unite.

Jan Sejna, consilier militar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ceh, a reuşit să fugă în Occident, aducând informaţii serviciilor secrete occidentale cu privire la existenţa unei tabere de antrenament pentru terorişti în pădurea cehă Dupov. Mai târziu, serviciile secrete italiene au descoperit că liderii grupării teroriste Brigăzile Roşii numeau această tabără folosind numele de cod „pădurea neagră”.

Generalul Vito Micelli, care în perioada 1970-l974 a fost şef al SID, serviciul italian de informaţii, afirmă că a citit nenumărate documente care arătau legăturile strânse dintre KGB şi mai multe grupări teroriste din Italia. Astfel, în luna mai a anului 1972, SID a adresat guvernului un memorandum prin care recomanda expulzarea a douăzeci şi doi de agenţi sovietici aflaţi în Italia care menţineau contacte cu Brigăzile Roşii şi cu alte grupări teroriste.

În anii '70, mai mulţi membri ai Brigăzilor Roşii care au fost nevoiţi să fugă din Italia au găsit azil politic în Cehoslovacia, unde au continuat să primească instruire militară. Eugenio Raele, fost director al secretariatului administrativ al Partidului Comunist Italian (PCI) a confirmat de mai multe ori

existenţa în Cehoslovacia a unor tabere de antrenament pentru teroriştii occidentali.

În luna decembrie a anului 1977, câţiva membri ai Brigăzilor Roşii au pus mâna pe nişte documente de provenienţă cehă. Un an mai târziu, ministrul de interne, Virginio Rohnoni, a afirmat că aripa milaneză a grupării teroriste Autonomia a primit şaptezeci de milioane de lire prin intermediul filialei italiene a societăţii cehe Skoda.

Conform declaraţiei lui Antonio Savasta, unul dintre membrii care îşi regretă faptele, Brigăzile Roşii erau interesate de menţinerea contactelor cu reprezentanţii serviciilor secrete bulgare pentru a restabili trimiterea de arme către OEP, relaţii care se întrerupseseră după arestarea în anul 1981a lui Mario Moretti, membru al brigăzilor.

Un fost agent al KDS, serviciul de informaţii din Bulgaria, a declarat că în centrele bulgare de antrenament pentru terorişti „puteai învăţa orice: să omori un om fară să faci zgomot, să conduci o locomotivă, să codifici corespondenţa. De asemenea, puteai învăţa, de exemplu, să te transformi în şofer parizian de taxi, în ziarist şi chiar în lustragiu de pantofi. „

KDS controla şi firma de stat numită Kintex, cea care, potrivit documentelor obtinute de către serviciile occidentale de informaţii

> >

secrete, realiza exporturi de arme în valoare de peste 950 milioane de dolari pe an. O bună parte din respectivele exporturi urmau să ajungă în mâinile unor grupuri de „eliberare naţională”, nume pe care serviciile sovietice de informaţii secrete îl foloseau pentru a se referi la grupările teroriste occidentale.

Adevărata poveste a lui Carlos „Şacalul”

Renumitul terorist internaţional de origine venezueleană, Illich Ramfrez Sanchez, mai cunoscut sub numele de Carlos sau „Şacalul”, s-a bucurat decenii la rând de sprijinul serviciilor secrete ale blocului estic. Astfel, în Ungaria, Carlos se baza pe sprijinul preşedintelui Janos Kadar, iar acţiunile sale erau supervizate de către Sandor Racz, subsecretar în ministerul de interne. Celebrul terorist avea mai multe baze în Ungaria unde venea în mod obişnuit după „operaţiunile” sale din Europa Occidentală. De asemenea, din cauza simpatiei pe care brutalul dictator Ceauşescu o simţea faţă de Carlos, teroristul a dispus de mai multe baze în România, începând din anul 1980. Cu timpul, Carlos a început să îndeplinească „sarcini” pentru serviciul secret roman. În 1981, răspunzând cererilor prietenilor lui români, „Şacalul” a aruncat în aer Radio Europa Liberă din München, post finanţat de CIA.

Doi ani mai târziu, Carlos a renunţat la ideologia lui revoluţionară, dacă a avut-o vreodată, şi a început să lucreze ca mercenar pentru cel care plătea mai mult. S-a transformat în om de afaceri. A început să facă „comisioane” pentru diferite servicii secrete, pentru şeici arabi, dictatori etc. Alături de un grup de

oameni fideli, grup care nu depăşea niciodată zece persoane, s-a pus pe afaceri şi, la sfârşitul unei perioade de timp relativ scurte, contul său bancar crescuse cu multe zerouri.

Dar ceea ce surprinde cu adevărat în acţiunile teroriste realizate de Carlos şi de grupul lui este că ele nu indică nici pe departe un nivel înalt de profesionalism. Ca să spunem lucrurilor pe nume, ei erau nişte cârpaci. Marele terorist nu se comporta nici el ca un super spion, aşa cum îl înfăţişa presa, căci în locurile în care îşi realiza „misiunile" obişnuia să organizeze petreceri mari care, în general, se terminau cu bătăi, focuri de arme şi orgii cu prostituate.

David Yallop, autorul cărţii *Până la hotarele Terrei*, în care povesteşte amplele lui investigaţii referitoare la viaţa lui Carlos, a ajuns la câteva concluzii cel puţin tulburătoare. Yallop, unul dintre cei mai obiectivi şi mai bine informaţi ziarişti de investigaţie din lume, a aflat în urma interviurilor cu numeroşi agenţi ai CIA, ai MI6 şi ai altor servicii secrete occidentale că celebrul Carlos nu a fost niciodată asasinat şi nici arestat, pentru că se baza atât pe sprijinul serviciilor secrete ale blocului comunist, cât şi pe acela al serviciilor blocului capitalist. Motivul este simplu: CIA şi alte agenţii se foloseau de un terorist de categoria a treia, cum era Carlos, pe post de armă propagandistică împotriva KGB-ului. O serie de campanii de dezinformare bine pregătite de către CIA au făcut ca presa şi, în rândul ei, numeroşi ziarişti recunoscuţi să creadă că acesta era un fel de superspion terorist antrenat de KGB pentru a comite atentate împotriva intereselor occidentale din lume. Altfel spus, CIA a construit mitul lui Carlos lăsându-l să acţioneze nepedepsit şi atribuindu-i chiar atentate la care nu participase. Astfel a luat fiinţă mitul lui Carlos, „Şacalul".

La jumătatea anilor '80, KGB şi-a dat seama de jocul pe care îl făceau nord-americanii şi a încercat să scape de Carlos şi de partizanii lui, care au pierdut definitiv sprijinul blocului comunist, îndreptându-şi paşii către Orientul Mijlociu.

În timpul investigaţiei sale, David Yallop l-a întrebat pe un fost agent CIA de ce îl proteja serviciul american pe Carlos. Răspunsul fostului spion l-a făcut să simtă fiori pe şira spinării: *„Mereu ai grijă de cei de pe lângă casă. „*

Pe de altă parte, Abu Iyad, unul dintre liderii organizaţiei palestiniene Al Fatah, i-a confirmat şi el lui Yallop că de-a lungul anilor Carlos a fost protejat atât de CIA, cât şi de KGB. În acest sens, Peter Jürgen Boock, fost membru al grupării teroriste germane Facţiunea Armatei Roşii, a afirmat şi el în faţa lui Yallop că teroristul Carlos menţinea relaţii strânse cu unele servicii secrete occidentale: „Ştiu sigur că exista un acord între Carlos şi serviciul secret francez. Acest acord a fost perfectat în anul 1974 şi prevedea ca acesta să nu fie deranjat pe teritoriul francez, adică nici în Franţa, şi nici pe teritoriul vreuneia dintre coloniile ei, atâta timp cât acţiunile sale nu întreceau o anumită măsură. Bineînţeles, Carlos a întrecut măsura, dar acordid a rămas în picioare. Ştiu sigur că de atunci încolo, Carlos a fost de zeci de ori în Franţa şi nu chiar

pe furiş. Era ca şi cum îşi petrecea vacanţa acolo şi niciodată nu i s-a întâmplat nimic. Existau acorduri similare între francezi şi alte grupări."

Aceleaşi informaţii tulburătoare i-au parvenit ziaristului şi pe alte căi: de la foşti terorişti, foşti agenţi şi agenţi secreţi activi, lideri ai organizaţiilor palestiniene violente.

După căderea „Cortinei de Fier", Carlos nu mai era util pentru interesele occidentale, fapt care a dus în cele din urmă la arestarea lui, în prezent ispăşindu-şi pedeapsa la muncă silnică pe viaţă într-o

Închisoare de maximă securitate din Franţa.

>

Războiul din Ceceriia şi atentatele de la Moscova

După căderea URSS, multe republici care aparţineau înainte colosului sovietic s-au unit în aşa-numita Federaţie Rusă. Cea mai importantă dintre ele, Rusia, intentiona să obţină controlul recent createi

37 y y

Federaţii, dar în curând a început să aibă probleme. Deoarece unele teritorii ale fostei Uniuni Sovietice îşi obţinuseră independenţa totală faţă de Rusia, Cecenia a încercat şi ea să îşi obţină independenţa prin forţă, dar rezultatul a fost acela că preşedintele de atunci, Boris Elţîn, a ordonat un teribil atac militar împotriva republicii rebele, dând astfel o lecţie tuturor acelor teritorii care cochetau cu separarea. Elţîn nu şi-a atins scopul, căci acţiunea sa a dat tonul unuia dintre cele mai atroce războaie din ultimii ani.

În luna septembrie a anului 1990, în oraşul Buinaksk din Daghestan a explodat o bombă care a ucis 63 de persoane. Patru zile mai târziu, un al doilea dispozitiv a explodat într-un bloc de apartamente din sudul Moscovei, provocând moartea a 92 de locatari. Pe data de 13 septembrie, al treilea atentat ucidea 112 persoane într-o clădire din aceeaşi zonă.

Aceste atentate brutale au avut loc într-un moment delicat pentru politica internă rusă. În august, cu o lună înaintea atentatelor, preşedintele Elţîn şi câţiva dintre cei mai apropiaţi oameni ai lui şi-au văzut afectată imaginea în urma publicării mai multor cazuri de corupţie în care erau direct implicaţi. În plus, se apropiau alegerile prezidenţiale, fapt pentru care Elţîn şi suita lui îşi simţeau puse în pericol averile şi poziţia politică. Atentatele nu au făcut ca informaţiile referitoare la corupţie să dispară de pe primele pagini ale ziarelor. Kremlinul şi FSB-ul, actualul serviciu secret rus şi moştenitorul KGB-ului, au acuzat rebelii ceceni de actele teroriste, obţinând astfel sprijinul majorităţii publicului pentru a începe mai multe operaţiuni de pedepsire a republicii rebele Cecenia. Altă persoană care a beneficiat din plin de pe urma atentatelor a fost Vladimir Putin, fost agent KGB desemnat de către apropiaţii lui Elţîn ca succesor al acestuia. La puţin timp după ce a ajuns la preşedinţie, Putin şi-a încălcat toate promisiunile electorale şi, potrivit sondajelor de opinie publicate în presă, se baza doar pe sprijinul unui procent de 2% din populaţie.

Dacă situaţia continua astfel, el trebuia să convoace noi alegeri. Cu toate acestea, după izbucnirea războiului din Cecenia, popularitatea lui Putin a crescut la 60%. Până în luna martie a anului 2000, Groznîi, capitala cecenă, a fost bombardată sistematic, lăsând în urmă circa 70000 de victime civile. Capitala a fost literalmente nimicită.

La începutul lunii ianuarie a anului 2000, au apărut primele informaţii care îi indicau pe adevăraţii responsabili de atentatele cu bombă de la Moscova şi din alte oraşe ruseşti. Iar adevărul este că cecenii au refuzat din prima clipă să îşi asume vina atentatelor. Cotidianul britanic *The Independent* a obţinut o înregistrare video în care Alexei Galkin, locotenent al GRU, serviciul militar rus de informaţii, afirma că adevăraţii responsabili ai atentatelor fuseseră GRU şi FSB.

În noaptea de 22 septembrie 1990, mai mulţi locatari ai unei clădiri din oraşul rusesc Ryazan au remarcat prezenţa a trei străini într-o maşină aflată în apropierea clădirii. Unul dintre chiriaşi, Vladimir Vasiliev, a remarcat ceva ciudat la acel automobil. Plăcuţa de înmatriculare din faţă fusese acoperită cu o hârtie pe care fusese imprimat greşit codul regional al oraşului Ryazan. În schimb, plăcuţa de înmatriculare din spate avea număr de Moscova. Vasiliev nu a stat prea mult pe gânduri şi a anunţat poliţia. La sosirea agenţilor, ei au găsit trei saci pe care se putea citi cuvântul zahăr, aşezaţi lângă clădire. Ofiţerul Yuri Tkachenko a folosit un dispozitiv pentru a analiza dacă sacul conţinea vreun tip de explozibil şi, spre teama celor prezenţi, rezultat a fost pozitiv. Poliţia a acţionat rapid, evacuând clădirea şi, ceea ce este mai interesant, reuşind să prindă doi dintre cei trei indivizi pe care locatarii îi văzuseră în apropierea imobilului. Indivizii s-au legitimat imediat, demonstrând că erau agenţi FSB. Chiar şi aşa, ei au fost arestaţi. Imediat, superiorii lor de la Moscova au făcut presiuni pentru ca poliţia să îi elibereze imediat pe cei doi agenţi secreţi.

A doua zi, pentru a pune capac scandalului de proporţii care izbucnise în oraşul Ryazan, FSB a afirmat prin intermediul unui purtător de cuvânt că în sacii găsiţi nu era explozibil şi că fusese vorba de un simplu „*exerciţiu de pregătire*”. După cum a declarat mai târziu presei Yulia, fiica lui Vasiliev, un agent FSB i-a spus tatălui ei că *„se născuse într-o cămaşa*”, expresie rusească semnificând faptul că o persoană este foarte norocoasă.

În mod straniu, în toamna dinaintea evenimentelor de mai sus, un grup de soldaţi care supravegheau un depozit militar au declarat că într-o zi au hotărât să desfacă un sac de zahăr pentru ceai, când şi-au dat seama că înăuntrul sacului nu era zahăr, ci o substanţă folosită la fabricarea bombelor. După acest incident, mai mulţi agenţi FSB au vorbit cu soldaţii avertizându-i să nu comenteze subiectul.

Pe de altă parte, ziarul rusesc *Novaia Gazzeta* şi agenţia *Interfax* au publicat un interviu cu fostul ministru de interne şi prim-ministru Serghei Stepaşin, care a afirmat că planurile de invadare a Ceceniei erau pregătite cu

şase luni înainte de producerea atentatelor cu bombă. Acest fapt contrazice versiunea oficială potrivit căreia decizia atacării Ceceniei a fost luată deoarece miliţiile cecene erau responsabile de atentate. În acest sens, Boris Kagarlitsky, membru al Institutului pentru Politici Comparate din cadrul Academiei de Ştiinţe a Rusiei, a afirmat că, potrivit surselor sale din serviciile secrete ruse, atentatele din anul 1999 au fost organizate de către GRU pentru ca populaţia să sprijine războiul împotriva Ceceniei.

Când sprijinul popular faţă de război scăzuse considerabil, alt eveniment a venit în ajutorul lui Putin şi al generalilor lui. Ne referim la luarea de ostatici de către un presupus comando cecen în localul teatrului Dubrovka. Jurnalista rusă Anna Politovskaya a dezvăluit în săptămânalul *Nezavisimaya Gazzeta* că unul dintre membrii presupusului comando cecen, care a supravieţuit atacului forţelor speciale ruse asupra teatrului, a început după câteva luni să lucreze în... cabinetul de presă al preşedintelui Putin! Acest fapt şi alte legături ciudate între atentate şi serviciile secrete ruse erau cercetate de către Serghei Yuşenkov, care făcea parte dintr-o comisie parlamentară având ca scop stabilirea adevărului cu privire la teribilele evenimente din anul 1999. Yuşenkov a fost asasinat de persoane necunoscute.

„Nu există presă independentă. Ştiţi şi voi la fel de bine ca mine. Nici unul dintre voi nu îndrăzneşte să-şi aştearnă pe hârtie părerile sincere| iar dacă o face, atunci ştie dinainte că nu vor fi tipărite

John Swinton. Redactor-şef *The New York Times,* la începutul secolului al XX-lea, în timpul unei prelegeri ţinute în faţa mai multor colegi ziarişti

Capitolul 9

Subtila artă a manipulării

Despre felul în care serviciile secrete şi puterile economice controlează lumea informaţiilor; a divertismentului şi a culturii

Se spune că informaţia înseamnă putere, dar în prezent adevărata putere o reprezintă capacitatea de a manipula informaţia şi de a dezinforma masele. Puterile economice şi serviciile secrete se folosesc de controlul pe care îl au asupra mijloacelor mass-media pentru a duce la îndeplinire anumite scopuri, dorind mereu să modeleze realitatea potrivit propriilor interese.

În anul 1986, în Statele Unite existau 11000 de reviste, 9000 de posturi de radio, 1500 de posturi de televiziune, 2400 de edituri şi 7 studiouri cinematografice. În realitate, douăzeci de companii multinaţionale din domeniul comunicării deţineau jumătate din aceste mijloace de difuzare» Fără îndoială, concentrarea unui număr atât de mare de mijloace media în atât de puţine mâini constituia un motiv de îngrijorare, dar adevărul este că în prezent, lucrurile arată şi mai dezolant, din cauza valului mare de achiziţii şi fuziuni. Acestei situaţii trebuie să îi adăugăm decizia luată în data de 2 iulie 2002, de Comisia Federală pentru Comunicaţii (CFC)[30], instituţie prezidată de către

30 FCC – Federal Communications Commission (n.tr.)

Michael Powell, fiul actualului secretar de stat Colin Powell. CFC a eliminat o interdicţie care împiedica achiziţionarea de către un ziar a unui post de radio sau de televiziune din acelaşi oraş şi situa la 45% procentul de audienţă la care putea ajunge o multinaţională din zona mass-media. Potrivit noii reglementări, acelaşi conglomerat de companii poate acum să deţină atât ziare cât şi posturi de radio şi de televiziune în acelaşi oraş fară ca vreo putere publică să poată împiedica acest lucru. Nu mai trebuie spus că toate multinaţionalele din domeniul comunicării fac parte din grupuri de companii cu interese pe cele mai diverse pieţe: fabricarea armelor, transporturi, birouri de avocaţi, industrie aerospaţială etc.

Cu alte cuvinte, libertatea de informare se transformă din ce în ce mai mult într-o utopie, din cauza numărului de elemente „care distorsionează" informaţia şi îngreunează informarea.

Multinaţionalele din domeniul

?

informaţiilor şi comunicarea

Independenţa profesioniştilor din domeniul informaţiilor nu este subminată doar de interesele comerciale şi politice ale firmelor pentru care lucrează, ci şi de „dictatura" publicităţii. Marile companii câştigă sume enorme de bani din campanii publicitare, destinate vinderii unor produse, sau intenţiilor unor firme de a-şi crea o anumită imagine. Aceste campanii se desfăşoară de regulă tocmai în cadrul marilor companii media, ceea ce îi împiedică pe ziarişti şi pe reporteri să publice acele informaţii care discreditează marile companii ofertante de publicitate sau le afectează interesele. Ne-am fi putut aştepta la o mai mare independenţă din partea acelor instituţii media care îşi vând produsul direct publicului, adică ziarele şi revistele, dar adevărul este că acestea depind din ce în ce mai mult de publicitate. Această situaţie a început să fie vizibilă într-un mod dramatic la mijlocul anilor '60. În perioada 1960-l967, în Statele Unite ziare precum *News Chronicle* sau *Sunday Citizen* au fost absorbite, în ciuda mediei zilnice de 9,3 milioane de cititori, de conglomerate sprijinite de *establishment*-|/| corporatist. Dispariţia acestor ziare critice, aflate mereu în prima linie pe frontul denunţării neregulilor societăţii americane, s-a datorat doar faptului că ele nu primeau sprijin publicitar din partea marilor companii de afaceri.

Există multe exemple de presiune exercitată de interesele publicitare împotriva muncii profesioniştilor din domeniul informaţiilor, dar ne vom rezuma doar la unul, referindu-ne la ceea ce s-a întâmplat în anul 1985, după difuzarea de către postul de televiziune publică WNET, în cadrul programului Gulf-Western, a documentarului *Afacerea foamei*. Documentarul era foarte critic la adresa rolului jucat de marile companii multinaţionale în Lumea a Treia, fapt care a făcut ca din acel moment cei mai importanţi investitori publicitari să decidă retragerea sprijinului acordat programului. Această reacţie ne conduce

la concluzia că marile companii ofertante de publicitate nu vor sponsoriza niciodată programe critice faţă de situaţia socială a momentului. Dimpotrivă, ei vor finanţa programe blânde faţă de realităţile zilei şi care să nu intre prea adânc în zone controversate.

În anii '80, când problemele ecologice ocupau prima pagină a ac-
tualităţii, reţeaua de televiziune americană *NBC* a decis să deruleze
> [7] *i*

un program referitor la problemele mediului înconjurător cu care se confrunta lumea. Seria de documentare nu a găsit sponsorizare deoarece sugera că marile companii industriale aveau o poziţie vinovată în aceste chestiuni, deşi ele doreau să transmită un mesaj liniştitor cu privire la aceste probleme. Programele care sunt în mod normal pe placul marilor sponsori sunt acelea care cultivă o imagine blândă a realităţii: călătorii exotice, spectacole, life-style, bârfe despre vedetele de cinema sau de televiziune şi teme asemănătoare. În definitiv, sponsorii sunt interesaţi de divertismentul cel mai superficial şi cel mai inofensiv.

În prezent, publicitatea a devenit atât de importantă pentru supravieţuirea unei instituţii media încât marile reţele de televiziune îşi adaptează grila de programe pentru a „prinde în plasă” un anume tip de public, cel asupra căruia marile multinaţionale îşi îndreaptă „impactul” publicitar. Astfel, pentru ca o reţea de televiziune să fie rentabilă, este nevoie ca un anume program să fie văzut de milioane de persoane, între care, pe primul loc, ca număr de procente, se situează femeile casnice, urmate, pe locul doi, de trei milioane de persoane cu un profil mai eterogen.

Alt factor cu o la fel de mare importanţă, care împiedică anumite ştiri să ajungă la marele public, are de a face cu optimizarea resurselor. O anumită companie media nu poate avea profesionişti trimişi în toate punctele de pe glob în care se produc evenimente demne de a ajunge la ştiri. Astfel, toate mediile de informare depind într-o mare măsură de agenţiile de presă, companii care se bazează pe informatori din aproape orice colţ al lumii şi care apoi distribuie aceste informaţii unei pleiade de instituţii media din orice colţ al planetei. Astfel, companiile media îşi concentrează ziariştii în locuri în care se asigură fluxul de informaţie, adică agenţii de presă şi instituţii oficiale precum ministere, tribunale, consilii municipale, sedii ale partidelor politice etc. Ca urmare, informaţia care ajunge la noi provine din două surse clare: instituţiile şi mijloacele de informare oficiale, adică marile agenţii de presă, care la urma urmelor reprezintă tocmai obiectul către care se îndreaptă toate „operaţiunile de dezinformare” ale guvernelor, ale serviciilor secrete şi ale marilor interese economice. Pentru a spune lucrurilor pe nume, cea mai mare parte a informaţiei care soseşte la noi pe calea mijloacelor mass-media importante a trecut deja prin sita „corpului de ofiţeri”.

Nu degeaba partidele politice, multinaţionalele şi instituţiile militare cheltuiesc uriaşe sume de bani pe mijloacele de informare şi pe cabinetele de relaţii publice. De exemplu, Pentagonul deţine un serviciu de informaţii publice în care lucrează mii de angajaţi şi unde se şi cheltuiesc mii de milioane de dolari pe an. În anii 1979 şi 1980, într-o perioadă de relativă deschidere, Forţele Aeriene ale Statelor Unite au arătat public o parte din „armata informativă" de care dispuneau. Posedau 140 de ziare, 34 posturi de radio şi 7 de televiziune, o revistă cu un tiraj de 125000 de exemplare etc. În plus, sponsorizau 14000 conferinţe pe an. În acea perioadă, Forţele Aeriene au finanţat 148 de filme şi sute de programe de radio în toată ţara. În anul 1971, un studiu publicat de către *Armed Forces Journal* a scos la iveală faptul că Pentagonul publica în acel moment un total de 371 de reviste, cu un cost anual de zeci de milioane de dolari. Până la începutul anilor '80, Pentagonul a editat în total 1203 publicaţii periodice.

O altă formă de presiune exercitată asupra mass-mediei, pentru ca aceasta să aibă atitudinea dorită faţă de acţiunile centrelor oficiale, o reprezintă mult râvnita publicitate instituţională. În toate ţările occidentale, ministerele, consiliile municipale şi toate tipurile de instituţii publice au alocate sume generoase pentru cheltuieli de publicitate. În realitate, este vorba despre injectarea unor mari sume de bani în instituţiile media, sume care îi asigură pe „investitori" că informaţiile publicate sunt în avantajul lor.

Toate acestea generează o „cârdăşie" neruşinată între puterea politică, cea financiară şi cea a presei, cu un rezultat negativ asupra calităţii informaţiei care ajunge la public, făcând imposibilă apariţia unor noi proiecte jurnalistice cu o mai mare independenţă. Astfel, nu este surprinzător faptul că în ciuda sumelor enorme de bani pe care le generează industria presei în Statele Unite, în ultimii douăzeci de ani nu a fost lansat, cu succes, în ţară nici măcar un singur ziar. Iar dacă apar reviste noi, majoritatea aparţin coloşilor mass-media care au acces la reţelele de distribuţie, promovare şi vânzare. Nici la Hollywood nu s-a reuşit înfiinţarea cu succes a niciunui studio cinematografic nou în ultimii cincizeci de ani.

Situaţia actuală de „cvasi" monopol informaţional, în care medii de presă importante sunt concentrate în puţine mâini, se datorează în mare parte guvernării conservatoare Ronald Reagan – Margaret Thatcher din anii '80, din Statele Unite şi, respectiv, Marea Britanie. „Doamna de Fier" şi fostul „cowboy" erau apărători extremi ai celui mai sălbatic sistem capitalist şi susţineau dispariţia mijloacelor de informare publică, care îşi câştigaseră în ambele ţări binemeritata faimă a obiectivităţii. În timpul acestor guverne, atât companiei *BBC*, cât şi reţelei americane *PBS* le-au fost impuse o serie de restricţii referitoare la informaţiile difuzate. În plus, politica privind informaţiile guvernelor Thatcher şi Reagan era centrată pe obţinerea controlului asupra celui mai mare număr posibil de instituţii de presă de către prietenii acestora,

oameni de afaceri din domeniul comunicării. În Marea Britanie era deja subiect de scandal alianţa dintre Thatcher şi marele impresar din domeniul comunicării, australianul Rupert Murdoch, proprietar al unui holding care deţine ziare, case de producţie, televiziuni, reviste şi posturi de radio pe întreg globul, în special în Marea Britanie şi în Statele Unite. Ca formă de plată pentru o serie de iniţiative ale guvernului britanic pe tema unor legi de care au beneficiat enorm companiile lui Murdoch, instituţiile sale mass-media au sprijinit fără rezerve partidul lui Thatcher în alegerile din anii 1987 şi 1992. Lordul McAlpine, fost trezorier al Partidului Conservator, după alegerile din anul 1992, a făcut următorul comentariu: „*adevăraţii eroi ai campaniei electorale au fost editorii presei conservatoare... Ei au câştigat alegerile*." Puterea lui Murdoch este atât de mare în Regatul Unit încât Tony Blair a călătorit în Australia în 1995 pentru a avea o întrevedere cu magnatul şi pentru a îl asigura că, dacă ajunge la putere, nu îl va nedreptăţi. La schimb, a obţinut promisiunea unui tratament destul de blând în cadrul presei conservatoare din subordinea miliardarului.

Dezinformează

şi îţi vei atinge scopul

La începutul anului 2002, cotidianul *The New York Times* a dezvăluit existenţa unei instituţii ciudate subordonată Pentagonului şi numită Biroul pentru Influenţă Strategică, a cărei sarcină era, după cum au dezvăluit sursele militare ale ziariştilor, să producă informaţii false pentru a convinge opinia publică internaţională cu privire la beneficiile războiului împotriva „terorismului", pe care îl declanşase administraţia Bush. Unul dintre planurile acestui birou de dezinformare era să păcălească importante agenţii de presă şi instituţii media străine să difuzeze ştiri false, favorabile intereselor guvernului american. Strategii de la Pentagon se gândeau că ulterior aceste informaţii ar fi fost adunate de către presa americană, obţinând astfel un dublu beneficiu: pe de o parte, influenţau opinia publică de peste hotare şi, pe de altă parte, faceau să pară, în propria ţară, mai credibile informaţiile favorabile administraţiei Bush, pentru că acestea nu proveneau de la instituţii suspecte ca fiind apropiate preşedintelui, ci din presa unor ţări care nu sprijineau politica lui.

Scandalul provocat de dezvăluirile din ziarul *The New York Times,* dezbătut chiar şi în Congresul american, a făcut ca însuşi secretarul apărării, Donald Rumsfeld, să prezinte scuze şi să anunţe închiderea biroului. La puţin timp după aceea, odată domolită furtuna, biroul a fost înlocuit cu altul asemănător purtând denumirea de Biroul pentru Planuri Speciale. Unul dintre cei mai importanţi „şoimi" de la Washington, prieten apropiat al lui Rumsfeld, a scris un articol incendiar, acuzându-i pe ziarişti şi pe politicienii de stânga americani de a fi privat guvernul de un instrument de război atât de valoros şi de indispensabil precum dezinformarea. Preşedintele fundaţiei de extremă dreapta Center for Security Police a mers chiar mai departe cu afirmaţiile,

amintind o frază a lui Winston Churchill, conform căreia „*<adevărul este prea preţios ea să nu fie precedat de un şir de minciuni.”*

Casa Albă s-a folosit şi ea de un alt organism, Biroul pentru Comunicaţii Globale, în scopul de a-şi impune punctul de vedere referitor la războaiele din Irak şi Afganistan. Acest birou avea sarcina de a emite rapoarte zilnice referitoare la război, care se distribuiau prin purtători de cuvânt militari americani în toată lumea, miilor de ziarişti şi tuturor membrilor guvernului, cu scopul de a obţine în faţa opiniei publice un mesaj unitar cu privire la binecuvântările războiului. Chiar în sânul acestui birou a fost conceput personajul numit „ziarist acreditat”, adică informatori care mergeau în război alături de contingentul nord-american şi care îşi informau instituţiile de presă cu privire la desfăşurarea luptelor. Scopul acestui nou „personaj” era de a obţine controlul asupra informatorului, căci una dintre condiţiile de bază pentru ca Pentagonul să admită ziariştii era ca aceştia să aibă obligaţia de a respecta în orice moment consemnele emise de către comandantul fiecărei unităţi militare. Nu mai trebuie menţionat faptul că aceşti comandanţi primeau „note” zilnice din partea superiorilor referitor la felul în care trebuiau să se poarte în fiecare moment cu persoanele „acreditate”.

Odată cu Războiul din Vietnam, când imaginile groaznice difuzate de televiziunea nord-americană au generat un val de respingere a războiului fără precedent, Pentagonul a decis să nu mai comită o greşeală de acest fel. Începând din acel moment, militarii urmau să controleze până în cel mai mic amănunt orice informaţie sau imagine referitoare la război. Celebra frază „*într-un război, prima victimă este adevărul*” nu a fost niciodată mai adevărată ca în momentul Primului Război din Golf, din anul 1991, şi de atunci încoace. Ca telespectatori am asistat la ceea ce, prin intermediul ecranului, păreau focuri de artificii. Aproape că nu am văzut victime, iar informaţia se referea vitejeşte la rachetele inteligente, care distrugeau doar ţinta stabilită dinainte, fapt pentru care civilii nu aveau de ce să se teamă. *CNN*, televiziunea aleasă de Pentagon pentru a fi purtătoare de cuvânt a intereselor americane în fata lumii, a făcut din război un mare spectacol, ca şi cum era vorba despre o finală NBA. La câteva luni după terminarea războiului am aflat adevărul: zeci de mii de victime civile şi o ţară lăsată în ruine.

Legătura dintre CTVTVşi serviciul militar de informaţii secrete al Statelor Unite a ieşit foarte clar la iveală atunci când s-a aflat că, în anul

1999, reţeaua de televiziune angajase militari americani, experţi în război psihologic şi dezinformare. Maiorul Thomas Collins, din serviciul de informaţii al armatei americane, a recunoscut în faţa presei că „membri ai personalului PSYOPS (Operaţiuni Psihologice ale Armatei), soldaţi şi ofiţeri, au lucrat în studiourile centrale ale CNN din Atlanta, prin intermediul programului nostru de instruire în domeniul companiilor. Lucrau ca informatori obişnuiţi ai

CNN. Este posibil să fi lucrat la pregătirea materialelor informative în cursul războiului din Kosovo. În orice caz, ei au ajutat la producerea de ştiri."

La început *CNN* a negat, prin intermediul purtătorului său de cuvânt Megan Mahoney, informaţiile apărute în presă, dar în urma declaraţiilor maiorului Collins, televiziunea a spus pur şi simplu că trebuia să se consulte cu directorii reţelei. O declaraţie oficială din partea *CNN* referitor la cele întâmplate nu a mai venit niciodată. Dar bineînţeles că manipulările au continuat. De exemplu, cu puţine minute înaintea atentatului asupra Turnurilor Gemene, *CNN* a transmis nişte imagini în care puteau fi văzuţi cetăţeni palestinieni care sărbătoreau ceva. Prezentatorul reţelei a spus despre aceste imagini, care au fost distribuite imediat televiziunilor din toată lumea, că prezentau palestinieni sărbătorind atentatul. După câteva zile s-a aflat că era o minciună sfruntată. Imaginile faceau parte din arhiva *CNN şi* erau vechi de câţiva ani.

Altă informaţie. Motivul principal care a convins opinia publică americană de necesitatea începerii războiului împotriva tiranului din Irak, după invadarea Kuweitului, l-au constituit declaraţiile unei tinere infirmiere kuweitiene care afirma că, atunci când soldaţii lui Hussein au intrat în spitalul în care lucra, au deconectat incubatoarele mai multor bebeluşi, provocându-le moartea. Mărturia ei dramatică i-a făcut pe americani să pornească un „război total". La câteva luni după aceea s-a aflat că în realitate presupusa infirmieră era o rudă a ambasadorului Kuweitului în Statele Unite şi că nu se afla în Kuweit în momentul invaziei. Însăşi protagonista a povestit după câţiva ani în faţa camerelor unei televiziuni despre felul în care specialişti ai armatei nord-americane au instruit-o dinainte cu privire la ceea ce trebuia să declare şi la felul în care trebuia să o facă. Ei

au îmbrăcat-o chiar, potrivit situaţiei, în haine ponosite, care contrastau flagrant cu hainele de firmă scumpe cu care se îmbrăca de obicei tânăra.

În timpul ultimului Război din Golf, şirul de minciuni pe care membrii administraţiei Bush le-au adus ca argument pentru a justifica un război imperialist în toate privinţele au frizat absurdul. Faptul de a-l auzi pe secretarul de stat Colin Powell afirmând în faţa ONU că Irakul deţinea arme de distrugere în masă periculoase, fară a oferi nici măcar o probă şi afişând o expresie pe care se putea citi limpede că nici măcar el nu credea asta, ar provoca doar râsul şi ar face ţinta unor glume nesărate, dacă acest război nu ar fi lăsat în urmă mii de victime civile şi o ţară în pragul războiului civil. Cu ocazia altei apariţii „importante", Powell ne-a arătat câteva fotografii neclare ale unor camioane care, potrivit secretarului de stat, reprezentau proba palpabilă că Irakul folosea fabrici mobile de arme chimice.

În ultimul Război din Irak, reţeaua de extremă-dreapta *Fox* a ocupat locul care îi aparţinuse înainte CAW-ului. Cu ziariştii şi comentatorii săi ultraconservatori, cu muzica de paradă militară şi totala sa adeziune faţă de

postulatele Casei Albe, *Fox* nu a avut prea multe probleme în a obţine repede sprijinul administraţiei Bush. Când Statele Unite au decis să îl expulzeze din ţară pe Mohamed Allawi, corespondentul agenţiei Iraqi News, Hussein a răspuns alungându-l din Bagdad pe corespondentul *Fox*. Reţeaua americană a susţinut o amplă campanie de discreditare a Franţei şi Germaniei, principalii oponenţi ai intervenţiei în Irak, la adresa cărora se proferau zilnic tot felul de epitete jignitoare.

De fapt, *Fox* este în mare măsură responsabilă pentru faptul că Bush a câştigat preşedinţia. Şi nu ne referim la sprijinul mediatic pe care l-a primit în campania electorală. Nu. Pentru prima dată în istoria Statele Unite – poate şi a lumii? – o televiziune a „numit" un preşedinte. Când încurcătura monumentală cu biletele electorale era la apogeu în Florida, statul în care se decidea preşedinţia, iar câştigătorul alegerilor era încă necunoscut, *Fox News* a anunţat în exclusivitate că Bush era câştigătorul. Restul instituţiilor media s-au alăturat „corului", pentru a nu se lăsa mai prejos, dându-l drept câştigător pe texan. Şi adevărul este că nimănui nu îi trecea prin cap posibilitatea ca una dintre cele mai mari reţele de televiziune din ţară să rişte oferind o informaţie care se răspândea atât de uşor fară nici o acoperire. Dar aceasta a fost trista realitate. Când tot restul presei aştepta ca *Fox* să scoată „asul din mânecă", nu exista de fapt nici un as de scos. Reţeaua de extremă-dreapta a dat informaţia ca parte a strategiei comitetului de campanie al lui Bush pentru a obţine acceptarea victoriei sale de către presă. Când *CNN, ABS, CBS* şi restul canalelor şi-au dat seama de cursa întinsă era deja prea târziu.

Ar fi fost un dezastru ca toate marile televiziuni din tară să rectifice

>

o informaţie atât de importantă. Mai târziu s-a aflat că ştirea a plecat de la John Ellis, directorul de ştiri al *Fox* din noaptea alegerilor şi, bineînţeles, vărul lui Bush!

Bătălia cu privire la opinia publică era deja câştigată, lipsea doar ca judecătorii Tribunalului Suprem din Statele Unite, majoritatea numiţi în timpul administraţiei lui Bush-tatăl şi prieteni apropiaţi ai clanului, să decidă întreruperea renumărării voturilor şi să îl declare învingător pe George W. Bush. Judecătorul Clarence Thomas a fost cel însărcinat să dea o explicaţie opiniei publice referitoare la o decizie atât de ciudată: „*După părerea mea, renumărarea voturilor care sunt discutabile din punct de vedere legal ameninţă într-un mod ireparabil să facă rău reclamantului (Bush) şi ţării, umbrind ceea ce el (Bush) consideră că este legitimitatea triumfului său în aceste alegeri*." Explicaţia este clară, dacă renumărarea voturilor demonstra că Al Gore câştigase alegerile, Bush avea de pierdut. Toată situaţia este ridicolă. Desigur, soţia judecătorului Thomas a fost angajată de Bush pentru a face parte dintre consilierii lui. Dacă acestui fapt îi adăugăm toate matrapazlâcurile făcute de Jeb Bush, fratele guvernator de Florida, pentru a scoate din listele electorale zeci

de mii de potenţiali alegători ai lui Al Gore – în special persoane de culoare şi oameni din cartierele defavorizate — putem să calificăm doar ca pe un mare „ghiveci” ceea ce s-a întâmplat în Statele Unite la alegerile prezidenţiale din anul 2000.

În timpul invaziei din Irak au avut loc o mulţime de manifestaţii în toate părţile lumii. Milioane de oameni au ieşit pe străzi pentru a protesta împotriva războiului, inclusiv în Statele Unite. Cu toate acestea, marile canale de televiziune americane vedeau lucrurile altfel. *NBC, ABC, CNN* sau *Fox* au fost preocupate să arate imagini din trecut, făcând aluzie la manifestaţii în favoarea şi împotriva războiului. Este adevărat că au existat şi manifestaţii în favoarea războiului, însă ele au avut loc în statul Texas şi au avut o participare de sub 1000 de persoane. A nu arăta manifestaţii masive împotriva războiului şi a vorbi apoi în mod egal despre adunări în favoarea şi împotriva războiului constituie o manipulare grosolană, dar nimic nu se compară cu felul în care erau prezentate adunările populare de respingere a invadării Irakului din ţările arabe: manifestaţii în favoarea tiranului Hussein, potrivit prezentatorilor acestor reţele.

Dar punctul culminant al marii campanii pentru obţinerea sprijinului opiniei publice faţă de război a venit odată cu „salvarea” soldatului Jessica Lynch. Astfel ne prezenta *Washington Post* capturarea ei: *„Soldatul Jessica Lynch, salvată marţi dintr-un spital irakian, a luptat cu vitejie şi a doborât mai mulţi soldaţi duşmani... Lynch, în vârstă de 19 ani, însărcinată cu aprovizionarea, a continuat să tragă împotriva irakienilor, chiar şi după ce a fost atinsă de câteva gloanţe şi a văzut, conform informaţiilor unui oficial, cum în jurul ei mureau mai mulţi soldaţi din unitatea ei, în timpul înfruntării din data de 23 martie... A luptat până la capăt—a declarat oficialul. Nu voia să fie prinsă vie.”* Povestea salvării ei a fost relatată în presă drept o operaţiune misterioasă în care toţi cei din grupul operaţional care a eliberat-o şi-au pus viaţa în pericol. Realitatea, străină de campania de propagandă a Pentagonului, a fost cu mult mai prozaică. Unitatea din care făcea parte soldatul s-a rătăcit şi, ca urmare a lipsei de pregătire în interpretarea hărţilor, soldaţii au intrat direct în oraşul Nasiriya, care nu se afla încă sub control american. Ei au auzit câteva tiruri de armă în depărtare care nu erau îndreptate împotriva lor, dar s-au speriat şi au ieşit din vehicule, fiecare pe partea lui, pierzând legătura. Soldatul Lynch a fost rănit ca urmare a răsturnării maşinii în care călătorea, astfel că a fost transferată la un spital, fără să fie supravegheată de vreun militar inamic şi a fost bine îngrijită de personalul medical. Când a apărut grupul de salvare nu a existat nici un fel de rezistenţă, dimpotrivă, câţiva membri ai spitalului au explicat că au vrut chiar ei să o ducă pe rănită în zona poziţiilor americane, dar din cauza intenselor schimburi de focuri au hotărât să o aducă înapoi la spital. Cu toate acestea, echipele de operaţiuni psihologice de la Pentagon au decis să creeze o poveste în întregime fictivă, spre gloria armatei. *CBS* i-a oferit lui

Lynch un contract pentru a exploata povestea ei prin intermediul unui film, a unei cărţi şi a unui concert care urma să fie difuzat de către *MTV.* În final, tânăra, întristată de atâtea onoruri şi interviuri în care era dată drept exemplu tinerilor americani, s-a plictisit de această farsă şi a mărturisit adevărul în faţa presei, întrebarea este: câte alte asemenea poveşti ne-au fost strecurate?

După finalizarea invadării Irakului, un organism dedicat controlului mass-media a analizat felul în care a fost tratată tema războiului în jurnalele de ştiri de seară în cadrul a şase mari canale de televiziune americane. Câteva dintre cele mai scandaloase concluzii au fost următoarele: doar 4% dintre cei care au comentat războiul faceau parte din organisme nesubordonate guvernului; din cei 840 de comentatori care erau sau fuseseră militari sau funcţionari guvernamentali, doar patru s-au arătat împotriva conflictului armat; puţinele fraze rostite împotriva războiului au constat în declaraţii scurte date de cetăţeni în interviuri luate pe stradă.

Un minister al culturii numit CIA

Încă de la începuturile agenţiei, unul dintre cele mai mari sucese ale CIA a constat în crearea de ziare, de posturi de radio, de companii aeriene şi de tot felul de societăţi economice pe care le-au finanţat şi care puteau fi folosite în operaţiunile agenţiei. CIA a luat fiinţă după dispariţia predecesoarei sale, OSS (Oficiul pentru Servicii Strategice), ai căror membri s-au dedicat punerii în funcţiune a unui nou super serviciu secret în Statele Unite. Din OSS au făcut parte fiii celor mai importante familii ale naţiunii. Fiii multimilionarului Mellon au lucrat ca spioni în multe dintre capitalele europene, asemenea vlăstarilor lui J. P. Morgan, ai lui Archbold (Standard Oii), ai lui Weil (marile magazine Macy's), ai lui DuPont (mari finanţişti) etc. Această elită a fost cea care a infiltrat pârghii de influenţă ale CIA într-o mulţime de consilii de administraţie, instituţii academice, ziare... Astfel a început agenţia secretă să influenţeze în mod decisiv opinia publică internaţională şi marile evenimente culturale din timpul Războiului Rece. Sovieticii au încercat să profite de regula sacră a libertăţii de expresie pe care se bazau democraţiile occidentale pentru a-şi pune în circulaţie propaganda în Occident. Acest fapt a făcut ca CIA să ia în serios tema propagandei, iniţiind o serie de operaţiuni în care erau implicaţi intelectuali, muzicieni, actori sau romancieri.

Una dintre cele mai cunoscute încercări de a răspândi ideologia sovietică pe teritoriul duşmanului a avut loc la sfârşitul lunii martie a anului 1949, în oraşul New York. KGB, profitând de influenţa pe care o exercitau intelectualii comunişti şi de stânga în Statele Unite, a pus în mişcare un macrocongres intitulat „Conferinţa Culturală şi Ştiinţifică pentru Pacea Mondială”. Scriitori, oameni de ştiinţă şi oameni de litere sovietici s-au aflat pe acelaşi afiş cu colegi din stânga americană. KGB-ul spera ca acest congres să fie sprijinul necesar pătrunderii ideologiei comuniste în America de Nord. Imediat, CLA a pus umărul la treabă, recrutând câţiva dintre scriitorii participanţi, precum André Malraux

sau viitorii câştigători ai premiului Nobel, Bertrand Russell şi Albert Schweitzer, care au început să spioneze şi să intercepteze corespondenţa intelectualilor sovietici. Pe toată perioada congresului, Russell şi compania i-au respins şi i-au ridiculizat pe sovietici, în timp ce CIA a început să deruleze în presă o campanie pentru a demonstra că acest congres nu era altceva decât o capcană pe are o folosea KGB pentru a influenţa opinia publică americană. La rândul său, FBI a pus sub supraveghere intelectualii de stânga americani care participaseră la congres, în timp ce evitau prin toate mijloacele ca articolele de presă sau romanele acestora să fie publicate în ziarele sau la editurile din Statele Unite.

După câteva luni, datorită succesului său operativ în „contrainformaţii", CIA a hotărât să continue atacarea ideologiei comuniste, de această dată sprijinind operele şi cărţile foştilor comunişti, dezamăgiţi de scandalurile care mânjeau idelurile revoluţiei sovietice. CIA a organizat o costisitoare campanie publicitară pentru ca aceşti intelectuali să fie cunoscuţi de atunci drept grupul de stânga necomunist. Doi dintre strategii participanţi la această campanie erau Arthur Koestler, consilier pentru campaniile de propagandă ale Foreign Office-ului britanic şi Willian Donovan, director al serviciului secret american în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi unul dintre artizanii fondării CLA.

Dar, fără îndoială că cea mai mare lovitură a CIA în acest război ideologic şi cultural împotriva sovieticilor a constituit-o crearea Congresului pentru Libertate Culturală, o instituţie permanentă a cărei

misiune era celebrarea activităţii culturale sub toate formele ei – tea-

>

tru, pictură, muzică... – în Statele Unite, Europa şi America Latină. După cum bine au arătat câţiva istorici, CIA s-a transformat prin intermediul Congresului pentru Libertate Culturală în adevăratul Minister al Culturii din Statele Unite.

Banii pentru costisitoarele activităţi culturale ajungeau la organizaţie prin intermediul Fundaţiei Farfield, un paravan creat special de către CIA pentru transferarea fondurilor către Congresul pentru Libertate Culturală. Organizaţia finanţată de CLA a servit drept instituţie de promovare a operelor mai multor artişti, scriitori şi intelectuali de talia lui Igor Stravinsky, Jean Cocteau, Laurence Olivier, André Malraux, Glenway Westcott sau spaniolul Salvador de Madariaga. În publicitatea făcută activităţilor Congresului se putea citi că operele create în multe ţări ale lumii libere arătau *„interesul artiştilor contemporani de a trăi şi munci într-o atmosferă de libertate. Vor fi expuse capodopere care nu ar fi putut fi create în regimurile totalitare şi a căror prezentare publică nu ar fi fost permisă de către regimuri precum cel din Germania nazistă sau cel actual din Rusia sovietică şi din ţările sale satelit, după cum s-a şi putut vedea din faptul că aceste guverne au calificat asemenea picturi sau sculpturi ca fiind produse decadente sau burgheze*

CIA a creat multe alte organizaţii culturale, precum Comitetul pentru Europa Liberă, a cărei secţiune însărcinată să adune fonduri se numea Cruciada pentru Libertate, principalul ei reprezentant fiind Ronald Reagan, pe atunci un actor de mâna a doua. În realitate, Cruciada pentru Libertate servea spălării banilor destinaţi sprijinirii unei operaţiuni conduse de către agentul William Casey, viitor director al CIA, al cărei scop era contactarea oamenilor de ştiinţă şi a militarilor nazişti pentru a lucra cu armata şi serviciile secrete din Statele Unite în lupta împotriva comuniştilor.

CIA a influenţat decisiv acceptarea de către critici şi de către public a artei moderne şi abstracte, în ciuda atacurilor pe care le-a primit acest gen de artă din partea unor senatori americani care considerau că ea face parte dintr-un plan al KGB-ului de a submina principiile artei conservatoare a Occidentului. „*întreaga artă modernă este comunistoidă... Artiştii ultramoderni sunt folosiţi, fară să ştie, ca arme ale Kremlinului*a afirmat senatorul George Dondero. Alt senator a mers şi mai departe cu afirmaţiile: „*arta modernă este în realitate un mijloc de spionaj. Pentru cel care le înţelege şi ştie să le interpreteze| tablourile moderne dezvăluie punctele slabe ale liniilor de apărare americane şi alte construcţii fundamentale precum barajul Boulder.”*

Mult mai pragmatică şi mai puţin înclinată să cadă pradă unor asemenea temeri paranoice, agenţia de spionaj din Statele Unite a văzut că şi elita politică sovietică dispreţuia arta modernă, calificând-o drept „exemplu decadent de artă capitalistaastfel că a decis să profite de situaţie. Fostul agent al CIA, Donald Jameson, explică în felul următor motivul pentru care serviciul secret sprijinea arta modernă: „ne-am dat seama că era genul de artă care avea cel mai puţin de a face cu realismul socialist şi jacea ca acesta să pară şi mai afectat, mai rigid şi mai limitat decât era în realitate... Moscova din acele zile se manifesta violent atunci când denunţa orice lucru care nu se adapta schemelor sale rigide. Astfel se putea deduce pe bună dreptate că tot ceea ce ei criticau cu atâta ciudă şi violenţă merita să fie sprijinit sub o formă sau alta. Desigur; lucruri de acest fel se puteau face doar prin intermediul organizaţiilor sau acţiunilor CIA, dar indirect, de departe... În plus, nu trebuia şi nici nu se putea să avem o relaţie mai apropiată pentru că majoritatea erau oameni care nu respectau prea mult guvernul şi, cu siguranţă,, niciunul nu respecta CLA. Dacă trebuia să folosim persoane care se considerau într-o formă sau alta mai apropiate de Moscova decât de Washington, poate că era cu atât mai bine” În acest scop, CIA s-a folosit de cel mai prestigios muzeu de artă modernă din lume, MoMA – Muzeul de Artă Modernă din New York. MoMA era condus de către Nelson Rockefeller, membru al familiei de magnaţi, care s-a aflat în fruntea serviciului secret al Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Iar consiliul de administraţie al muzeului era împânzit de foşti agenţi ai serviciilor secrete. „Fost” este un fel de a spune, pentru că în lumea mică a spionajului toţi ştiu că cine a fost odată agent nu abandonează niciodată

această meserie, continuând de-a lungul vieţii să se ocupe de sarcini ale „serviciului", ori de câte ori i se cere.

Aşa cum era de aşteptat, MoMA şi Congresul pentru Libertate Culturală, cunoscut drept ministerul culturii al CLA, au ridicat arta abstractă la cel mai înalt nivel în lumea culturii. Timp de zeci de ani ei au sponsorizat tineri artişti, au organizat expoziţii, au editat cărţi şi reviste despre „noua artă", au obţinut un sprijin enorm din partea guvernului şi a marilor instituţii media etc. Ce-i drept, ei faceau acest lucru subliniind mereu că acest gen de artă se năştea doar din libertate, lucru care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată în ţările comuniste.

Când s-a descoperit că CIA avea rolul de a propaga recunoaşterea artei moderne, mai mulţi pictori şi sculptori s-au sinucis, neputând suporta faptul că mai mulţi zeci de ani lucraseră pentru cea mai detestată organizaţie din lume.

Bineînţeles că şi Hollywood a primit o atenţie deosebită din partea serviciilor de spionaj americane. În anul 1955 s-a desfăşurat reuniunea şefilor Consiliului Statului Major pentru punerea în mişcare a operaţiunii „Militant Liberty". Scopul acestui plan era acela de a explica marelui public, prin intermediul peliculelor de la Hollywood, adevăratele condiţii de opresiune care existau în comunism, precum şi principiile nobile pe baza cărora funcţiona sistemul „lumii libere". În 1956, mai mulţi înalţi funcţionari ai Statului Major au avut numeroase întâlniri cu producători, regizori şi actori precum John Wayne, John Ford, Merian Cooper, Ward Bond etc., pentru a pune în mişcare operaţiunea de propagandă. Renumitul regizor John Ford fusese în timpul celui de-al Doilea Război Mondial responsabil cu imaginea în cadrul OSS, agenţia de spionaj care precedase înfiinţarea CIA. De asemenea, el elaborase mai multe documente secrete destinate unor membri marcanţi ai guvernului. În anul 1946, Ford şi-a creat propriul studio de producţie: Argosy Picture, ai cărui acţionari erau aproape toţi foşti agenţi ai OSS. Cooper, asociat al lui Ford şi, de asemenea, fost agent al OSS, a fost responsabil, de exemplu, de crearea cuplului Fred Astair şi Ginger Rogers.

Din întâlnirile strategilor Statului Major cu unii dintre cei mai importanţi membri ai marii capitale a cinematografiei au luat fiinţă filme cu tentă clară de propagandă, precum *Cortina de Fier, întâlnire la ora unsprezece, Invazia hoţilor de cadavre, Misiune la Moscova* etc., precum şi o întreagă serie de westernuri cu John Wayne în rol de protagonist, filme care aveau drept scop să scoată în evidenţă marile valori americane.

La rândul său, CIA avea şi ea mai mulţi agenţi la Hollywood. Dintre aceştia, cel mai important era Carleton Aslop, membru al Grupului de Operaţiuni Psihologice al agenţiei şi care opera sub acoperirea de producător de cinema. Aslop nu se mulţumea doar să informeze CIA despre veleităţile comuniste ale unora dintre colegii lui, ci făcea tot posibilul pentru a elimina din filmele produse la Hollywood orice scenă şi orice personaj contrare intereselor

americane. Intr-unul dintre rapoartele lui Aslop trimis către CIA şi declasificat deja, se poate citi:*„Am reuşit să elimin personaje americane beţive, de obicei aflate în roluri importante, chiar dacă nu sunt protagonişti, din următoarele pelicule:* Marele Hudini: *reporterul american beţiv\ eliminat definitiv, posibil să fie nevoie să adăugaţi elemente noi pentru a compensa această lipsă.* Legenda incaşilor: *eliminate părţile din scenariu în care personajele americane beau în exces...”*

Howard Hunt, unul dintre marii agenţi CIA implicat în tot felul de operaţiuni murdare timp de treizeci de ani – asasinarea lui Kennedy, Watergate, Golful Porcilor... – l-a însărcinat personal pe Aslop să călătorească în Anglia pentru a obţine din partea văduvei lui George Orwell acceptul de a turna un film de desene animate bazat pe romanul lui Orwell *Ferma animalelor.* După cum scrie Hunt în memoriile sale, *„această vizită se află la originea filmului de desene animate* Ferma animalelor, *pe care CLA l-a finanţat şi apoi l-a distribuit în toată lumea.”* CIA a făcut posibilă şi producerea la Hollywood a filmului *1984*, peliculă cu impact bazată pe altă operă a lui Orwell, care denunţa perversitatea regimurilor totalitariste, atât de dreapta, cât şi de stânga, dar pe care strategii CIA au folosit-o ca armă de propagandă împotriva comunismului. Mai mult, în anii '50, NATO utiliza în comunicatele sale publice tocmai termenii pe care îi folosea Orwell în romanul lui. De aceea, putem spune că atât romanul, cât şi ecranizarea sa, au oferit Occidentului unul dintre cele mai mari mituri ale sale din timpul Războiului Rece.

Ar fi multe de povestit despre operaţiunile CLA în lumea culturii şi a spectacolului, precum şi despre infiltrarea mai multor agenţi în PEN Club, prestigioasa asociaţie internaţională a scriitorilor, sau despre eforturile depuse pentru a nu fi acordat Premiul Nobel pentru Literatură unor scriitori de stânga, însă cred că cele expuse aici arată clar ce influenţă enormă exercită agenţia de spionaj americană în toate domeniile cu putinţă... La toate acestea se adaugă o mulţime de lucruri pe care nu le ştim încă şi, probabil, nu le vom afla niciodată.

[1] Mişcare, iniţiată în America Latină, care militează pentru implicarea indienilor în viaţa politică şi socială (n.tr.).